

#1

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÁM LỖ HỒ RỪNG RẬM

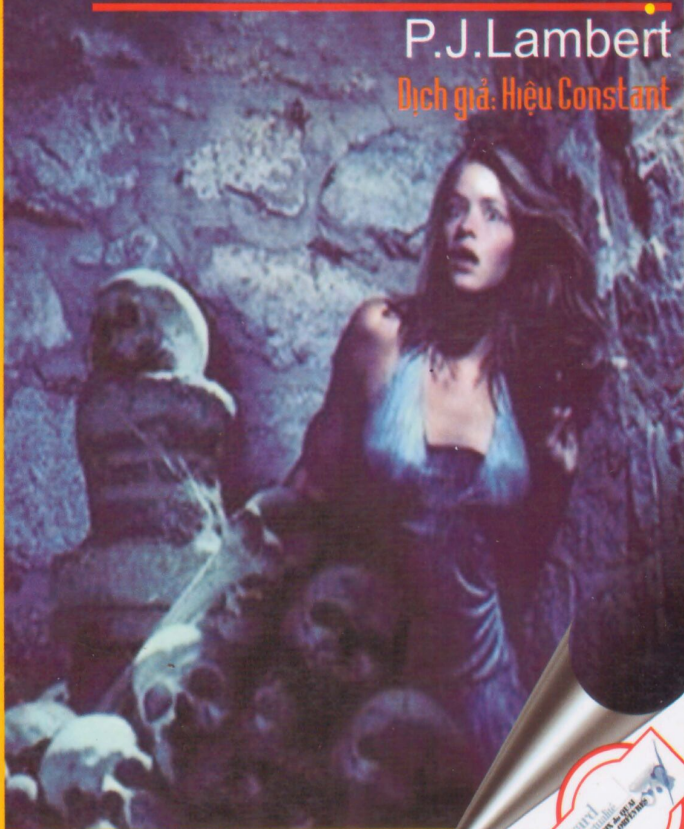
BEST

SW-100

NGƯỜI TRẢ THÙ CHO CÁC HẦM MỒ

P.J.Lambert

Dịch giả: Hiệu Constant

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

PATRICK - JÉRÔME LAMBERT

NGƯỜI TRẢ THÙ CHO CÁC HẦM MỘ

Người dịch: Hiệu Constant

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

MỤC LỤC

♦ Chương 1.....	5
♦ Chương 2.....	15
♦ Chương 3.....	32
♦ Chương 4.....	47
♦ Chương 5.....	53
♦ Chương 6.....	68
♦ Chương 7.....	81
♦ Chương 8.....	91
♦ Chương 9.....	101
♦ Chương 10.....	111
♦ Chương 11.....	120
♦ Chương 12.....	137
♦ Chương 13.....	141
♦ Chương 14.....	155
♦ Chương 15.....	168
♦ Chương 16.....	181
♦ Chương 17.....	186
♦ Chương 18.....	199
♦ Chương 19.....	206
♦ Chương 20.....	216
♦ Chương 21.....	224
♦ Chương 22.....	229
♦ Chương 23.....	239
♦ Chương 24.....	251
♦ Chương 25.....	256

♦ Chương 26.....	261
♦ Chương 27.....	269
♦ Chương 28.....	287
♦ Chương 29.....	298
♦ Chương 30.....	307
♦ Chương 31.....	319
♦ Chương 32.....	329
♦ Chương 33.....	340
♦ Chương 34.....	345
♦ Chương 35.....	350
♦ Chương 36.....	359
♦ Chương 37.....	361
♦ Chương 38.....	366
♦ Chương 39.....	372
♦ Chương 40.....	382
♦ Chương 41.....	388
♦ Chương 42.....	402

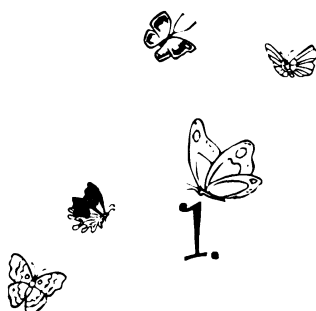
Cet ouvrage, publié dans le cadre du programme de participation à la publication, bénéficie du soutien de Librairie Arthème Fayard

Dịch từ nguyên bản:

LE VENGEUR DES CATACOMBES de Patrick -
Jérôme Lambert

World copyright © LIBRAIRIE ARTHÈME FAYARD, 2007

© CÔNG TY TNHH DỊCH VỤ VĂN HÓA VIỆT
Nhà sách Văn Hóa Việt giữ bản quyền
Cấm in lại hoặc bắt chước mà in

Paris – ngày 16 tháng sáu – 02 giờ 00 phút

Hãy hình dung những dải đăng ten đã được đặt nhẹ nhàng tinh tế lên một mẩu phomat gruyère* khổng lồ và thế là bạn sẽ có ngay một ý tưởng về cái mà người ta thực sự gọi là Paris đấy!

Trên mặt đất, lúc nhúc một đám đông gồm người tứ xứ chạy tứ tung khắp nẻo, quên đi sự vất vả vì miếng cơm manh áo, chăm chăm đến công việc để hòng đem lại cho cuộc sống của họ một ý nghĩa nào đó. Còn ở sâu trong lòng đất, nơi mà ánh sáng ban ngày không bao giờ

* Tên một loại phô mát của Pháp có nhiều lỗ thủng lỗ chỗ. Những chú thích trong truyện là của người dịch.

lọt tới, nơi mà ở đó người ta gọi cái trần thấp tè trên đầu là “trời”, cái trần đó - miếng pho mát ấy mà - đè nặng trên đầu bạn, lách qua ba trăm ki-lô-mét gồm các phòng và hành lang, được đào trong suốt hàng thế kỷ để cung ứng vật liệu mà ban đầu là để xây dựng một phần lớn những toà nhà của thành phố.

Ít may mắn nếu muốn gặp gỡ hay làm quen với nhiều người ở dưới đó, trừ phi, vào một số buổi tối, có thể có một phòng nào đó trong số các phòng trong lòng địa đạo này chẳng có gì phải ghen tị với không khí của một tầng hầm bốc sặc mùi nhạc Jazz. Nhưng chuyện đó ỉả, đó là tác phẩm của bọn “khách du lịch” thôi: những kẻ chẳng hiểu gì về công trường hầm ngầm, những kẻ tái tạo thế giới, dất đặt lên một phiến đá cùng nhau chia sẻ một miếng đệm, những kẻ đến đây chỉ cốt để huênh hoang nói: “Tôi đã ở đó rồi đấy!” Và nhất là những kẻ đó sẽ chẳng thém mạo hiểm đi ra khỏi hai hay ba con đường mòn đã có quá nhiều người đi lại rồi đâu! Những cư dân thực thụ, những kẻ say mê như Biscotte, những “kẻ khám phá hầm mộ”, *những người của hầm mộ* như chính họ tự nhận biệt hiệu ấy, thì rất hiếm. Chính họ đã luôn lách hết cả hệ thống ngầm dưới địa đạo này, hết sức thông thuộc như trong hành lang căn hộ của mình, họ chẳng ngần ngại gì đi dạo trong đó một mình, ngủ tại đó, thậm chí có lúc còn tu bổ, lau dọn nữa ấy chứ, chính họ đã đem lại linh hồn cho những đường hầm này và phát

hiện ở chỗ quẹo những phòng cũ kỹ và ống dẫn nước, bởi thế cho nên người ta không biết có cái mùi huyền bí và chủ nghĩa bí truyền nào.

Cũng có một tuýp người thứ ba đi dạo trong những địa điểm trên. Họ thực ra có mặt ở đó không hẳn là để thưởng thức vẻ đẹp ác liệt của nơi chốn, họ bận quân phục và mang một cái tên E.R.I.C. Đó là những cán bộ cảnh sát của Đội Tìm kiếm và Can thiệp các Công trường hầm ngầm, chức năng đầu tiên của họ là giám sát những con đường dưới địa đạo này để đảm bảo chúng không trở thành sào huyệt của các kiểu buôn gian bán lận. Chịu trách nhiệm lập biên bản tất cả những ai họ gặp trong đường hầm này, những nơi cấm đi dạo một cách bất hợp pháp, nhưng trong công việc, họ thường tỏ ra độ lượng hơn với những ai đã thực sự thông thuộc địa hình, và chỉ rút cuốn sổ ghi để điều tiết giao thông những “a-ma-tơ” khi chuyện này tỏ ra quá nghiêm trọng tại góc khuất của các gian phòng. Chắc chắn chỉ có tác dụng ngăn ngừa mà thôi!

Olivier Moureau đã nghĩ như thế, anh là nhân vật số hai của E.R.I.C, đang theo sau Biscotte trong những đường vòng quanh co của địa đạo. Họ cứ tiến sâu vào, chừng hai mươi phút đã trôi qua rồi, sự im lặng chỉ hơi pha nhip với tiếng va của mũ bảo hiểm thỉnh thoảng chạm vào một miếng đá nhô ra, tiếng mảnh sắt nạo vào thành hầm hay tiếng sột soạt của áo quần chạm vào vách đá.

Người dẫn đường đứng sững lại ngay trước mặt anh, khiến anh thiếu chút nữa thì húc thẳng vào anh ta. Mắt anh nheo lại để phán đoán đoạn đường tiếp theo được chi tiết hơn. Lối cụt rồi! Anh đi vòng quanh chàng trai trẻ lúc này đứng im như phỗng, và đến ngồi lên một cái cột để xem xét hiện trường tỉ mỉ hơn.

Sau đó anh quay lại, đưa mắt dò hỏi Biscotte. Anh chàng này có vẻ như vẫn còn đang bị choáng, dưới ánh sáng lò mờ của ngọn đèn, da mặt anh ta tái nhợt hơn thường lệ. Anh ta đưa tay chỉ lối vào một đường hầm nhỏ hẹp mở ra trên sườn hầm ngầm được đào chủ yếu vì mục đích đi vòng qua bức tường sang bên phải mà Cục Điều Tra Các Công Trường Hầm Ngầm đã cho phá đi vài tuần trước đó, để chặn đường hầm lại.

- Chúng ta đến rồi đây. theo lối này này. Nhưng tôi không quay lại đó đâu, thừa chánh thanh tra, anh ta tuyên bố.

Moureau không trả lời. Ba lần rồi anh đã nhắc anh chàng này rằng anh chỉ là đội trưởng thôi! Nhưng cho đến tận lúc này, anh bạn đồng hành phiêu lưu hình như không nghe thấy anh nói gì hết, tập trung tuyệt đối vào việc dẫn đường bất đắc dĩ cho cả nhóm của mình, vội vã để rồi có thể lĩnh đi xa khỏi chốn này. Và hiện giờ khi họ đã đến được hiện trường, ánh mắt anh ta bộc lộ sự bồn chồn sốt sắng ấy. Cho đến tận ngày hôm nay, những công trường đá và những hầm mộ chiếm một

phần lớn cuộc đời anh ta, nhưng hình như chúng đã mất đi sự quyến rũ kể từ lúc anh ta phát hiện ra sự kiện mới đây nhất. Dẫu vậy, Moureau không thể cho phép hấn lĩnh đi được chừng nào mà chính anh chưa thể thiết lập được tính xác thực của chuyện này. Liệu có phải anh đang bị mắc lỡm hay không đây?

Người cảnh sát ném ánh mắt nghi ngờ về phía miệng hầm mở ra trước mặt, và tự hỏi liệu nó có đủ rộng để cho phép anh trườn qua không. Nhưng phản ứng của anh thật ngớ: nếu như Biscotte đã có thể chui được qua đó thì anh nhất định sẽ qua được chứ nhỉ, do họ có nhiều điểm gần giống nhau, nếu không cùng tuổi thì cũng cùng hình dạng. Hơn nữa, có một ảo thị nảy sinh từ trò chơi bóng hình trước ánh sáng xuất hiện trên tường hầm. Thực ra mà nói, đó là một việc thuận lợi.

Anh hỏi:

- Anh đã làm tất cả chuyện này một mình à?
- Không, thưa đồn trưởng.
- Đội trưởng thôi, anh thì thăm và để cho hấn tiếp tục.
- Thoạt đầu chúng tôi có ba đứa đào, nhưng lần đó bọn bạn tôi đã không thể xuống được. Lúc ấy, do đã gần tới đích rồi, nên tôi tự nhủ mình có thể hoàn thành nốt một mình.

- Với rủi ro bị kẹt nếu đường hầm bị sập à?

Biscotte nhún vai. Mặt hấn lấy lại được chút bình

thần, như thể nói về điều mà hắn biết quá rõ có thể làm giảm nỗi hoảng loạn của hắn. Một chút tự hào le lói thậm chí còn hiển hiện trong ánh mắt, trên thực tế niềm xúc động đó là hoàn toàn có thể hiểu được. Thực ra, đào một lỗ cống ngầm không thực sự là một công việc đơn giản, nó đòi hỏi rất nhiều cố gắng, nhiều kỹ thuật, mà còn cả sự cam kết dần thân và cương quyết nữa, những đặc tính mà hắn luôn sẵn sàng biểu hiện. Hắn thậm chí còn là nguyên mẫu của *người của hầm mộ* thành thực, và Moureau biết rất rõ về hắn để có thể kiểm soát hắn nhiều lần trong các chỗ ngoặt của một hành lang nào đó hay trong một vài gian phòng dưới địa đạo, khi mà hắn dùng lại đôi chút dưới ánh sáng nến.

Viên cảnh sát chỉ bức tường chặn ngang đường hầm:

- Nó dẫn đến đâu vậy?

- Đến xa hơn chừng một trăm mét, chúng ta sẽ đụng phải một nút thắt của các đường hầm mà chúng ta muốn viếng thăm. Thực ra mà nói, đó là một xó xỉnh mà tôi không hay ghé qua cho lắm.

- Ấy vậy mà I.G.C* lại có vẻ biết rất rõ đấy, Moureau mỉm cười nhẹ nhàng.

Cục Điều Tra Các Công Trường Hầm Ngầm được biết đến hết như một con quỷ dữ đối với *những người của*

* Viết tắt bằng tiếng Pháp : Cục Điều Tra Các Công Trường Hầm Ngầm. Mọi chú thích trong sách là của người dịch,

hầm mộ! Trên thực tế, tổ chức này dần dần cho bí kín hay phun các chất vào trong các đường hầm và các phòng để lấp đầy chúng và lèn cho chắc lại. Mục đích chính của những việc làm này là tránh cho những toà nhà cao tầng nằm trên mặt đất không bị sụp xuống khi đất dưới hầm ngầm bị lún, thường được gọi là bị sụt đất. Lãnh địa của dân đi bách bộ vậy là bị thu hẹp lại, và những kẻ say mê chốn này đương nhiên phản đối kịch liệt việc làm ấy và không ngần ngại tự mình đào những đường hầm xung quanh những vật cản được các kỹ sư đặt trên đường đi của chúng: những đường cống ngầm kỳ diệu này. Chính vì khi tạo ra một ngách kiểu như thế mà tên này đã vô tình phát hiện ra điều mà hắn đã đến thông báo cho họ biết.

Biscotte nín bật, ánh mắt lảng đãng trong khoảng không, hài lòng đứng đợi. Vả lại cũng có lý do đấy! Moureau kiểm tra nhanh hành lang đường hầm. Bốn trong số lính của anh đang đứng đó, cũng như một vị đại diện của I.G.C. Cùng với người dẫn đường của mình, vậy có bảy tất cả. Một đám đông trong một đường hầm hẹp thế này! Con số đó chỉ là tạm thời thôi nếu những điều Biscotte thông báo cho họ cuối cùng được sáng tỏ. Điều anh không thực sự nghi ngờ gì, khi những chi tiết được hắn trình bày hình như khẳng định chuyện này chẳng phải là một ảo giác đơn thuần nảy sinh do khung cảnh hay do hoàn cảnh đơn chiếc.

Dứt khoát, họ chờ anh quyết định chơi trò giun đất. Thế là, hít sâu một hơi, anh tháo bỏ túi dết trước khi bắt đầu trườn vào trong đường cống hầm chật hẹp: va sượt khá nhiều, chủ yếu là ở mũ bảo hiểm và những điểm đá gồ ghề, cũng như chùng ấy những vết cửa sắc cạnh cửa sâu vào da thịt anh qua lần vải áo quần; nhưng rồi cũng qua tất. Nhờ chân đẩy, anh bắt đầu tiến dần lên từng tý một, trong lúc bám toài, ý thức được độ hẹp của đường hầm và khối đá trên đầu mình. Anh còn dần thêm vài mét nữa, trước khi phân biệt được một cửa hầm khác còn tối hơn trong vòm sáng phát ra từ chiếc đèn đeo trên trán. Lối thoát được trở về phía bên phải anh, trong khi anh lại nghĩ rằng nó nằm ở phía đối diện! Khi định vòng qua chướng ngại thì Biscotte và lũ bạn cuối cùng đã rơi vào một phòng mà họ còn chưa biết rằng nó chỉ cách hành lang đường hầm mà họ muốn tới một bức ván ngăn gần như mỏng dính.

Anh tiến gần tới miệng hầm một cách khó nhọc và đã thò được đầu ra khỏi đó, cuối cùng cũng vào được một căn phòng rộng hơn, nền nhà đất phủ đầy những mảnh đá vụn to nhỏ các kiểu. Ánh sáng lờ mờ cho phép anh phân biệt được vách trần hầm ngầm, trên đó vẽ một bức tranh tường với những đường nét bị pha trộn trong bóng tối. Chỉ lúc này anh mới thực sự ý thức đến mùi ở đó: một sự pha trộn giữa không khí tù túng và ẩm mốc, trên hết là khối hơi bốc lên nặng nề và độc hại, được

truyền đi bởi một làn bụi đá mỏng chui xộc vào mũi anh. Một mùi rất khó chịu, phảng phất xông lên khiến nhức đầu, thậm chí còn khản mùi mũi!

Đã đến lúc khám xét hiện trường kỹ càng hơn về phía trước! Anh cúi xuống ước lượng độ sâu mặt đất nằm phía dưới mặt mình. Không hơn một mét, vậy có thể đến được! Anh để trôi người xuống và sử dụng hai cánh tay để giảm tốc, cuối cùng anh rơi ấp bụng xuống sàn vào giữa một vũng nước tù đọng. Những rủi ro nghề nghiệp trong kiểu hiện trường thế này thì nhiều vô kể! Chẳng hề nán ná lâu ở đó anh từ từ đứng dậy, đưa mắt quét hết phần tư căn phòng để định hướng, mắt anh cuối cùng bị thu hút bởi hai hình khối tối sẫm hơn nằm bên phải anh, một phần bị một khối đá trắng che khuất. Anh vừa tiến lại gần chúng vừa thận trọng kiểm tra nền đất, hết sức ý thức được sự tĩnh lặng của gian phòng, chỉ dừng lại vào lúc mà ánh sáng đèn của mình cho phép anh phân biệt chính xác cái đang nằm dưới chân anh. Đó đúng là hai thi hài đã được thông báo, và sự phân huỷ của chúng đã bắt đầu từ khá lâu. Một trong hai xác chết gần như chỉ còn là bộ xương mà trên đó còn vương lại đôi chút kỷ niệm về làn da và thớ thịt của nó. Thậm chí không sao có thể gán cho nó một giới tính nữa. Tình trạng của thi hài thứ hai cho phép ta hình dung đó là một phụ nữ. Còn mùi thì, trước sự ngạc nhiên cao độ của anh, vẫn có thể chịu đựng được. Xung quanh đó, rõ ràng là chẳng có gì hơn nữa đáng để phải ghi lại.

Điều phải làm sẽ là tế nhị nhất. Khi xem xét tình trạng và thể nằm của các xác chết, đó không phải là hai người chết do không biết tìm lối ra hay do bất cẩn đã rơi xuống một cái giếng khai thác. Anh thuộc lòng các bước phải tiến hành: đầu tiên là bảo vệ hiện trường, báo cho đội Cảnh sát hình sự, bác sĩ pháp y và Kiểm sát trưởng.

Anh còn đứng sững vài phút nữa trước hai thi thể, im lìm, tập trung cao độ, chỉ hơi nghe thấy tiếng lạo xạo thông báo sự có mặt của người đồng nghiệp đầu tiên của anh đã dẫn thân vào đường cống ngầm, anh ta vừa đến nơi. Anh suy nghĩ về những lệnh sắp phải phát ra theo thứ tự quan trọng của sự việc.

Đầu tiên, dĩ nhiên để tránh mọi mất mát của hiện trường vụ án, cần phải lục lợi kỹ căn phòng, với niềm hy vọng tìm thấy trang phục của các nạn nhân.

Và còn cả những mẫu thân thể bị thiếu khi kiểm soát.

Những cái đầu và những bàn tay của họ.

Paris – 16 tháng sáu – 11 giờ

“Tầng một, bên phải, chỉ cần đọc trên tấm bảng chỉ dẫn là thấy ngay rồi còn gì”, miệng lầu bầu, thậm chí chẳng thềm ngẩng đầu lên, một cảnh sát tóc hoa râm, đang cúi đọc say sưa cuốn tạp chí, đáp lại. Một tên loong toong rõ ràng đang bực mình với ý tưởng phải ngồi cả ngày chủ nhật để đảm nhận một công việc chẳng lấy gì làm vinh quang cho lắm. “Vẫn còn một trong những gã đang đợi về hưu đây mà, gắn chặt lên ghế của mình hệt như một chiếc răng cắm sâu xuống cái pi-vô”, chị nghĩ thế trong lúc lia ánh mắt về phía anh ta, “và là kẻ thù hận cả thế giới vì đã để quên anh ở đây, dẫu rằng,

chiều theo sự thiếu năng của hắn, thì đó đúng là điều thông minh nhất nên làm”. Chị đã định lên lớp cho anh ta một mẻ, ít nhất cũng khiến anh ta thu cái khó chịu của chính mình lại, nhưng chị lại nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ đó ngay. Chính vì thế mà chị đành nhún vai và tiếp tục đường của mình.

Đã rất trung thành với những chỉ dẫn được viết hết sức cẩn thận, lúc này chị đang đứng trước cửa phòng cần tìm, đang để ngó. Chị gõ nhẹ lên cánh cửa và lướt vào trong căn phòng hẹp, dừng lại trước ánh mắt của người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc bằng kim loại của mình. Ngược hẳn với tay loong toong hồi nãy dưới quày lễ tân, người này đã nhanh chóng rời mắt khỏi tập hồ sơ và nhìn chị chăm chăm. “Một gã điển trai đấy”, chị trộm ghi nhận trước khi tiến lại gần anh ta.

Viên cơm nhanh nhẹn đứng dậy, lập tức khẳng định cảm nhận ban đầu của chị. Một khuôn mặt vuông vức với chiếc mũi thanh tú dưới mái tóc đen xoăn, cặp mắt nâu sẫm, lộ rõ hàng lông mày rậm, nhưng không xù, cao chừng mét tám mươi khi nhìn gần, một người nằm trong số những gã trai thích chăm sóc hình thể mình chiều theo độ rộng của vai và vểnh bóng những ký lô thừa dưới lớp áo pull vải thun! Thoạt nhìn, anh ta chắc có lẽ cùng tuổi với chị.

- Đội trưởng Moureau phải không? Chị hỏi, tôi là Amélie Boursin. Tôi nghĩ rằng anh đang đợi tôi.

Chị quan sát dáng vẻ lo lắng của anh, nhưng những nếp nhăn mờ hằn đi ngay khi anh cất tiếng trả lời:

- Đúng vậy, anh khẳng định, tôi đã được thông báo trước rằng chị sẽ tiếp nhận vụ việc, và chính vì lý do đó mà tôi còn nán lại đây để đợi. Chị thuộc Đội trọng án phải không? Chị là đội trưởng Boursin?

- Không sai.

- Đúng ra tôi đợi một nam giới kia, anh nói với vẻ ngạc nhiên.

Một tiếng kêu thực sự của tâm hồn đấy! Bất ngờ ý thức được câu nói hớ của mình, anh cho rằng cần phải nói thật cụ thể hơn:

- Do chỉ biết mỗi tên họ và cấp bậc của chị, nên tôi đã đánh giá nhầm.

Trong sự hối hả sửa chữa đường bắn của mình, giọng anh trở nên gần như lúng búng.

- Tôi chấp nhận, chị trả lời với giọng khô khốc, thoáng biểu thị một cái bĩu môi bực mình, nhưng không thực sự gay gắt.

Dẫu sao thì trong giọng nói cũng không hằn pha sự hạ cố, mà chỉ có sức nặng truyền thống mà thi thoảng nó đòi hỏi phải có ít thời gian để cải thiện. Phản ứng thậm chí gần như là theo thói quen cho dù thường thường thì thuyền giảm đi hơn. Nữ cảnh sát hạng quèn, vâng thế thôi! Đội trưởng ở Đội Trọng án, điều này đôi

khi còn khiến cho khó nuốt trôi hơn, không phải là không làm hài lòng con số những nữ cảnh sát lộ mặt trong các tập phim hình sự dài trên truyền hình.

Anh bắt tay chị và ra hiệu cho chị ngồi, một cái xiết tay mạnh mẽ nhưng không quá đáng. Không nghiền nát những ngón tay chị như là một bằng chứng vớ vẩn và ngớ ngẩn nào đó về quyền thượng cấp. Sự ân cần này cũng đã thuyết phục được chị rằng phản ứng đầu tiên không hoàn toàn thù nghịch của mình.

Cả hai người đều bình tĩnh tự hỏi điều gì cho phép họ nhập vào cảnh một chiếc bàn làm việc hành chính điển hình, với những trang thiết bị trong phòng bằng kim loại xám xanh chẳng lấy gì làm hào nhoáng cho lắm, xa hẵn thời trẻ đầu tiên của mình. Thẳng ra mà nói, thay đổi trang thiết bị làm việc không thuộc diện ưu tiên của sở này. Anh cẩn thận khép tập hồ sơ đặt trước mặt mình lại và tìm cách thu hút sự chú ý của chị:

- Tôi có thể hỏi chị một câu được không?

- Xin cứ hỏi!

- Cho dù Đội Trọng án nhúng tay vào vụ án này là hoàn toàn tự nhiên nhưng tôi cũng không khỏi ngạc nhiên khi thấy ông chủ của chị xuất hiện tại đây ngày hôm qua, Chánh thanh tra.

Anh lưỡng lự. Cái tên ấy trượt khỏi đầu anh.

- Simeoni, chị nói rõ.

- Đúng vậy, chính cái tên ấy đấy. Nhưng tại sao chị lại muốn tiếp tục vụ án vào lúc này nhỉ? Điều này không được tự nhiên cho lắm. Theo chỗ tôi biết thì chị thậm chí không có mặt trên hiện trường.

Anh phì cười nhẹ trước khi tiếp tục, làm lộ ra hàng răng trắng cực đẹp:

- Tôi đúng là rất bận nhưng tôi chắc sẽ không thể không nhận ra điều đó!

Chị thầm nghĩ: “Xong rồi, có thể đó là một cách nói để chuộc lỗi cho cái phản xạ máy móc của anh ta”. Chị không buông lời khen, chỉ hài lòng trả lời bằng giọng nói ôn hoà nhất có thể, tuy vẫn không sao che giấu được sự gượng gạo nào đó. Rất khó phán đoán liệu anh có nhận ra được điều đó hay không.

- Đêm vừa rồi đúng là phiên tôi trực thật, nhưng chẳng may tôi có gặp tý chút trục trặc và Simeoni buộc phải đột ngột tạm thời thế chỗ tôi.

Chị vẫn tỏ ra vững vàng nhưng bên trong chị đang sôi lên, vẫn còn câu tiết về những gì diễn ra lúc đó và những lời phê bình chua chát của chánh thanh tra dành cho chị! Chị mà hận ông thì không hợp lẽ, bởi chị rõ ràng đã phạm một sai lầm hết sức sơ đẳng. Chị lẽ ra đã phải thông báo cho đội của mình tên quán cà phê mà chị đến thay bằng chỉ phó thác vào mỗi cái điện thoại di động của mình.

- Không nghiêm trọng quá chứ? anh dò hỏi.

- Gì cơ?

- Vấn đề đang nói ấy mà.

- Không. Do phải gặp khẩn cấp một người ở cách Quai des Orfèvres chỉ vài bước chân. Nhưng điện thoại di động của tôi lại chết nghèo. Thế là họ không sao liên lạc với tôi ngay được.

- Chị không có “biper” à?

- Tôi lại để nó trong ngăn kéo bàn làm việc của mình mới chết chứ, chị nhăn mặt lại.

Anh bắt đầu bật cười ha hả.

- Nhất đấy! Căn nguyên của sự rầy rà tốt cùng.

Chị đồng ý, mỉm cười và mặc dù không muốn, tiếp tục nói:

- Thế là tôi cũng có mặt trên hiện trường nhưng bị muộn và những đồng nghiệp của tôi đã xuống hết cả rồi. Không còn hướng dẫn viên đưa đường rảnh rồi, nên tôi phải đợi cho những lính kỹ thuật của I.G.C quyết định mở một lối vào đã bị bít kín ở không xa miệng cống hầm là mấy. Họ làm cũng lâu ghê đi! Rốt cuộc khi tôi vào được hiện trường xảy ra án mạng, thì chính anh cũng đã đi mất rồi. Đi thăm dò, tôi nghĩ thế.

Anh gật đầu vẻ hiểu biết, và Boursin trong giây lát tự hỏi không biết anh đang nghĩ gì. Thực ra điều đó thì cũng

chẳng quan trọng lắm đối với chị! Quá trình công tác của chị là nhân chứng tốt đến nỗi chị chẳng phải chứng minh gì nhiều, nhưng câu chuyện này lại có nguy cơ biến chị thành một con ngố!

- Tôi hiểu rồi, cuối cùng thì anh cũng lên tiếng, với điệu bộ mà có thể chị cho là vô lý, coi như một điều mai mỉa chẳng đáng kể. Dù gì đi nữa, các khách hàng của chị vẫn có thể đợi kia mà. Chẳng có cơ may họ sẽ lạnh đi nhiều hơn lắm đâu.

Chất giọng phân tích lạnh giá khiến chị thoáng bất bình. Có thể hôm nay do chị gần như sắp nổi khùng nên dễ bị chạm tự ái như vậy chăng? Chị không trả lời để mặc anh lân la:

- Như chị thấy đấy, căn phòng chỉ có một lối ra vào duy nhất, đương nhiên là trước khi đường cống ngầm được đào. Một cánh cửa sắt đã cũ không bị phá. Chúng tôi đã cho người mở ra và đi thăm dò xác định vị trí, tìm kiếm những dấu vết có thể. Cũng là để xem liệu có thể tìm được những phần còn thiếu ở một nơi nào đó không. Hay quần áo. Và tụi tôi đã đi hàng mấy tiếng đồng hồ liền.

Cũng như chị, tối vừa rồi anh chắc cũng chẳng được ngủ nhiều. Nhưng chị không thể thực sự hình dung ra điều ấy khi quan sát những đường nét. Có thể chỉ là chút bóng tối thoáng hiện dưới cặp mắt anh chăng?

- Ông chủ của anh cũng có mặt ở đó chứ? Chị hỏi.

- Không. Thiếu tá Baratte hiện tại đang kỳ nghỉ phép. Ông đang đi tắm nắng ở một khu nào đó ở Tunisie. Do những tình huống như vậy chẳng thường xuyên xảy ra ở đội chúng tôi, nên tôi đã gọi cho ông để thông báo tình hình, nhưng thực sự chẳng có lý do gì buộc ông ấy phải tức tốc quay về cả. Trong vài ngày nghỉ còn lại mà ông ấy muốn tận hưởng cho trọn, tôi cho rằng hoàn toàn có thể giúp chị một cách hiệu quả nhất.

- Tôi chẳng nghi ngờ gì điều đó. Vậy anh đã thanh tra những đường hầm bên ngoài gian phòng ấy rồi. Kết quả thế nào?

- Thế chị vẫn chưa đọc báo cáo của tôi à? Anh hỏi, vẻ sững lại.

Anh đang thực sự coi chị là người ngớ nhất trong bọn đàn đây mà! Chị liền trả lời anh bằng một giọng khùng khùng:

- Đương nhiên là đọc rồi! Nhưng dấu sao vẫn luôn bỏ ích khi được nghe trình bày trực tiếp. Anh biết rõ rằng biệt ngữ hành chính đôi khi che đi những yếu tố quan trọng. Tôi muốn biết rõ những chi tiết, những cảm giác mà không phải lúc nào ta cũng có thể diễn đạt và phát triển bằng ngôn ngữ viết được.

Anh dang tay ra, lòng bàn tay chìa ra trước cốt để đầu dụi.

- Nhất trí, anh nhân nhượng. Thực ra thì cũng chẳng nhiều nhận gì lắm: chẳng có dấu vết gì mới mẻ mà mất thường có thể nhìn thấy trên mặt đất quá rắn, đầm quá chặt. Hành lang chỉ hơi lên dốc so với phòng xảy ra án mạng, điều này giải thích rằng địa điểm đó là nơi duy nhất mà đất tơi xốp, thậm chí nhão như bùn. Vả lại, chị chắc cũng đã phát hiện được điều gì ở đó chẳng?

Boursin lắc đầu phủ nhận, vẫn còn đang bực mình về những ẩn ý của anh trước đó.

- Chẳng gì có thể khai thác được hết, rồi thì chị cũng lên tiếng đáp lại.

- Tôi còn tìm thấy một cái giếng khai thác cũ trong cùng căn phòng ấy.

- Chẳng có gì hết, chuyện đó cũng không nốt. Cái giếng ấy đã bị bít lại từ lâu rồi. Một tấm sắt lồng khít vào trong khối bê tông và nó đã không được đụng tới từ đời nào đời nào rồi. Chúng tôi đã kiểm tra. Đấy không phải là lối vào của bọn sát thủ đâu.

Anh đưa cầm ra tỏ ý tán thành, hình như không thực sự ngạc nhiên vì điều đó.

- Điều đó khẳng định những cảm nhận thoát đầu của chúng tôi, anh nói. Chúng tôi đã vào bằng cửa chính. Sau đó đi theo hành lang và, chừng năm mươi mét sau, chúng tôi đụng phải điểm nút của hệ thống hầm ngầm và từ đó toả đi ba ngách hành lang khác.

Boursin không thể ngăn nổi được ý muốn giáng thêm một đòn mạnh:

- Nếu như tôi đã đọc kỹ bản báo cáo của anh thì một trong những ngách ấy ăn thông đến khu buồng đốt của bệnh viện Broussais.

Moureau vờ như không để ý đến điều nhấn mạnh chúng tôi đã đọc kỹ bản báo cáo của anh, nên bình tĩnh nói cụ thể:

- Đúng thế. Sau khi đi tiếp chừng ba chục mét nữa, chúng tôi đụng phải một cầu thang hẹp bằng đá, và phía trên nó là một cánh cửa sắt khác nữa.

- Các hướng khác thì thế nào?

- Những đường hầm, vẫn chỉ và luôn luôn là những đường hầm với những đoạn giao nhau khác và những phòng khác thôi.

- Không có gì có thể ghi nhận được để thông báo lại à?

- Không.

- Những lối vào khác trong hệ thống thì sao?

Anh thụt người lại trên ghế của mình, hai tay vòng sau gáy trước khi trả lời:

- Chúng tôi đã xác định được chừng mười cái trong phạm vi khoảng bốn trăm mét. Chỉ hai cái là có thể sử dụng được. Những cái khác thì đã bị hàn chặt hay đã bị lấp đầy rồi.

Một sự im lặng kéo dài phủ lên toàn bộ căn phòng, rồi Boursin lên tiếng phá vỡ:

- Anh nghĩ gì về chuyện này?
- Có nghĩa là thế nào? Anh hỏi lại.
- Ý anh về chuyện này ấy mà.

Anh lưỡng lự đôi chút trước khi trả lời, rõ ràng là không đợi một câu trả lời như vậy.

- Khó nói đấy. Phòng xảy ra án mạng là nơi hay được qua lại. Hay dù gì đi nữa, điều ấy đã xảy ra trong một giai đoạn nào đó.

- Anh nghĩ đến bức tranh tường à?
- Vâng, anh cười mỉm, chẳng có gì là giễu cợt cả.

Đó là một bức tranh tường khổng lồ, khi đánh giá độ phai của các loại màu thì nó chắc đã được vẽ từ vài năm trước đây, trên tranh là một cảnh chè chén say sưa đem lại hiệu quả nhất, ở đó ta nhìn thấy những thân thể lỏa lồ nằm đè lên nhau trong tất cả những tư thế khả ố. Một số cảnh thậm chí còn bộc lộ những thành tích giải phẫu với sự trợ giúp đắc lực của dụng cụ và đồ vật khác nhau! Nó chủ yếu khiến ta liên tưởng đến việc sử dụng ống nghe rất tồi.

- Chuyện này rõ ràng là rất giống tác phẩm của sinh viên y khoa, chị công nhận.

- Và chiếu theo sự lân cận với bệnh viện thì...

- Anh nghĩ rằng hung thủ chắc tới từ bệnh viện Broussais à?

- Không thể chắc chắn trăm phần trăm như thế, nhưng có thể thật là gian phòng đó đang hoặc đã từng được các sinh viên y khoa nội trú lui tới, vào những ngày lễ hội, lễ thu nạp tân sinh viên, hay những chuyện thường ngày khác nữa.

- Có thể lắm, chị đồng ý.

Anh áp cả hai bàn tay xoè rộng lên mặt bàn trước mặt mình, và chị không sao ngăn được mình nhận thấy rằng chúng thật khoẻ mạnh và những móng tay được chăm chút gọn gàng. Ánh mắt họ chạm nhau và dừng lại rất lâu trước khi lảng đi hướng khác, hết như chẳng có gì diễn ra vậy!

- Mặt khác, anh nói bốc lên, bệnh viện chắc chắn là một nơi để phi tang những mẫu thi hài. Đây là còn chưa nói đến quần áo.

Chị đã nghĩ đến điều ấy.

- Cũng lô-gích thôi, chị chấp thuận ý kiến. Vả lại, đó là giả thiết khả quan nhất lúc này, bởi lẽ, sau khi đọc bản báo cáo của anh, một trong những chuyên gia của chúng tôi đã đi thanh tra cánh cửa buồng đốt, thông về phía hệ thống đường ngầm. Và anh ta đã khẳng định với chúng tôi rằng mới đây nó đã được tra dầu mỡ, nó hẳn sẽ chẳng được tra dầu mỡ như thế nếu như nó không được sử dụng từ lâu rồi.

- Có dấu vân tay gì không?

- Những mẩu mảnh, cũ thôi. Chắc là những chất cặn bẩn do tiếp xúc trước đây. Chẳng có gì chứng thực cả. Nhưng cũng thú vị khi nhận thấy rằng nó lại không được lau đi.

- Như thể người tra dầu mỡ vào cửa không hề lo ngại để lại bất kỳ dấu vết gì trên đó vậy. Anh ta chắc chắn có đeo găng tay.

- Có thể lắm, Boursin tán thành, dầu có vẻ như khó giữ được bản lề mà lại không chạm vào cánh cửa. Do vậy, chúng tôi đã rất chú ý đến lối ra vào này. Nếu như ta bằng lòng như thế với những nhận xét của các nhà quản lý bệnh viện mà chúng tôi đã có thể tiếp cận được, thì cái cửa đó đã bị bít lại từ trên hai năm nay rồi, sau một tai nạn. Trên thực tế, đã có một nữ y tá tử nạn khi ngã xuống một cái giếng khai thác. Và lại, trong chính cái giếng có trong phòng xảy ra án mạng ấy. Chuyện này chẳng phải là bí mật gì, nhưng thời gian trôi đi, ta có thể nghĩ rằng một số kẻ thích hội hè đình đám của bệnh viện hẳn đã muốn tìm lại thói quen sử dụng địa điểm.

- Có thể, Moureau đồng tình. Nhưng trong trường hợp ấy, ta hẳn đã phát hiện ra những dấu chân hay các hoạt động khác chứ. Họ chẳng có lý do gì để che giấu những dấu vết của họ cả.

- Đúng thế, nhưng hung thủ có lẽ đã làm thay họ khi lau chùi sạch sẽ lúc hắn đi qua rồi, chị đáp lại.

Anh lau bầu tán đồng rồi vợ vội cây viết trong chiếc cốc nhựa màu xanh trên bàn mình, để nó trượt đi giữa những ngón tay. Anh có vẻ như đang chìm trong suy tưởng.

- Những kết quả khám nghiệm tử thi thế nào rồi? Anh hỏi, sau một thời gian nghĩ ngợi.

- Phải sáng mai mới có. Hôm nay là chủ nhật và đã có những khách hàng châu chực trên bàn. Bác sĩ pháp y cho rằng cái chết của tử thi đầu tiên đã xảy ra từ hai tuần nay rồi, và tử thi còn lại thì diễn ra trong khoảng thời gian từ năm đến bảy tuần. Có thể còn hơn thế nữa. Đó là tất cả những gì mà ta biết được lúc này.

- Tôi hiểu.

- Anh đã từng biết nhiều những vấn đề dạng này trong các hầm mộ chưa? Chị hỏi.

- Trong trường hợp mà chúng ta đang quan tâm đây, đó không phải là các hầm mộ mà là những công trường ngầm, anh sửa lại cho chính xác.

- Có gì khác nhau nào?

- Ở Paris, không thực sự có các hầm mộ, theo đúng nghĩa của người La mã. Ở đây, ta tìm thấy những xương người, nó đúng ra giống như dạng phòng chứa đồ thập cẩm, một nơi chứa đồ công kênh. Những đường hầm hay những công trường cũ trước đây được sử dụng để làm nơi chứa những thi hài chất đầy các nghĩa địa thành phố, khi các nơi đó đầy ứ, có nguy cơ tràn lên cả người sống. Thì

trên hết là vấn đề vệ sinh công cộng. Nghĩa trang đầu tiên đã được trút toàn bộ vào những hầm ngầm công trường, nếu tôi còn nhớ rõ những bài học của mình, đó là Nghĩa địa Vô tội, và những hài cốt của nó bây giờ nằm dưới quảng trường Denfert-Rochereau.

Bị thu hút bởi sự thú vị của chuyến thăm quan có hướng dẫn đó, chị lắng nghe không nói một lời, để cho anh kể nốt. Rõ ràng là Moureau biết rất rõ phần sân chơi của mình.

- Công trường hầm ngầm tồn tại từ thừa thành phố mới khai sinh, anh tiếp tục lên tiếng, còn những cái mà chị gọi là hầm mộ, mới chỉ xuất hiện chừng hơn hai trăm năm nay thôi.

- Cảm ơn về sự chính xác đó, chị mỉm cười đáp.

- Và để trả lời cho câu hỏi của chị thì, không, chẳng có nhiều chuyện trong các hầm ngầm công trường đâu. Chắc chắn có nhiều lời đồn đại về bản chất của những buổi cầu nguyện đen đáng ngại hay những buổi lễ theo nghi thức xử sự sai lệch hơn, nhưng thực ra, chuyện đó cũng bình an như các nơi có thể vào được đang có khuynh hướng dần dần thu hẹp lại, nhờ những can thiệp của I.G.C. Kể từ khi làm việc ở đây, tôi mới chỉ biết có một hay hai vụ hiếp dâm, những tai nạn, thi thoảng rất nghiêm trọng, những khách dạo chơi rơi xuống giếng. Nhưng nhìn chung, chức phận của chúng tôi nằm trong lĩnh vực phạt vi cảnh thôi.

- Thú vị đấy! Anh liệu có chấp thuận đưa tôi đi thị sát một lần nữa trong các hầm, các công trường hầm ngầm không?

Câu trả lời chị đến liền.

- Tôi sẵn sàng phục vụ chị. Chị muốn đi đâu?

- Tôi thực sự không biết. Tôi muốn quay trở lại hiện trường xảy ra án mạng, thám hiểm vài đường ngầm, và phải được một chuyên gia đưa đi. Cảm nhận không khí môi trường ở đó, nếu anh hiểu điều tôi muốn nói là gì.

- Không thành vấn đề. Chị đã tiêm vắc-xin rồi chứ?

- Rồi. Và còn là công dân thành niên nữa, chị trả lời không ngần được cười.

Anh cười phá lên.

- Tôi không nói về chuyện đó, nhưng về bệnh trùng xoắn móc câu kia.

- Bệnh liên quan đến chuột cống đó hả?

- Đúng thế.

- Có, tôi đã tiêm vắc-xin về bệnh đó rồi. Một cuộc điều tra mới đây buộc tôi phải thường xuyên lui tới các cống rãnh. Tôi thích những công trường hầm ngầm của anh hơn.

- Tôi có thể hiểu được điều ấy. Nhưng ngược lại, cống rãnh cũng thuộc phạm vi quyền hạn của chúng tôi đấy. Vậy chứ cuộc đi dạo dưới hầm ngầm của chúng ta bắt đầu khi nào?

- Sao lại không phải là bây giờ nhỉ? Tôi chẳng có việc gì dự trù đặc biệt nào cả. Thế còn anh?

Anh lại bật cười.

- Tôi cũng chẳng có việc gì đặc biệt. Nhất trí, ta đi thôi. Trên đường đi, mình sẽ mua một miếng xăng-uých. Chị có đồ dùng rồi chứ?

- Không.

Anh bật ngay dậy, dáng vẻ gần như thở phào vì cuối cùng cũng được đứng lên đi lại. “Không phải dạng đàn ông thích ngồi lý trên ghế”, chị nghĩ thầm.

- Vậy thì, tôi dẫn chị xuống tầng trệt. Ta sẽ xem có thể tìm được gì cho chị không.

Paris – ngày 16 tháng sáu – 20 giờ

- *May name is Meyer*. David Meyer, và nếu như em rớt cuộc đã quyết định rời bỏ tên hề này, thì anh mong muốn là người được thông báo đầu tiên.

Những tiếng cười ròn của Valérie Simeoni phá lên bên các bậc cửa ra vào căn hộ nhà họ. Phải nói rằng tôi chắc mang chút vẻ nực cười, quỳ gối trước mặt cô vợ yêu của ông bạn thân nhất, một nhành hoa trong tay, nói với cô ấy những lời cầu kỳ hoa mỹ. Ngoài ra thì ván lát sàn khiến tôi đau hết cả đầu gối nữa chứ! Dù sao thì tôi cũng

không còn ở tuổi đôi mươi nữa và tôi chỉ thiếu chút thực tế thôi. Không được để cảnh đó kéo dài mãi nếu không thì tôi sẽ chẳng thể tự đứng lên được nữa!

Ông bạn nói khó François của tôi, đang đứng đằng sau vợ, mình diện chiếc sơ mi trắng và một chiếc quần flanelle xám, một nụ cười tinh quái thoáng xuất hiện nơi khoé mắt. Như thể hắn đang nghi ngờ những dẫn vật trong câu âm mà tôi phải chịu đựng vậy! Vả lại hắn có thể làm điều đó đấy! Thứ nhất, hắn là cóm và là kẻ hay quan sát và hắn cũng thế, đã bước qua cái đầu bốn được mấy bậc rồi. Đương nhiên là hắn kém phần giữ gìn hơn tôi. Đó chính là điều mà tôi thường xuyên nói với hắn.

Nếu như tôi là kẻ nói xấu và nếu như tôi muốn gièm pha hắn, thì tôi sẽ nói rằng tôi vẫn luôn luôn không thể hiểu nổi việc cô nàng duyên dáng trẻ đẹp Valérie lại đi chọn gắn liền đời mình với hắn, nhưng đó chỉ là để khiến cho hắn bực mình thôi. Thực ra, tôi yêu quý cả hai và phải công nhận rằng chúng hết sức đẹp đôi. Chàng với khuôn mặt thật thà kiểu nhà quê và mái tóc muối tiêu, dáng người vuông vức, chắc nịch, thẳng đứng trong giày bốt của mình, bình thản đến độ có vẻ gần như điềm tĩnh đối với những ai không quen biết hắn. Nàng, một viên ngọc quý với khuôn mặt tròn trịa non choẹt, cặp mắt nâu ánh vàng, không ngừng lấp lánh, và được phú một nụ cười thường xuyên đem lại cho bạn ý muốn được sống. Hơn nữa, nàng còn là một đầu bếp tuyệt diệu, điều giải

thích cho việc tôi cảm thấy đặc biệt thoải mái được mời tối nay. Và lại, tôi còn quên mất một trong phẩm chất tốt của cô ấy, có lẽ là một phẩm chất đáng ngạc nhiên nhất, đó là chịu đựng François, người “gần như” là anh trai tôi ấy, và điều đó từ lâu rồi chứ. Gần mười lăm năm trời nay, nếu chiếu theo trí nhớ!

- Sẽ phải dùng tôi để nhắc lên đấy, hấn bình phẩm một cách mai mỉa. Hấn vốn không quen tập luyện thể thao nhường ấy.

Valérie lại phá lên cười, ánh mắt sáng lấp lánh trước khi nhận bó hoa, có lẽ là một cách nhân từ để làm cho nhiệm vụ của tôi được nhẹ nhàng hơn.

- Đứng lên đi nào, ông hoàng của em! Cô lên tiếng nhập vào trò chơi.

- Rốt cuộc thì em cũng chấp nhận tôi ư! Tôi thốt lên với điệu bộ khoa trương trước khi nhẹ nhàng đứng lên đến mức có thể nhất.

Và tôi đã làm được điều ấy không đến nỗi khó khăn lắm, và nhất là không hề nhăn mặt! Tôi hối hả đến bên cô ấy để ôm hôn, chỉ để cô ấy có chút thời gian đưa bó hoa ra xa để chúng khỏi bị đè nát, tôi hôn lên má cô ấy hai chiếc hôn truyền thống rõ kêu, và đầy tình triu mến.

Một cái liếc nhanh qua François, như thường lệ vẫn hốt hoảng do sự cả gan nhường ấy, đang ngúc ngắc cái

đầu với vẻ sầu não, và đã tưởng tượng ra điều mà tôi sắp tâm làm.

- Stop! Hấn nói và cố dùng một tay đẩy tôi ra.

Tôi tránh động tác ấy và quay sang ôm hôn hấn. Hấn phá lên cười và không vẫy vùng chi hết, bởi hấn đã quen với những trò tếu của tôi. Cần phải nói thêm rằng bọn tôi quen biết nhau từ lâu lắm rồi. Cùng chào đời ở Ajacio, chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ tất cả niềm vui nỗi buồn thời mẫu giáo và một phần lớn của đời làm người, học đường, và siêu-học đường, nếu như các bạn hiểu được điều tôi muốn nói là gì! Điều đó có nghĩa là, trước khi hấn cặn nghĩ mà quyết định tham dự cuộc thi trở thành đồn trưởng cảnh sát. Chân tình mà nói, thì tôi không chắc lắm liệu chính mình có tiến triển tốt, nếu như tôi phán xét chuyện ấy bằng những phẩm chất mà tôi thâm nhận được theo chuỗi thời gian. Kể từ thời “cạo-thùng rác” cho đến “lục-hổ phân”, trải qua chặng “sùi bọt mép” và vô vàn những kiểu đùa vui cùng dạng ấy! Tất cả trò ấy là để nói với các bạn rằng tôi đã trở thành nhà báo. Nhưng xin biết đó là nhà báo tự do* nhé, và chỉ gặp lại ông bạn cố tri François thông qua mảng chuyên môn của tôi mà thôi: những trọng án. Với sự khiêm tốn rất mực, nó tỏ rõ tính cách của tôi, rằng cả nước Pháp hoan nghênh nhiệt liệt, thì tôi lại phải thú

*. Ý nói là nhà báo không làm cố định cho một báo nào hết.

nhận rằng tôi cũng hả hê vui sướng vì khá nổi tiếng trong lĩnh vực này. Cả hần nữa đúng ra cũng rất thành công, bởi lẽ hiện giờ hần là Chánh thanh tra quan trọng và là nhân vật đứng hàng thứ hai của Đội Trọng án ở số 36, Quai des Orfèvres. Hơn nữa, có tiếng đồn trong Lanerneu cảnh sát rằng hần sắp tới có thể sẽ được bổ nhiệm lên các chức vụ cao hơn nữa.

Sự lạc đề lan man này đã cho phép chúng tôi hiện giờ đến tĩnh tại trong phòng khách. Thế là tôi tề nhị đặt phần hậu rắn chắc của mình lên chiếc trường kỷ đệm êm ái alcantara, màu thuốc lá vàng, còn hần vẫn cứ đứng để mời tôi chọn trong số những tiên tử loại tuyệt hảo sẽ khiến cho lớp gai da của tôi phải thấm ướt. Vẫn chưa bao giờ thê điều: độ cái gì, nên tôi chẳng phải lưỡng lự lâu trước khi quyết định chọn chai Saint-Estèphe* mà tôi nhìn thấy, đã được khai, ngự sừng sững trên chiếc tủ quý. Có lẽ, lại thêm một lần nữa, François sẽ có cùng gu với tôi bởi tôi nhìn thấy hần lật hai chiếc ly tròn và, lại ly thứ ba nữa. Chắc chắn là cho Valérie rồi, người lúc này đã nhẹ nhàng mất hút theo hướng bếp, chắc là để lôi ra một chiếc bình đủ độ sang trọng hợp với những bông phong lan mà tôi tặng cô ấy.

Tiếng chuông cửa lạnh lót khiến ông bạn cố tri của tôi ngưng lại vào đúng giây phút tề nhị nhất mới chết

*. Đây là một trong những loại rượu vang ngon nhất của Pháp.

chứ! Thậm chí vào đúng thời khắc, hắn đã đặt tay lên cổ chai, đang chuẩn bị nghiêng nhẹ nhẹ để rót vào các ly! Trước sự tuyệt vọng cùng cực của tôi, hắn ngưng hẳn công việc đang tiến hành, như có ý chờ giây lát để chắc chắn rằng Valérie không có ý định ra mở cửa, rồi rút cục hắn đặt lại chiếc chai vẫn còn đầy ứ, trước khi nói trống không, trong trường hợp cụ thể này, có nghĩa là chỉ nói với vợ hắn mà thôi:

- Để anh ra xem!

Và rồi biến mất trong hành lang thông ra cửa nhà. Hiện giờ còn mỗi mình tôi đối đầu với một vấn đề hiện sinh. Làm gì bây giờ đây? Liệu tôi phải đứng lên để đột ngột thay bạn mình như là một tay quản lý hầm rượu hay đành kiên nhẫn ngồi yên đợi hắn quay lại nhỉ? Tôi chẳng có thời gian nấn ná lâu trên vấn đề phải lựa chọn đôi ngả này thì François đã quay trở lại, đi trước một phụ nữ trẻ duyên dáng mà tôi ngay lập tức nhận ra, dẫu rằng tôi không may mắn được gặp lại cô từ nhiều tháng nay rồi.

Sự hiện diện của cô không thực sự được báo trước, nhưng quảng quách tính hạ tiện đi cho rồi! Tối nay tôi không có cảm giác giúp đỡ một cuộc tình duyên đâu! Hay dẫu gì cũng chẳng làm điều đó một mình! Tôi vui vẻ ngắm cô ấy và cô ấy ngó tôi mà không cần che giấu sự tò mò. Liệu có phải lúc chúng tỏ trạng thái vui vẻ của mình với sự giữ gìn ý tứ đến mức điển hình đã làm lên

những giờ phút trọng đại trong ngôi nhà Meyer không? Điều thích hợp để nói, như các bạn chắc chắn đã bắt đầu nhận thấy, rằng tôi có thói quen bộc lộ với độ cường điệu khi tôi đang vui vẻ, và đó chính là trường hợp tối nay. Nó còn nhân gấp đôi lên kể từ vài giây đồng hồ trước đó. Tôi thậm chí còn quên bém cả cổ họng mình đang khô cháy, nói vậy là bạn hiểu rồi đấy!

- Đội trưởng Boursin! Đây thật là một vinh dự đấy!

Câu nói của tôi thốt ra đi kèm với xương hàm bạnh ra rõ rệt, một chuyên môn đặc biệt mà tôi cố gắng, khi làm việc cật lực, để đạt được độc quyền.

Đến lượt mình, cô ấy cũng mỉm cười với tôi.

- Xin chào ngài Meyer!

Lời chào kín đáo và ý tứ mà François áp dụng thật có lợi để giúp cô ấy cởi áo măngtô.

Đã nhiều lần tôi có dịp gặp gỡ Amélie Boursin, nhưng chưa bao giờ trong khung cảnh riêng tư cả, điều này giải thích chuyện tôi nấn ná đôi chút để nhìn kỹ cô. Cô ấy ưng thuận cho việc kiểm tra mà không một lời bình phẩm, một nụ cười kín đáo nơi khoé miệng. Đó là một phụ nữ dễ chịu khi ta ngắm nhìn, một mái tóc màu vàng mơ thả lỏng và khuôn mặt trái xoan vui vẻ, được sáng bừng lên nhờ cặp mắt to màu xanh lục. Một chiếc mũi có thể hơi quá mảnh những cặp môi đầy đặn và quyến rũ. Phần còn lại, tất cả đều hứa hẹn rất nhiều

may mắn thành công. Hết sức đặc biệt, hôm nay cô ấy diện váy ngắn, điều cho phép tôi chiêm ngưỡng cặp chân rất đẹp trên những chiếc mắt cá chân duyên dáng. Tôi đã chẳng giữ lại được một kỷ niệm dễ chịu nào trong những lần gặp gỡ đầu tiên của chúng tôi! Nếu cô có nhận ra sự quan sát của tôi đi nữa thì cũng chẳng để lộ ra điều gì, mà dành toàn bộ sự chăm chú của mình để kiểm tra căn phòng với một vẻ tò mò xứng danh một nữ mật thám. Tôi cảm thấy cô hơi căng thẳng. Đã đến lúc chinh phục, với tính độc đáo trong bài diễn văn mà nó có lẽ sẽ đem lại cho tôi một kỳ nghỉ bất tử tại viện Hàn lâm Pháp^{*}:

- Cô khoẻ chứ?

Cặp mắt cô thôi thị sát gian phòng để đậu lên tôi. Điều đó có phải là do nghề cảnh sát của cô không nhĩ, thậm chí là một cảnh sát rất cừ, nhưng tôi lại có cảm giác cô ấy lột trần mình ra bằng ánh mắt. Tôi muốn nói về tâm hồn tôi kia, đương nhiên là thế rồi! Dầu sao thì hiệu quả cũng vừa kỳ quặc vừa dễ chịu.

- Khoẻ lắm, thế còn ngài? Cô ấy đáp lại, và như vậy đã tự cho mình quyền chiếm hữu chiếc pho tô cạnh tôi dưới Coupole^{**}.

- Cũng lâu rồi đấy nhĩ.

*. Ý nói sẽ trở thành thành viên Hàn lâm Viện.

**.. Tên thân mật của Viện hàn lâm.

- Đúng thế, cô ấy mỉm cười trả lời.

- Nhưng dấu không gặp, tôi vẫn tiếp tục theo dõi những thành tích chói lọi của cô đấy.

Đành rằng, đó chẳng phải là một sự chinh phục xuất sắc, nhưng dấu sao thì tôi vẫn chưa uống gì sất. Cô ấy hình như không choáng trước lời bình phẩm, tán thành với vẻ khiêm tốn và đáp lại thẳng luôn:

- Còn tôi thì vẫn luôn luôn đọc những bài báo của ngài.

Tôi thực sự không có thời giờ để cảm nhận sự hãnh diện, vì lúc đó bằng hai cánh cửa khác nhau, cặp uyên ương Simeoni đến nhập hội với chúng tôi trong phòng. Valérie đặt bình pha lê cắm đầy hoa lên chiếc tủ quỳ, không xa chai rượu Saint-Estèphe đã được bổ nhiệm những vẫn chưa được sử dụng, trước khi đến chào Amélie Boursin. François luôn đưa mắt theo dõi vợ không thể không nhận ra chai rượu khi lướt qua nó và nhắc hẩn nhớ lại nhiệm vụ được ưu tiên nhất của mình: uống khai vị!

Và thế là đương nhiên chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm với vẻ hào hứng được củng cố thêm bằng lượng đồ uống vào! Valérie, không muốn để bị dỡ dành, nên đem một chai sâm banh mà chị em phụ nữ đã quyết định dùng để nhấm nháp với vẻ hứng thú cũng hoàn toàn rõ rệt như tụi tôi. Chúng tôi nhâm nha mà không cần điều độ gì, đến mức mà François đã kịp lo lắng cho số phận

chai rượu của mình nó đang thu nhận một cái bạt tai ra trò đấy! Tôi hy vọng rằng hấn đã chẳng đợi nó sống sót được lâu chứ!

Nói về điểm nhâm nha này, thì mỗi lần chúng tôi đều có quyền thưởng thức câu chuyện *Con lừa của cha Giudicelli*, câu chuyện kể về cảnh ông ấy say bí tỉ đến mức nhâm con lừa ấy với một con dê và cố sức để vắt sữa nó. Nhưng câu chuyện này từ lâu rồi không còn khiến Valérie cười nữa. Cô ấy đứng lên để sửa soạn món ăn: món thịt bò hầm, tôi nghĩ thế.

Boursin tận dụng khoảng thời gian này để nói với François:

- Một lần nữa, tôi xin anh lượng thứ cho buổi tối vừa rồi.

Tôi không biết cô ấy muốn nói đến chuyện gì, nhưng không nghĩ chuyện đó liên quan đến một câu chuyện trai gái vớ vẩn. Chính vì vậy, mà tôi đành hài lòng làm người quan sát, điều có thể đem đến cho họ chút thanh thoi, bởi lẽ, tôi không biết liệu đã nói cho các bạn biết chưa, chứ tôi vốn có tiếng là hơi ba hoa bốc đồng.

- Không hề gì, hấn kia trả lời, chuyện đó đã đi vào dĩ vãng rồi. Chuyện lỡ ra ấy mà, ai cũng có lúc vướng phải nó. Nếu như tôi không sợ làm mất sự tôn trọng của cô, tôi sẽ kể cho cô nghe một hai sai lầm đại dột mà đã có lần chính tôi phạm phải. Chừng nào không có chuyện nghiêm trọng diễn ra do hậu quả của nó thì thôi.

Tôi quan sát cảnh tượng ấy với vẻ tò mò, nhưng rõ ràng là họ hình như không muốn để tôi dính vào trong chuyện kín đáo ấy.

- Nhân tiện nói về chuyện này, những cuộc kiếm tìm cho đến hôm nay tiến hành đến đâu rồi? François hỏi, thay đổi hẳn chủ đề.

Cô ấy quay về phía tôi và nhìn xoáy khá lâu vào tôi, đức tính khiêm tốn, thiên tài bẩm sinh của tôi đã cấm mình mơ rằng cô làm vậy để đánh giá tốt hơn sự trong sáng của những đường nét trên mặt tôi. Nó đúng ra là một hình thức rất tế nhị của cô ấy muốn hỏi ông chủ của mình liệu có thể tự do trình bày được không, thậm chí ngay trước mặt một người bạn. Vẫn biết đương nhiên là cô ấy tường tận tính kín đáo của tôi và biết rằng François chia sẻ với tôi rất nhiều thông tin miễn sao tôi không quá lạm dụng chúng. Nhưng sự ngờ vực đối với giới phóng viên đã ăn sâu vào máu của rất nhiều cảnh sát. Và lại, chuyện ấy không phải là không có lý do. Bạn tôi không can thiệp, để cô ấy tự mình quyết định việc này. Dẫu sao thì khi đề cập vấn đề ấy trước mặt tôi, hẳn đã ngầm biểu thị rằng sự hiện diện của tôi không quấy rầy họ dưới bất kỳ hình thức nào.

Cuối cùng hình như cô ấy đã quyết định và quay về phía hắn.

- Chiều nay, tôi đã đi thị sát một vòng trong các đường hầm địa đạo cùng với Moureau, chỉ để xem lại nơi

xảy ra án mạng và để cảm nhận chút hơi hướng không khí ở đó.

Do chức phận phóng viên điều tra tội phạm của mình, tôi đã được thông báo về sự phát hiện ma quỷ đó. Nhưng tôi không hề hay biết là chính cô ấy lại đảm nhận hồ sơ vụ này. Tôi vẫn còn chưa biết tay Moureau ấy là ai nhưng tôi hình dung rằng sẽ chẳng mất nhiều thời gian lắm để biết được điều đó.

- Chuyện thế nào? François hỏi.

- Chẳng có gì thêm ngoài những gì tôi đã báo cáo với anh, cô đáp lại. Trừ phi có khẳng định chắc chắn của bác sĩ pháp y, thì chúng ta hình như có chuyện với một cặp trai gái, bị hãm hại trong những ngày khác nhau và cách xa nhau. Theo Giám định Tư pháp thì công việc chặt cất thi hài diễn ra tại hiện trường. Cả cái chết cũng vậy, do khoảng cách phải đi để đến được tận gian phòng. Trừ phi có một sức khỏe siêu nhân, hung thủ sẽ không thể vác những thi hài chết trên lưng hấn trên hơn trăm mét. Ngược lại, vẫn chưa có một chắc chắn nào hết dành cho nguyên nhân chính xác của cái chết. Các tay trong đội E.R.I.C tiếp tục rải quân theo thế bàn cờ trong những đường hầm địa đạo để mong tìm thấy những mẫu thi hài bị thiếu. Thực ra, tôi lúc này đang có hướng điều tra về ý tưởng rằng hung thủ có thể trút bỏ các phần đầu và tay nạn nhân trong bệnh viện Broussais. Trước mắt, tôi không thấy có việc gì khác để làm trước khi có kết quả

của khám nghiệm tử thi, mà nó lại chỉ diễn ra vào sáng ngày mai thôi.

Simeoni gật đầu:

- Thật chẳng dễ dàng gì khi xác định danh tánh hai nạn nhân ấy, hấn nói.

- Chắc chắn là thế rồi, cô ấy tán thành.

- Vậy cô có cho rằng bệnh viện có thể nhúng tay vào dưới một hình thức khác hơn là đã được sử dụng làm nơi đổ các phần thiếu của các cơ thể nạn nhân không?

- Điều đó là không thể. Mọi người ở đó ai cũng biết hay chí ít thì cũng nghe nói về phòng xảy ra tội ác, sau cái chết của nữ y tá vài năm trước đây.

François lầu bầu tán thành.

- Chương trình ngày mai của cô là thế nào? Hấn bắt ngờ hỏi.

- Viện Pháp Y, sau đó là Broussais. Hay ngược lại, tùy tình hình.

- Cô có cần ai đi với không?

Cô lưỡng lự trước khi trả lời:

- Hiện tại thì không. Tôi đã có Roger đi cùng rồi. Nhưng tôi sẽ xem tình hình tùy thuộc vào những kết quả của khám nghiệm tử thi. Nếu ta thành công xác định được danh tánh của những xác chết, thì chắc chắn chúng ta sẽ cần thêm ít người nữa.

François vẫn còn trầm ngâm, hình như đang đồng hoá những thông tin trước khi lại nạp tiếp bằng cách thay đổi chủ đề:

- Tay Moureau này theo tôi đúng là một gã tốt đấy. Tôi đã có ấn tượng ngay do chất lượng bản báo cáo của anh ta và bởi cách ứng xử của anh ta trên hiện trường xảy ra án mạng. Anh ta rất năng động, quả quyết, làm việc có chuyên môn cao, những phân tích của anh ta rất xác đáng, và rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên anh ta tham dự vào màn diễn kiểu như thế này. Tôi tự hỏi không biết anh ta làm cái cóc khô gì trong đội E.R.I.C. Đó gần như một kiểu xếp xó đối với một gã như anh ta.

- Anh có muốn tôi tìm hiểu thêm về quá trình hoạt động của anh ta không?

Simeoni lắc đầu từ chối.

- Cô đã có nhiều việc phải làm lúc này rồi. Tôi sẽ đảm nhận việc đó. Chẳng ai biết trước được gì cả đâu, có thể đó là một sự tuyển mộ có triển vọng đối với Đội Trọng án đấy. Thế còn gã đã phát hiện ra tử thi, cô đã gặp hắn ta chưa?

Cô mỉm cười:

- Jean-Philippe Eudebert, tức Biscotte trong thế giới của những “người thích hãm mộ”. Hai mươi bảy tuổi, làm việc như một nhân viên trưởng quầy trong một cửa hàng lớn, anh ta thường sống phần lớn thời gian những

ngày nghỉ cuối tuần trong các đường hầm địa đạo. Một kẻ say mê. Tôi đã có dịp nói chuyện dăm ba câu với anh ta vào đêm hôm qua, nhưng tay này rõ ràng là rất bị choáng. Tôi tính nhất định sẽ gặp lại anh ta nhưng tôi nghĩ rằng anh ta cũng chẳng cung cấp thêm gì nhiều cho chúng ta được nữa.

Simeoni hất cằm tán thành, vẻ suy tư, dòng suy nghĩ của hắn bất ngờ bị xua tan bởi tiếng nói của Valérie từ bếp vọng vào thông báo:

- Bây giờ tất cả mọi người chuẩn bị vào bàn ăn thôi! Và đừng có nói chuyện cửa hàng cửa họ nữa nhé. Ngày mai các người sẽ có thừa thời gian đấy.

Phải trả lời thế nào cho câu nói ấy đây chứ?

Chẳng có gì cả. Chỉ còn mỗi cách vâng lệnh thôi.

Paris – ngày 17 tháng sáu – O giờ 30 phút

Lối ra của các nghệ sĩ. Có nghĩa là lối ra của Boursin và của kẻ đang hầu cận các bạn đây. Sau một bữa tối diễn ra rất vui vẻ, tuyệt vời đến nỗi rằng tôi phán xét điều đó bằng cái cảm giác ấm áp lan toả bao bọc lấy bao tử tôi và tràn đi ngấm qua tất cả các thớ thịt rắn chắc thành một sự cực lạc thú vị. Buổi tối thật dễ chịu, nhưng đã đến lúc không được kể đến nó nữa rồi và phải trở về nhà mình. Trường lớp của người lớn ấy mà, ngày mai cũng mở cửa đấy.

Dẫu vậy, vẫn có giây phút ngại ngùng trong con phố dẫn, chúng tôi dừng nghỉ mà không hề nói trước với

nhau gì hết. Chúng tôi cùng thưởng thức sự tĩnh lặng trên con đường bình an một cách ngạc nhiên đối với khu dân cư ấy và tận hưởng cái ve vuốt dịu êm của một cơn gió nhẹ thoảng tới, trong khi tôi đang tự vấn về cách xử sự: sẽ phải chào nhau thế nào đây nhỉ? Tôi hiện giờ hẳn cũng có thể hôn chào cô ấy bởi chúng tôi đã xưng hô thân mật với nhau trong suốt cả buổi tối. Nhưng có cái gì đó kìm tôi lại: điều đó có thể do tính rụt rè nơi tôi, bây giờ thì các bạn đã biết rõ tôi rồi còn gì! Thế là tôi đành hài lòng chỉ tận hưởng thời khắc hiện tại, và ghi nhớ buổi tối hôm nay, đặc biệt hơn là sáng kiến của Valérie Simeoni, nhờ đó mà với tôi bây giờ đội trưởng Boursin đã trở thành Amélie.

Với sự thẳng thắn hàng ngày của mình, Valérie đã cộc lốc nói:

- Thôi đi, chúng ta có thể không nói chuyện với nhau như những kẻ xa lạ có được không! Dẫu gì thì chúng ta đều là những người rất gần gũi với François, điều lẽ ra phải khiến mọi chuyện dễ dàng hơn chứ.

Thế rồi, cúi về phía Amélie, cô này đã thì thầm với giọng cốt muốn tất cả cùng nghe thấy:

- Tôi rất vui vì cuối cùng cũng được gặp cô. Cô biết không chứ, François còn dám thổ lộ với tôi rằng nếu tôi không hoàn hảo thế này, thì chắc chắn anh ấy sẽ tán tỉnh cô đấy?

Đến đây thì một điều không tưởng đã xảy ra: đội trưởng Boursin, tổ trưởng một tổ trong Đội Trọng án, không thực sự thuộc kiểu người dễ bộc lộ tính đa cảm uỷ mị, đã bắt đầu đỏ mặt trong khi đó thì bạn tôi phá lên cười, để mặc vợ mình hào hứng tiếp tục câu chuyện:

- Nhưng cô đừng lo, đó chỉ là sự tư biện thôi. Thứ nhất, tôi rõ ràng là người duy nhất có thể chịu đựng nổi ông già trắng hoa này và nhất là, nếu anh ấy mà làm vậy, tôi sẽ chấp nhận David buông lời hoa nguyệt với mình đấy. Thế nhưng anh ấy lại hay ghen như một con hùm .

Đến đó, tôi bốc thượng lên:

- Tôi chờ đợi sự cho phép này biết bao năm nay rồi!

Và quay về phía bạn mình:

- Hãy thực hiện chức năng đồn trưởng đi, hãy làm đi chứ!

Cảnh ấy kết thúc bằng một tràng cười ròn rã và thế là tất cả chúng tôi đều quay sang cách xưng hô theo lối thân mật.

Amélie chấm dứt sự lùng chùng của tôi khi chìa tay ra.

- Vậy chứ David! Rất vui được gặp anh tối nay.

- Cô có vẻ mệt mỗi đấy, tôi nói với cô, vẫn luôn có cái tật dè xẻn lời khen như vậy.

- Tôi đúng là đang rất mệt thật. Tối vừa rồi, tôi chỉ được ngủ có vài giờ. Và ngày mai., hay đúng ra là hôm nay, lại hứa hẹn một ngày dài bận bịu đây.

Bàn tay chúng tôi vẫn xiết chặt nhau. Cô ấy hình như không nhận thấy điều đó, vậy nên tôi cũng chẳng nhận thấy gì cả.

- Nhưng tôi rất hài lòng đã đến đây. Tôi thực sự đã có một buổi tối rất vui vẻ.

- Tôi cũng vậy. Và nhất là tôi rất vui được gặp lại cô.

Cuối cùng thì cô cũng nói tay ra. Chút cảm xúc trống vắng mà tôi bất chợt nhận thấy là cái gì nhỉ?

- Thế thì, chào nhé! Cô nói và quay gót.

Cô chỉ đi được vài bước thì tôi gọi giật lại:

- Amélie này?

Cô quay lại và nhìn tôi trong lúc tôi tiến tới gần:

- Gì thế?

Người phụ nữ này khiến tôi hơi hoảng nên chặt vật mãi, tôi không tìm ra từ để diễn đạt. Cô kiên nhẫn đứng chờ để tôi hoàn hồn lại. Liệu do mệt mỏi hay cái gì đó khác, mà cái tính liến thoắng đùa tếu của tôi hình như đã đi nghỉ hè rồi hay sao ấy.

- Tôi muốn chúng ta có dịp gặp lại nhau, tôi thốt ra vài lời hơi ngớ ngẩn. Ý tôi muốn nói là trước cuối năm nay.

Cô không đáp lại mà để cho tôi tiếp tục:

- Nếu tôi tự cho phép được mời cô đi ăn tối trong tuần này, cô sẽ đồng ý chứ?

Tự tôi cũng cảm thấy mình ngổ hết chỗ nói. Một câu nhạt nhẽo nhường ấy phát ra từ một kẻ mang tiếng cầm bút u. Một chút trong dạng: “Em biết không, em có cặp mắt thật đẹp!” hay “Cô vẫn ở cùng bố mẹ cô chứ?”

Cô ấy thở ra và tôi hình dung một nụ cười nửa miệng đang hiển hiện trong bóng tối:

- Thế anh muốn mời một cô gái hay là một nữ cảnh sát đây?

Đến điểm này thì tôi tìm lại được chút ít môi trường của mình!

- Đương nhiên là tôi muốn nói về vụ điều tra của một trong những bài báo của mình. Nhưng cô thực tình nghĩ rằng không có cô tôi sẽ không thể có được chúng hay sao? Vậy nên tôi quan tâm đến lời mời một cô gái đi ăn tối thì đúng hơn.

Cô ấy tán thành, nhưng nhân nhượng một cách từ tốn:

- Đúng hơn à? Tôi không chắc đó là một ý tưởng hay lắm đâu.

Một khoảnh khắc thất vọng thoáng qua trước khi cô ấy tiếp tục:

- Nhưng cũng có thể là tôi đồng ý. Chỉ có điều, thời gian biểu của tôi khá đặc kín. Tôi nghĩ rằng anh biết số điện thoại của tổng đài rồi chứ?

“Không thực sự hứng thú cho lắm, điều cũng dễ

hiếu,” tôi tự nhủ, đứng như chôn chân trên vỉa hè, ý thức được rằng cô ấy hoàn toàn có quyền tự vấn rằng liệu lời mời của tôi lại chẳng được nảy sinh bởi chức vụ hơn là bởi con người. Để nói cho thật, chính tôi còn chẳng biết hết được nữa là! Chắc chắn, trong mắt tôi Amélie rất có sức thu hút, nhưng tôi vẫn chưa biết nhiều về cô để thấu hiểu liệu khi mời cô ấy, tôi lại chỉ hoà hợp cái thích thú với cái có ích hoặc ngược lại.

Dù gì đi nữa, tối nay tôi đã thực sự chẳng lấy gì làm xuất sắc cho lắm. Thay bằng việc là một David Meyer tự tin, thì tôi lại chung ra hết như một thằng bé mới lớn, ngô nghê một cách hẹp hòi như đầu óc của nó vậy.

“Tương lai sẽ nói với tôi điều đó”, cuối cùng tôi đành quyết định theo thuyết định mệnh, và đi về hướng chiếc xe của mình mà tôi đã tìm được, dẫu rất chật vật, chỗ đậu cách đó chừng năm mươi mét. Chỉ còn vài bước nữa trước khi đặt thẳng bàn chân mình – xin bàn chân trái đi nhé! – vào trong thứ lưu niệm nhầy nhầy bị loài vật tùy tùng mà dân Paris tâm tâm thường nuôi trong căn hộ của mình bỏ lại. Vừa vâng lên chửi thề, tôi vừa di mạnh để giày lên gờ vỉa hè, nguyên rủa tất cả lũ Médors cùng các ông bà chủ của chúng cho đến tận đời sau.

Paris – ngày 17 tháng sáu – 11 giờ 30 phút

Monique Ravier, giám đốc Viện Pháp y Paris, có vẻ bị áp lực một cách đặc biệt sáng nay. Đứng sững trước cửa sổ phòng làm việc của mình, vai nhô lên căng thẳng, cô đang quan sát khung cảnh bê-tông và quần thể mênh mông tạo thành đường chân trời của mình, nhưng thực ra Boursin giả thiết chưa chắc chị đã nhìn thấy chúng một cách thực sự. Ý thức có sự hiện diện sau lưng, chị bất thần quay lại, cho phép Amélie nhìn kỹ vẻ mặt trầm trọng mà nghề nghiệp đã biến chị trở nên quen thuộc với nó quá đỗi. Chị nhanh chóng ghi nhận những lọn tóc vàng tơ tản mát trong mái tóc đen huyền buông trên bờ

vai, khuôn mặt hình tam giác được hoàn chỉnh bằng chiếc cằm kiên nghị và cặp mắt hạt dẻ lúc này đang hiển hiện một tia bức mình mãnh liệt.

- Mình thấy cậu có vẻ khoẻ mạnh đấy nhỉ, Boursin mỉm cười nói thay cho lời chào.

- Cậu đùa đấy à! người đối thoại đáp lại, sôi nổi hẳn lên. Hiếm khi mình chứng kiến cảnh lộn xộn nhường ấy! Lại còn vào sáng thứ hai nữa chứ! Phải tự hỏi liệu bọn tài xế ẩu và bọn giết người có nghỉ ngơi một ngày nào không! Thêm vào đó là chuyện hai trong số bác sĩ của tôi vắng mặt nữa chứ! Một hiện đang có mặt tại Washington để tham dự một hội nghị quốc ước mà khi trở về anh ta sẽ biết hết về những vết thương do súng gây ra, còn người thứ hai thì tôi phải tự giải quyết lấy vấn đề vì đã đồng ý cho nghỉ ít ngày. Anh ta có quá nhiều giờ trực thêm trước đây đến nỗi mà anh ta phải đeo địa chỉ của mình quanh cổ để có thể nhớ chúng khi anh ta đã về được đến nhà đấy.

Amélie không đáp lại, cảm thấy vui vui. Chị biết rất rõ người bác sĩ pháp y này, và biết rõ bản chất của cô thi thoảng bỏ mặc cho tinh thần xả hơi đôi chút. Một thể thức chắc chắn để cho nỗi trầm cảm bộc lộ ra ngoài của nghề nghiệp này.

- Tiện thể về chuyện này, người này nói quá lên, cậu có thể rút thêm việc tôi mất phần lớn thời gian trong ngày để đấu tranh với ban quản lý để có được dụng cụ và

nhân sự bổ trợ. Phải tin rằng họ chẳng có gì phải làm trong chuyện này cả! Thu hẹp ngân sách. Bài diễn văn xoa dịu này kể lên bài diễn văn xoa dịu khác. Và trong lúc ấy thì chúng tôi phải làm việc một ngày những hai mươi sáu tiếng đồng hồ.

Chị thở dài đánh thượt:

- A, giả tôi có thể ghim chặt một trong những gã cạo giấy đó lên một trong những bàn làm việc của tôi thì..! Tôi sẽ giải thích cho hắn rằng ngay cả khi những người quá cố không thể đi bỏ phiếu bầu cử được thì họ cũng muốn người ta quan tâm đến một cách nhanh chóng và rằng người ta chẳng nên làm việc với họ bằng các dụng cụ y tế mua tại cửa hàng siêu thị lớn đâu!

Amélie phá lên cười sặc sụa, hình dung ra cảnh tượng đó. Chị có một ý thức chua chát về vấn đề này; cái kiểu đả kích đáng buồn đó cũng có thể áp dụng cho tình trạng của những công việc ngành cảnh sát. Rất nhiều và rất nhiều những nam nữ năng động, có nghiệp vụ cao, không tính đếm gì đến giờ làm việc của họ, phải đối diện với một số kẻ cạo giấy có chức trách, bọn người này hình như được trả lương chỉ để đảm bảo số lượng kẹp giấy đã sử dụng, và chắc chắn không lỡ một buổi ăn tối nào cùng gia đình. Đây là chưa kể Đội Trọng án được cho rằng thuộc vào những vụ được trang bị tốt nhất đấy!

Ravier bức bối đưa tay quét khắp lượt gian phòng và

cuối cùng dừng lại trên bàn làm việc ngổn ngang hồ sơ. Cô chộp lấy một tờ nằm trên cùng của một chồng giấy.

- Ngoài chuyện đó ra thì hãy xem cái này đi này!

Amélie đón lấy tài liệu. Một giấy chứng tử, vẫn còn chưa được ký duyệt. Chị đọc lướt nhanh những lời ghi chú đánh giá, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ dò hỏi.

- Chẳng có gì có thể khiến cậu choáng nhỉ? Bác sĩ pháp y cố nhấn mạnh.

Một cái liếc nhanh nữa.

- Không, ngoài việc nó vẫn chưa được ký duyệt, điều hết sức bình thường bởi đây là việc của cậu.

- Hãy nhìn nguyên nhân của cái chết kia: "Tim ngừng đập".

Cuối cùng thì Amélie cũng hiểu ra.

- A, đúng vậy đấy! Ravier nổi đoá, tôi thậm chí còn phải giải thích cho họ điều ấy nữa đấy. Chết chìm, chết nát hay chết đâm, thì vẫn cứ là chết do một khi tim ngừng đập. Điều đó không bao giờ là một nguyên nhân mà chỉ là một hậu quả mà thôi!

Cô đột nhiên hình như muốn bỏ cuộc. Ngực phồng lên nặng nề dưới một đợt thở dài lần nữa.

- Cậu muốn uống cà phê không? Hay một cốc trà nhé?

Amélie lắc đầu từ chối. Như thường lệ, chị thực sự không khách khí và đã tham dự hàng tá những phiên mổ

kiểm nghiệm tử thi, nhưng ý tưởng nuốt dù cho đó chỉ là ly cà phê trong một nhà xác khiến chị hãi hùng. Ravier không phải là không biết điều đó và hỏi chỉ để mà hỏi cho đúng thể thức. Cuối cùng thì chị cũng đã được nghỉ xả hơi và thông báo họ sẽ chuyển sang các chuyện nghiêm túc.

- Minh rất ngạc nhiên là cậu đã không có mặt ở đây sáng nay, bác sĩ pháp y bất ngờ quay sang trách chị. Minh có thói quen rằng cậu không bao giờ vắng mặt khi người ta xử lý những ca của cậu kia mà.

- Minh biết rằng vụ việc của mình được nằm trong tay người đáng tin cậy, bởi chính cá nhân cậu đảm nhiệm nó, Amélie trả lời một cách ranh mãnh.

Ravier không ngăn được nụ cười mỉm.

- Sự phỉnh nịnh chẳng đưa cậu đi đến đâu cả, cô đáp lại.

- Nói nôm na hơn, đó là do mình phải đi gặp ban quản lý bệnh viện Broussais và việc này đã khiến mình chậm trễ. Mình đã phải lựa chọn, nhưng khi biết chính cậu sẽ can thiệp vụ này, nên mình sẽ không có nhiều lâm nguy lắm.

- Và cậu đã rút ra được điều gì từ cuộc viếng thăm đó chứ?

- Chẳng có gì là cụ thể cả. "Bà đầu sao cũng không hình dung rằng một thành viên trong đám nhân sự của chúng tôi sẽ có thể dính vào vụ này chứ!" Amélie bắt chước lại giọng điệu, bằng một giọng chua loét.

Ravier mỉm cười trước sự bắt chước đó rồi đi vòng qua bàn làm việc của mình, bọc bội giảng giật giải rubăng buộc một hộp bìa các tông được đặt ngay trước mặt cô. Đến lượt mình, Amélie đến ngồi vào chỗ trước mặt bạn, trên một chiếc ghế kém phần tiện nghi hơn nhiều, bên phải một bức tượng tuyệt đẹp, khổ người lớn, bày ra toàn bộ hệ thống cơ và lực phủ ngũ tạng của nó với sự phụ trợ mãnh liệt của mực màu sống động trên giấy bóng.

- Như cậu đã biết, mình đảm nhận những khách hàng của cậu sáng nay và mình có tin vui đấy, kết quả của các trường hợp và của tình trạng các thi hài.

- Tuyệt quá! Thế có nghĩa là thế nào?

- Thế có nghĩa là chúng ta đã rất may mắn xác định được danh tánh của một ca hay đúng hơn là của một phụ nữ, trong trường hợp cụ thể này.

Amélie, bị thu hút bởi khả năng xác định danh tánh này, chẳng nói được gì, chỉ đành rút từ túi mình ra một cuốn sổ nhỏ, và để cho cô bạn tiếp tục phát biểu:

- Nếu mình chiếu theo kiểm nghiệm từ miệng và từ vòm xương chậu, từ chỗ khuyết hông và từ những khớp cùng chậu, thì cái xác chết trước nhất của cậu là một người đàn ông. Được khẳng định bằng một chỏm xương cánh tay dài 47 xăng-ti-mét. Những cái mỏ xương bướm như mỏ vẹt xuất hiện trên những đốt sống đi cùng với

đầu thời kỳ phát bệnh viêm xương khớp, có sần sùi trên phần thượng của xương cùng-chậu và xuất hiện thời kỳ đầu của tình trạng hư hoại trên bề mặt khớp mu cho thấy anh ta chùng ngoài năm mươi tuổi. Kích thước, theo nhìn bề ngoài bắt đầu từ chiều dài của xương đùi, thì phải chùng một mét tám mươi. Và để tổng kết tất cả, mình nghĩ rằng có cơ may đúng chùng tám mươi phần trăm, đó là một người da đen.

- Cậu rút điều đó từ đâu ra vậy? Boursin ngạc nhiên hỏi lại, trong khi vẫn tiếp tục ghi chép. Không có đầu, cậu làm sao có thể phân biệt nổi những dấu hiệu hàm nhô kia chứ!

- Các đầu gối của người da đen đang rộng hơn các đầu gối của người da trắng ở điểm lồi cầu, hệ thống xương khớp kiến tạo khớp giữa của cẳng chân, điều vả lại còn là nguyên do mà vì nó những bác sĩ chỉnh hình thích giải phẫu Dân Đen hơn là Dân Trắng ở địa phận đầu gối. Họ có nhiều chỗ để tung hoành hơn. Mặt khác, góc tạo thành của đường Blumensatt, nó là một trong những điểm nối nội tuyến của xương đùi, thì cũng khác nhau giữa Dân Đen và Dân Trắng. Thường thường, với sự pha trộn nòi giống, những sự khác nhau này cũng giảm dần đi, vậy chúng ta tránh va phải rủi ro trong chuẩn đoán nhưng, trong trường hợp này, tôi không nghĩ là mình nhầm đâu.

- Vậy, Boursin tổng hợp lại, chúng ta cần tìm một

người da đen, cao chừng một mét tám mươi và khoảng năm mươi lăm tuổi. Có những yếu tố khác về anh ta nữa không?

- Trước mắt thì chẳng có gì thêm nữa.
- Cậu có ý tưởng gì về ngày chết không?
- Mình nghĩ rằng khoảng chừng hơn tám tuần một chút.

Nữ bác sĩ pháp y dang rộng cánh tay tỏ ý bất lực trước khi tiếp tục trình bày:

- Khó mà có thể làm được gì hơn vào lúc này, nhưng ngay khi có thể làm sáng tỏ thêm, mình sẽ thông báo cho cậu liền. Không chỉ địa điểm nơi người ta phát hiện ra thi hài được chú dẫn rồi theo thời hạn vận tốc của việc phân huỷ, mà nó còn đã bị vấy vôi sống vào, hết như người đàn bà nữa kia. Cậu không nhận ra có mùi gì à?

Amélie gật đầu đồng tình.

- Có. Chỉ bây giờ khi cậu nói đến điều ấy thôi, cái mùi đó không nồng nặc khi lẽ ra phải có, nếu chiếu theo tình trạng xác chết.

- Đó là một trong những tính chất của vôi sống, Ravier giải thích. Rất nhiều bọn tội phạm và cả những cảnh sát nữa, không hề biết rằng vôi không thúc tiến việc phân huỷ xác mà kìm hãm lại. Ngược lại, nó có một hiệu quả chắc chắn về mặt mùi mà chính nó làm giảm đi.

- Nguyên nhân của cái chết thì thế nào?

- Không thương tổn cục bộ rõ ràng, không có vết dập gãy, không vết đứt đặc biệt. Chẳng có gì phải thông báo về dấu hiệu đặc biệt trên những yếu tố mà chúng ta đang có đây. Với tí chút còn lại, mình đã không thể trích ra được nhiều về chất độc học. Vậy nên có ít cơ may để có thể xác định bất kỳ điều gì theo cách này lắm.

Boursin gật đầu đồng tình.

- Vậy thì nguyên nhân cái chết trước mắt là “chưa biết”. Thế còn vụ thứ hai thì sao?

- Trên thi hài kia, mình có tin vui hơn đấy và ngay thoát đầu, nó cũng dễ xác định hơn. Mình thậm chí còn có khả năng cung cấp cho cậu một cái tên rõ ràng vào chiều nay nữa.

- Thế nào cơ?

- Mình bỏ qua cho cậu những tình tiết thực tiễn, nhưng đó là một phụ nữ khoảng sắp sỉ bốn mươi tuổi và đã có lần sinh nở. Kích thước chừng một mét bảy mươi. Một kiểu người vùng Cáp-ca và luôn quan tâm đến hình dáng của mình, đến độ cho đặt những mảnh cấy thêm vào tuyến vú. Mà một số mảnh cấy thêm này có đeo số để xác định mẫu mã, trong trường hợp có vấn đề nảy sinh. Vôi đã tác động đến một trong số đó nhưng cái thứ hai vẫn còn gần như nguyên vẹn và tụi mình đã có thể lấy được số sê-ri. Điều này sẽ cho phép chúng ta đi

ngược đến nhà cung ứng, sau đó từ đây truy đến nhà giải phẫu và cuối cùng là lần ra khách hàng.

- Eurêka! Boursin mỉm cười.

- Có thể nói thế được đấy, Ravier tán đồng trước khi nói thêm: ngoài ra mình còn nghĩ đã kết luận được nguyên nhân dẫn đến cái chết.

- Có nghĩa là?

- Mình đã tìm ra không khí trong buồng tâm thất. Và khi tìm kỹ, mình đã có thể xác định ra vết của một cục máu cũ theo kiểu trích máu từ khuỷu tay, nó chứng thực một vết tiêm hơi liều mình. Phần nghiên cứu độc dược sẽ khẳng định cho mình biết xem có sự hiện diện của ma túy hay không, nhưng mình lần đến một khối khí có lẽ kéo theo một sự nghẽn mạch tim. Không khí đã tấn công vào buồng tâm thất và đã bít kín mạch di chuyển của máu, từ đó dẫn đến tình trạng bị choáng, rồi sau đó là ngạt thở. Do nạn nhân không thể tự mình cắt đầu được, và đó cũng không thể là một con nghiện lại đã chệch đường bóng của mình. Hung thủ chắc là đã sờ soạn và có lẽ đã phải lặp lại nhiều lần, từ đó mới có cục máu. Hẳn ta là một kẻ thiếu kinh nghiệm, hoặc hẳn đã khó tìm thấy ven tay.

- Thú vị đấy, Boursin công nhận, không thể ngăn mình làm một cú liên hệ giữa xi lanh và bệnh viện.

- Không có dấu hiệu rõ ràng về xâm hại tình dục,

nhưng chiếu theo tình trạng xác chết, ta không thể hoàn toàn tuyên bố chính thức được. Ngày xảy ra án mạng: không quá hai tuần. Nhân đây, một tin tức cuối cùng nữa, nhát cắt các cổ tay và cổ thì rất bén và đều đặn điều khiến mình nghĩ rằng đầu và tay đều được cắt sau khi chết. Mình chắc chắn điều đó đối với nạn nhân nữ, và mình cho rằng ta cũng có thể giả thiết điều ấy cho người đàn ông kia.

- Điều đó rất phù hợp với những gì mình nghĩ, Boursin gật đầu tán thành. Đội Tư pháp Nhận dạng đã không lấy được bất kỳ dấu vết nào của việc máu động mạch phun ra gần các thi thể, điều này mách bảo rằng tim đã ngừng đập vào lúc diễn ra việc cắt chặt. Cậu có ý tưởng gì về dụng cụ được sử dụng không?

- Một lưỡi dao rất mảnh và sắc. Không lưỡng lự lẫn bối rối run rẩy. Một nhát đứt ngay và do một người thuận tay phải. Trong khoảng từ cú thứ tư đến cú thứ năm ở cổ thì đầu bị đứt. Vậy nên đó là một kẻ thuần thục và hẵn là to con. Không phải kiểu thô sơ đâu, nếu cậu hiểu điều ấy là gì, nếu không thì một phần xương ở mặt cắt chắc đã bị đập nát. Cậu nên phải tìm một cái gì đó tựa như dao rựa hay dao chặt của các đồ tể. Những vết tích duy nhất có lẽ phù hợp vết cưa được nhận ra, dưới kính hiển vi, thì đến loại gặm nhấm. Hiện trường là bữa chè chén đình đám của lũ chuột cống. Mình cũng đã ghi lại một mảnh gỗ nhỏ nằm ngang ở một trong

những cổ tay của người phụ nữ. Hung thủ có thể đã sử dụng một mảnh thớt kê. Cậu có xác định được cái gì đó trong dạng này không?

- Không.

- Thế thì, đó là một yếu tố phụ thêm nữa phải tìm cho ra, điều đó chắc hẳn sẽ có thể cung cấp cho các bạn những chi tiết cụ thể hơn nữa về vũ khí đã được sử dụng đấy.

Amélie rời mắt khỏi cuốn sổ ghi chép, vẻ suy ngẫm, đang thấm nhuần những thông tin mà hiện thời chị có được. Ravier ngồi thụt sâu xuống phôi toi của mình, hai tay khoanh trước ngực và quan sát cô bạn đội trưởng cảnh sát. Lúc này bác sĩ pháp y đã hoàn thành phần mình và đang chờ đợi các câu hỏi có thể nảy sinh.

- Một công việc hiệu quả đấy, Boursin bình luận. Và lại, cũng như thường lệ thôi. Thú thật rằng mình chẳng thấy có điều gì phải hỏi thêm cậu nữa. Cậu nghĩ thế nào về vụ này?

Monique Ravier hơi nhún vai.

- Trước mắt chẳng nhiều nhận gì cả. Người đàn ông có vẻ to lớn lực lưỡng. Có bộ khung rắn chắc, cao lớn, đương nhiên không phải là người nhỏ bé rồi. Vậy thì hung thủ chắc chắn phải đầu độc anh ta bằng ma túy. Kiểm nghiệm độc dược học có thể cho chúng ta biết thêm về việc này. Điều đáng ngạc nhiên nhất đó

là khoảng cách thời gian giữa hai án mạng phạm tội tại cùng một địa điểm. Nhiều tuần cách nhau như vậy, lâu quá!

- Mình đồng ý, Amélie nhất trí và đứng lên, cậu sẽ thông tin cho mình ngay chứ?

- Đương nhiên rồi. Cậu chắc sẽ có những thông tin của mình vào cuối buổi chiều nay. Mình cậu đảm nhận vụ này thôi à?

- Trước mắt, bọn mình có hai người. Roger vẫn luôn có mặt ở bệnh viện Broussais. Ở đó cậu ấy thẩm vấn nhân viên kỹ thuật, người có thể ra vào phòng đốt. Bọn mình sẽ xin thêm người tùy theo nhu cầu tình hình.

- Mình hiểu rồi. Vậy chứ, ngoài chuyện công việc ra, cậu thế nào?

Sau vài phút nán nã trao đổi vài chuyện cá nhân, Boursin lại xuất hiện trên bậc thềm của viện mà những viên gạch màu đất son đang ngả dần sang màu đỏ dưới hiệu ứng của độ sáng quá chói.

Một người đàn ông mà chị ngay lập tức nhận ra, đang ngồi trên một chiếc ghế băng gỗ đã tróc sơn nằm bên phải cách chị chừng hai mươi mét. Khi nhìn thấy chị xuất hiện, anh ta nhanh chóng đứng lên và tiến lại gần. Đó chính là đại úy Moureau, bạn thường phục, quần jean và áo sơ mi xanh trơn bên trong một chiếc blouson da xám nhạt.

- Chào đại úy, anh nhã nhận lên tiếng.

- Chào đại úy, chị đáp lại, ngạc nhiên khi gặp anh ở đây.

Anh nhìn chăm chăm vào mặt chị và mỉm cười hết cỡ, cặp mắt nhú lại để tránh ánh nắng mà anh đang bị chiếu thẳng vào mặt.

- Tôi đang đợi chị, anh nói.

- Có vẻ thế. Thú thật là tôi bị bất ngờ khi gặp anh ở đây đây.

- Chẳng có lý do gì khiến chị phải ngạc nhiên cả. Chị đã nói với tôi rằng sáng nay phải đến I.M.L*. Và tôi tò mò muốn biết kết quả: hai thi thể này cũng hơi giống những đứa trẻ của tôi vậy. Cho nên tôi tự nhủ mình có thể sẽ mời chị đi ăn trưa để chị kể cho nghe. Chắc chị đã biết được điều gì, hơn nữa mà chúng hẳn có lợi cho việc tìm kiếm dưới lòng địa đạo của chúng ta chẳng.

- Anh đợi ở đây lâu rồi à?

- Chúng già mười lăm phút thôi. Người ở quầy lễ tân nói cho biết là chị hiện đang ở đây.

Chị lưỡng lự vài giây, suy ngẫm về lời mời:

- Chỉ có điều hôm nay tôi có một chương trình khá bận.

- Nhưng dù gì chị cũng vẫn phải ăn chứ, đúng thế không nào? Anh cố nài.

*. Từ viết tắt của Viện Pháp y.

- Đúng thế. Nhưng tôi muốn một món gì đó ăn nhanh, một kiểu như xăng-uych.

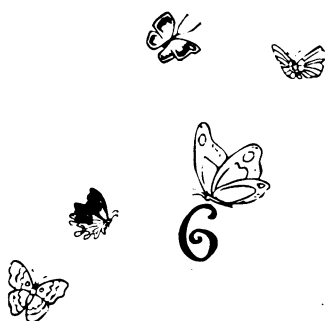
- Tôi xin hứa với chị rằng chuyện này chẳng lấy nhiều thời gian của chị đâu. Tôi biết một quán trong khu này, và ông chủ của nó là bạn tôi, và ở đó chúng ta sẽ được phục vụ rất nhanh.

Amélie nghĩ rằng bữa ăn trưa này có thể hữu ích. Chẳng phải chị sẽ liên lạc với anh ta để nói về miếng ván kê đó sao? Vậy thì nên cùng lúc làm một được hai. Ngoài ra, chị còn nhớ cuộc nói chuyện với Simeoni và bữa ăn trưa này mang tới cho chị khả năng biết thêm chút nữa về anh. Chuyến thăm các hầm ngầm trong lòng địa đạo đã cho phép chị bắt đầu đánh giá cao về anh, mặc dù một cảm giác ban đầu ít ra cũng phải giảm bớt đi.

- Đồng ý, nhưng không lâu đâu đấy, chị nhân nhượng.

- Xin hứa! Chúng ta đi chứ?

- Đi thôi!

Paris – ngày 17 tháng sáu – 11 giờ 45 phút

Tôi vươn vai trên ghế của mình với sự sảng khoái, hai mắt vẫn lia trên màn hình may lỉnh. Bản phác thảo của bài báo đã sẵn sàng. Tôi chỉ còn thiếu vài chi tiết nữa thôi và đang lưỡng lự về tựa đề: có thể là *Cặp hỗn giao* chăng? Tôi thích câu này hơn. Rất khêu được sự chú ý, nhưng đáng buồn là không thể dùng được vào lúc này. Trên thực tế, tôi chẳng có bằng chứng chứng tỏ đó là một cặp uyên ương cả. Kể cung cấp thông tin báo cho tôi sự phát hiện ra những án mạng ấy thì đã không thể khẳng định được điều này, và nếu Amélie hình như muốn hiểu ngầm điều ấy, tối qua khi nói chuyện với

François thì cô ấy thậm chí cũng chỉ trình bày suy nghĩ này với vẻ dè dặt.

Ngược lại, tôi biết nhiều hơn chút ít về hiện trường xảy ra án mạng. Tai nạn nghiêm trọng, Bệnh viện Broussais, cái chết của một nữ y tá; tôi chẳng gặp mấy khó khăn để có được những chi tiết chính xác, để tìm lại được những bài báo về chủ đề này. Tôi đã thực hiện điều ấy ngay trong đêm khi về đến nhà mình. Và chính vì điều ấy mà giờ này tôi ngồi tại phòng khách của mình để đợi bác sĩ, chính xác hơn là đợi SOS Y Tế.

Cặp mắt tôi nấn ná xem lại trên giá sách trang trí trên tường trước mặt tôi, ngăn nào cũng chất đầy ứ như tất cả các giá sách khác toàn những cuốn viễn tượng và những tác phẩm được phân loại. Cũng có những đồ vật mà tôi đánh giá với sự trù mến thân thương, chủ yếu là phiên bản dựng lại hẳn một ban nhạc Jazz mà tôi tha về từ một trong những lần tạt qua chợ đồ cổ mới đây nhất. Những nhạc công được chế bằng những chiếc bu-lông và những ròng-đen gang với nhiều kích cỡ khác nhau. Người dễ chịu nhất trong số nhạc công ấy, chơi cla-ri-net, hình như chỉ cho tôi xem dụng cụ chơi nhạc của anh.

Chuông cửa thành thót reo làm tôi nhớ lại rằng tôi đang chờ ai đó để cho ra mắt, tôi hy vọng thế, tập bài thời sự nóng hổi của mình. Tôi nhanh nhẹn bật dậy để đến mở cửa.

- Chào bác sĩ.

Khó mà nhăm được về hoạt động nghề nghiệp của anh ta ngay khi ta để ý đến kích cỡ và hình dáng của chiếc xà cọt bằng da đen mà anh ta khệ nệ đem theo!

Áo blouson da nâu và quần nhung kẻ màu đen, không cao lón cho lắm. Một chàng trai trẻ, tuổi chừng ba mươi, nhưng chắc sẽ hói sớm, nếu như tôi chiếu theo sự xuất hiện những đám tóc đã bắt đầu lơ thơ của anh ta trên trán. Anh ta đeo cặp kính gọng sừng tối màu, kiểu giống như loại kính mà bố tôi vẫn chung ra vậy. Và anh ta có vẻ bực bội thật sự. Vả lại cũng hơi đúng thôi, bởi tôi đã cố nài nỉ hết sức để đích thân chính anh ta đến chứ không phải ai khác.

- Ông là người bị bệnh à? Vừa hỏi anh ta vừa đi sượt qua trước mặt tôi.

- Ở đây chẳng có ai ốm cả, thưa bác sĩ.

Anh ta dừng lại, quay nhìn sững vào mặt tôi, vẻ gằn như là bị lảng nhục. “Anh ta chắc phải có vết tỳ khủng khiếp khi tháo kính ra cho coi!”, tôi thầm nghĩ, và lại chăm chú đánh giá sức nặng mà chiếc mũi của anh ta phải chịu đựng.

Nhưng anh ta không hề muốn đùa tếu tỹ nào hết:

- Chính ông đã gọi điện chứ? Anh ta tiếp tục hỏi.

- Vâng, nhưng không phải vì một căn bệnh. Đó là vì một sự tham khảo ý kiến thôi.

Anh ta nhăn nhó khó chịu, cau mặt và chẳng hiểu gì về những cái mà tôi đang nói.

- Hãy bình tĩnh ngồi xuống chút đã thưa bác sĩ, tôi sẽ giải thích cho ngài hiểu. Xin hãy tin là chuyện rất quan trọng đấy.

Anh ta đi theo tôi mà không nói một lời và cuối cùng cũng ngồi xuống tràng kỷ đệm trong phòng khách, từ đó anh ta đưa mắt thanh tra hết gian phòng, vẻ lơ đãng và hồi hộp vì tính hổ lớn của cách trang trí.

Dầu gì đi nữa thì viên thầy thuốc của tôi không bình luận gì hết. Anh ta chỉ dành hài lòng ngồi mím chặt môi trước khi lại hạ cố đặt ánh mắt mình lên người tôi.

- Ngài đúng là bác sĩ Jobin chứ? Marc Jobin, cựu sinh viên nội trú của bệnh viện Broussais?

- Đúng thế, đúng là tôi. Nhưng ông chắc phải biết rõ điều đó rồi chứ bởi ông đã khuấy kinh thiên động địa để bắt tôi phải đến.

Tôi tán thành. Nói thì nhẹ nhàng thế thôi, chứ để đạt được quyền gặp gỡ một thầy thuốc đích danh được nêu tên cụ thể ở SOS Y Tế. Tôi đã phải cầu khẩn, làm lành, làm nũng, xin xỏ, khẩn nài, nói dối và giả trang để cuối cùng thuyết phục được họ rằng chỉ duy Jobin có khả năng giải quyết được vấn đề trầm trọng về sức khỏe của tôi mà thôi.

Tôi ngay lập tức chìa cho anh ta một bài báo đã được cắt ra đang nằm trên mặt bàn thấp.

- Tôi là phóng viên, thưa bác sĩ, và tôi đang chú ý đến một chuyện đã xảy ra từ vài năm nay rồi.

Anh ta đưa mắt liếc nhanh qua bài báo kể lại cái chết của một nữ y tá. Nếu tôi quan tâm đến anh ta, đó là bởi vì anh ta là người duy nhất được nhắc đến rất nhiều trong bài đó. Cặp môi anh ta, thoát đầu mím chặt lại, bỗng trở nên như không tồn tại nữa. Tôi có cảm tưởng anh ta đang lẩy đà để bật dậy và đi thẳng. Tôi nhanh chóng nói chen vào:

- Cái này chẳng liên quan gì đến ngài đâu, thưa bác sĩ, và tôi sẽ chẳng bao giờ nêu tên ngài ra! Nhưng có một việc rất nghiêm trọng vừa xảy ra ngày hôm qua, ở cùng một địa điểm, và tôi cần ngài miêu tả lại cho tôi hiện trường và những tình huống của tấn thảm kịch đầu tiên.

Tôi nói thêm chút nữa và cố nài nỉ. Trước chất giọng được tôi thốt ra, anh ta mau chóng ngồi lại, có lẽ là do bị ấn tượng chẳng, nhưng nhất là do tính tò mò thì có!

- Có nghĩa là gì vậy?

Phân khai mào thật tế nhị, nhưng tên hải tặc Meyer cuối cùng đã bám được vào cái neo móc tàu của hắn!

- Tôi là phóng viên chuyên về mảng tội phạm. Thế mà, trong đêm từ chủ nhật đến thứ hai, người ta đã phát hiện ra hai thi hài trong cùng một phòng, nơi đã xảy ra tai nạn mà ngài đã biết. Chính vì thế mà tôi muốn sự hiểu biết của mình được tinh lọc hơn trong phạm vi này để xác định xem liệu có thể tồn tại một mối liên hệ giữa hai vụ này với nhau không.

Gã này có vẻ rất ngạc nhiên.

- Ngài không biết gì cả à? Ấy vậy mà tôi hình dung rằng đây hẳn phải là một trong những chủ đề tranh cãi lớn ở Broussais ngày hôm nay đây.

Trước những lời giải thích của tôi, anh ta hình như có vẻ thư giãn đôi chút và tựa lưng hết sức thoải mái lên những chiếc gối của sô-pha.

- Ông biết không, tôi thực sự không còn liên hệ gì với bệnh viện đó nữa. Vào lúc xảy ra cái chết của Sofia, thì tôi kết thúc thời kỳ nội trú của mình. Kể từ đó, tôi đã lập được phòng mạch riêng và cùng cộng tác với SOS Y Tế. Và phần lớn những người mà tôi thường qua lại trong thời kỳ ấy, thì cả họ cũng đi lập nghiệp ở những nơi khác.

- Ngài nói về Sofia Pavic, phải vậy không?

- Đúng thế, nữ y tá đã tử nạn ấy.

- Tôi đã nhìn thấy một bức ảnh trên mặt báo. Rõ ràng là một cô gái đẹp đấy.

Anh ta thở dài.

- Chắc chắn là thế. Một trong những cô xinh nhất nhưng cũng là...

Anh ta lưỡng lự, dừng lại.

- Nhưng sao?

- Ông biết đấy, chuyện khá thường xuyên là các bác

sĩ và những nữ y tá mưu mô cùng nhau. Và lại đó cũng hoàn toàn tự nhiên thôi, bởi vì ngày nào họ cũng làm việc cùng với nhau.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Chỗ nào mà chả thế, giống như trong bất kỳ một cơ quan nào. Công việc chung chắc chắn tạo điều kiện dễ dàng cho các cuộc gặp gỡ. Nhưng ngài muốn nói gì trong trường hợp cụ thể này vậy?

- Thường thường thì điều này diễn ra bí mật hơn, nhưng Sofia tuyệt đối không hề giấu giếm việc cô ấy là một kẻ cơ hội. Thậm chí còn rất cơ hội là khác. Và rằng một ông trưởng khoa hân sẽ đặc biệt phù hợp làm chồng cô ấy. Hay nữa, tôi nhất là một bác sĩ có triển vọng tốt. Một giáo sư tương lai chẳng hạn.

- Ngài muốn nói rằng cô ấy tìm cách để bắt cưới à, và rằng cô ấy không sợ trơ mặt để nhử người mà cô ấy đã nhắm tới à?

- Đúng thế đấy, anh ta công nhận.

- Điều đó giải thích rằng cô ấy không phải là kẻ cuối cùng tham gia hội hè trong thư phòng bí mật của ngài.

Anh ta mỉm cười nhẹ. Với cặp kính khổng lồ của mình, ta có thể nói đó là một con gấu mèo.

- Bí mật không hẳn là đúng trong dịp này đâu. Thực ra, tôi cũng không biết ai là người đã khám phá địa điểm ban đầu, nhưng tất cả những kẻ thích đêm của bệnh viện

đều biết căn phòng này. Mọi người thường xuyên đến đó để tổ chức hội hè đình đám, để thư giãn. Bọn tôi thậm chí còn cho kê cả bàn và mọi thứ tiện nghi cần thiết.

- Ví như cả giường chiếu nữa à?

Anh ta bật cười ha hả.

- Không, nói thế là ông hơi quá đáng quá đấy! Chuyện không đến mức ấy đâu. Đây không phải là những cuộc truy hoan mà chỉ là những tối hội hè thôi. Dẫu rằng đôi khi khá là hoang dã.

- Hệt như những đêm hội mà tất cả những sinh viên y khoa trên toàn thế giới có khả năng tổ chức. Cần phải chơi thả dàn thôi.

- Đúng vậy.

- Thế còn bức tranh tường thì sao? Tôi đã nhìn thấy rất nhiều các bức ảnh được một phóng viên lúc ấy chụp. Một kiệt tác thật sự.

Anh ta phá lên cười ha hả. Lúc này, tôi thấy anh ta có vẻ dễ chịu hơn lúc mới đến nhiều. Như thể việc nói về thời kỳ nội trú của mình đã đem lại cho anh ta một cú huyých vui vẻ.

- Một công trình tập thể mà chúng tôi rất tự hào đấy, anh ta nói, và chúng tôi đã phải rất lâu mới hoàn thành được nó.

Theo cách mà anh ta nhấn mạnh lên trạng từ “rất lâu”, tôi cảm thấy có một ẩn ý nào đó ở đây.

- Tại sao lại “rất lâu”?

Câu trả lời của anh ta đến ngay không chậm trễ, nó đã được mã hoá:

- Có thể nói là chúng tôi không muốn bị bắn quần áo.

- Và thế là mọi người ở khoả thân để vẽ!

- Chỉ khoả thân với những ai liễu lĩnh thôi. Còn thường thường thì không, nhưng trong quần áo lót, đúng thế đấy. Và cấm mọi khán giả diện trang phục khác nếu anh ta muốn tới tham dự hay tham gia thực hiện sáng tạo nghệ thuật.

- Có nhiều con gái tham gia chứ?

Khuôn mặt anh ta có vẻ hớn hở khi nói về những kỷ niệm này.

- Cũng khá nhiều. Tham gia phác hoạ bức tranh tường được coi như là một nghi lễ nhập môn.

- Vậy là có nhiều thứ để xem trong phòng cũng như trên tường. Tôi hiểu rồi. Tôi chắc chắn cũng sẽ dành suốt thời gian ở đó cho mà xem, ý tôi muốn nói là thời gian rỗi ấy mà.

Bỗng nhiên, tôi hình dung ra cảnh anh ta đang đứng vẽ lên tường, mình vận độc và chỉ độc mỗi chiếc quần sịp chuột túi và cặp kính gọng sừng của mình. Tôi phải chật vật lắm mới tìm được một nụ cười cứ chực nhảy ra. Nhưng tôi phải tập trung vào cuộc thảo luận.

- Còn tai nạn thì xảy ra như thế nào?

Anh ta thoát trở lại về nghiêm túc.

- Cũng hết sức ngỡ ngàng như nó thường thế. Chúng tôi đã tổ chức không biết đến lần thứ mấy một đêm hội để ăn mừng mà tôi cũng không biết chính xác là nhân dịp nào nữa. Cần phải nói rằng mọi lý do đều tốt để tổ chức nhảy múa hết. Từ rất lâu, chúng tôi đương nhiên cũng xác định được vị trí của cái giếng khai thác ấy và, để đề phòng rủi ro, chúng tôi đã bít lên miệng giếng những tấm ván gỗ.

- Và những tấm ván ấy, dần dần, cùng với thời gian và độ ẩm không khí, đã bị bung ra chứ gì, đấy là tôi hình dung thế?

- Vâng. Đêm hội đang diễn đến độ cao trào và tất cả mọi người đều bị kích động. Rượu mạnh chảy thành dòng và Pavic bắt đầu khiêu vũ ngay trên miệng giếng.

- Và miếng gỗ đã bị...

- Những tấm ván đã trượt xuống. Cô ấy không nhận ra điều ấy dưới tác dụng của rượu. Chỉ trong khoảng một giây đồng hồ, cô ấy đã rơi xuống. Đầu cô bị va vào gờ tường bao quanh miệng giếng và cô ấy đã ngã xuống đáy giếng sâu chừng hai mươi mét.

Một khoảng khắc sâu não im lặng kéo dài sau khi gọi lại cảnh tai nạn.

- Chuyện sau đó, tôi nghĩ ông đã biết rõ những gì tiếp theo rồi, anh ta nói.

- Đúng vậy.

Cảm xúc trào dâng có thể nhận thấy trong gian phòng. Rồi chính tôi lên tiếng trước:

- Pavic có gia đình chứ?

- Tôi cũng không thực sự rõ lắm. Tôi chỉ biết cô ấy qua loa thôi, chuyện đương nhiên rồi, nhưng chúng tôi không làm cùng một khoa. Cô ấy chừng hai mươi lăm tuổi, tôi nghĩ thế, và nếu như những kỷ niệm của tôi còn khả dĩ, thì cô ấy sống với bố mẹ vì lý do thuận tiện sinh hoạt. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói với ông.

- Được thế cũng là tốt lắm rồi. Ngài có muốn dùng đồ uống gì không? Một tách cà phê nhé?

- Không, cảm ơn. Ông có nghĩ rằng những án mạng mà ông nói với tôi đây có thể có mối liên hệ với cái chết của cô ấy à?

- Để trung thực với ngài, tôi thật ra chẳng biết gì hết. Nhưng, do nghề nghiệp của mình, tôi đã biết rằng tất cả đều có thể xảy ra. Trước mắt, duy có sự trùng hợp địa điểm khiến tôi quan tâm đến câu chuyện của ngài. Cũng nên biết rằng chuyện có thể chỉ liên quan đến sự trùng hợp mà thôi!

Anh ta thở dài và nhẹ đứng lên.

- Tôi hiểu. Vậy, bây giờ tôi về để ông làm việc nhé!

- Tôi cảm ơn ngài rất nhiều vì đã đồng ý trả lời tôi.

Nhân đây, vào thời kỳ đó Pavic có gần gũi đặc biệt một người nào không?

- Tôi thực sự không nhớ. A, mà có đấy! Cô ấy có một người bạn gái rất thân, một nữ y tá khác tên là. Marie-Christine. Rolles. Vâng, Marie-Christine, đúng thế. Cô ấy chắc chắn có thể sẽ cho ông thêm nhiều tình tiết khác, nếu như ông tìm gặp cô ấy.

- Xin cảm ơn ngài một lần nữa. Tôi có phải thanh toán buổi khám bệnh này cho ngài không?

- Ông cảm thấy khoẻ chứ?

- Vâng, cũng khá ổn.

- Thế thì ông chẳng phải trả gì đâu, anh ta mỉm cười. Trừ việc đừng có nêu tên tôi trong bài viết của ông thôi. Tôi thật sự chẳng tha thiết gì với sự nổi tiếng mới bốc mùi ám muội ấy. Và nếu như bất ngờ lại cần gặp tôi nữa thì ông hãy lấy hẹn trước tại phòng mạch của tôi nhé.

- Xin hứa. Còn chuyện này nữa, tại sao ngài là người duy nhất được nêu tên rất nhiều trong những bài báo cũ này vậy?

- Bởi vì tôi ít nhiều là người tổ chức tất cả những đêm hội đó mà.

Hãy kể cho tôi nghe một điều bất ngờ nào đó đi! Khi nhìn anh ta, tôi hình dung ra cảnh anh ta ngồi ghế sau xe, đang mút tay nhiều hơn là trong vai trò của một nhà tổ chức các buổi truy hoan. Chính vậy mà vẻ bề ngoài

chẳng nói lên được điều gì*. Anh ta hẳn đã nhận ra sự ngạc nhiên của tôi, điều khiến anh ta thích thú.

- Ô, vâng! mọi thứ đều thay đổi, đúng thế không hả?

- Tôi công nhận.

Anh ta đưa tay tháo kính và vung vẩy trước mặt mình. Tôi đã đoán trúng, hai cánh mũi của anh ta hẳn hai vết rất sâu. Nhưng điều đó lại khiến anh ta trẻ lại rất nhiều!

- Thời kỳ đó, tôi thường đeo kính áp tròng. Dễ quyến rũ và thoải mái hơn trong các cuộc vui với loại kính ấy. Hơn nữa, tôi không cần phải già đi để khiến cho các lão bà mà tôi khám bệnh và chăm sóc an tâm.

Tôi vẫn còn cười sau khi khép cánh cửa sau lưng anh ta.

*. Nguyên bản: Trang phục không làm nên được thấy tu.

Paris – ngày 17 tháng sáu – 12 giờ 30

- Thật không thể tưởng tượng nổi khi ta có thể xác định được danh tánh của họ nhanh đến nhường ấy! Moureau lên tiếng, vẻ nghĩ ngợi và để cái đĩa ăn của mình trượt lên cái đĩa giờ đã trống trơn.

- Chỉ người phụ nữ thôi. Nhưng tôi cũng đồng ý với nhận định này, Boursin tán thành. Đánh giá sai lầm này của hung thủ chắc chắn sẽ cho phép chúng ta tiến hành nhanh hơn các bước điều tra.

- Bọn chúng đều vương hết, hay chí ít cũng một sai lầm.

- Thật may cho chúng ta.

Họ tìm được một bàn ngoài hiên, và tĩnh tại giữa những khóm hoa đỏ và vàng. Moureau đã không nói dối, đồ ăn rất tuyệt và họ nhanh chóng được ông chủ phục vụ ngay, người này hình như biết rất rõ chàng cảnh sát. Boursin khuấy nhẹ ly cà phê.

- Anh chắc thường xuyên đến nơi này khá lâu rồi, chị nhận xét.

- Ở đâu cơ? Ở đây đó hả? Đúng vậy, tôi đã gặp ông chủ quán trong một trung tâm tập dượt võ thuật, từ vài năm nay rồi.

- Anh theo môn phái nào vậy?

- Judo.

- Ở đâu cơ?

- Trong quận XIII.

- Trình độ cao chứ?

- Cấp III. Tôi cũng tự xoay sở thôi mà. Thế còn chị?

- Tự-phòng-vệ. Cũng đai đen rồi, còn phần luyện dai sức tôi tập giày trượt khi có thời gian.

- Nhìn biết ngay là chị ham thể thao.

- Tôi hy vọng thế, chiếu theo những cố gắng mà tôi theo đuổi để giữ cho sức khoẻ được tốt. Nhân đây, tôi có thể hỏi anh một câu hỏi cá nhân được không?

- đương nhiên rồi!

- Ông chủ tôi, Simeoni và cả tôi nữa đều rất có ấn tượng về trình độ nghiệp vụ của anh trên hiện trường án mạng, và đặc biệt là với bản báo cáo mà anh đã soạn thảo. Hình như anh có rất nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này.

Vẻ thất vọng, thậm chí còn hơi buồn, anh đoán trước câu hỏi của Amélie.

- Và chị sẽ chất vấn tôi làm gì ở E.R.I.C, nơi mà suốt ngày tôi chỉ thảo những hoá đơn phạt vi cảnh chứ gì?

- Vâng, cũng gần như thế.

Vẻ cay đắng trong giọng nói lúc này hiện ra rõ rệt.

- Trước khi đến đây, tôi là sĩ quan cảnh sát theo dõi gái điếm, và rồi một ngày tôi đã chán ngấy ở đó. Chán ngấy cảnh tìm thấy những xác gái điếm tuổi mười sáu hay còn trẻ hơn thế nữa, bị đập đến chết trên các đồng rác rưởi! Chán ngấy phải đối đầu với bọn ma cô chuyên lục lợi, hãm hiếp đánh đập và khai thác trên thân xác các cô gái, mà không thể làm được gì bởi các ngài thẩm phán không muốn theo đuổi vụ án! Chán ngấy khi chứng kiến những tập hồ sơ về xâm phạm tình dục trẻ em buộc phải xếp xó vì chúng có dây dưa đến những vị tai to mặt lớn! Chán ngấy khi chứng kiến bọn đầu giả thoát tội vì những sai sót về thủ tục hay hình thức. Thế là tôi bỏ nhiệm.

- Nhưng anh không từ chức chứ? Boursin nhẹ nhàng

hỏi, mừng tượng rằng chủ đề này vẫn còn đang rất nhạy cảm.

- Tôi không thực sự có ý định làm chuyện đó. Tôi yêu công việc mình làm. Không phải cách thức thực hành của ngành cảnh sát khiến tôi bực mình mà đúng ra là cách áp dụng luật pháp. Từ chức sẽ chứng tỏ tôi thú nhận thua cuộc.

- Tôi hiểu.

- Tôi đã có dịp gặp gỡ thiếu tá Baratte, ông chủ hiện thời của tôi, nhân dịp một trong những cuộc điều tra, và tính cách của anh ấy đã rất hợp với tôi. Thế là tôi đề nghị được theo anh ấy. Chỉ ít thì ở nơi mà tôi đang làm việc đây, thì tôi vẫn có thể giúp đỡ được người khác mà khi xong việc trở ra mà không bị nản lòng.

- Và anh không cảm thấy thiếu à?

- Thiếu cái gì? Máu hả? Hay sự thối nát? Không, không thực sự. Tôi đã chứng kiến hơi quá nhiều rồi. Hay là có thể do tôi quá nhạy cảm.

- Tuy nhiên, tình trạng thi thể nạn nhân trong đường hầm địa đạo đã không có vẻ gây cho anh những khó khăn gì, chị nhận xét.

Anh hơi nhún vai với vẻ chán ngấy.

- Tôi cố gắng làm tốt đến mức có thể cái mà tôi đã quyết định làm. Và tình hình hoàn toàn khác trong trường hợp cụ thể này. Nó hơi giống như thế kẻ sát nhân

đã xâm phạm khoảng yên tĩnh của tôi. Hơn nữa, có thể cùng với thời gian tôi rốt cục đã học được thói không lụy cá nhân mình vào trong mỗi vụ án nữa.

Chị mỉm cười.

- Điều ấy chứng tỏ rằng anh sẵn sàng quay lại trận tuyến chứ? Đó là điều thực sự tính đến.

Anh nở một nụ cười khô héo trước khi trả lời:

- Có thể, nhưng kiểu gì đi nữa, tôi cũng chẳng ảo tưởng đâu. Sự nghiệp của tôi ít nhiều đã khép lại rồi. Khi rời khỏi nhiệm sở được bổ nhiệm trước đây của mình, tôi đã làm cho nó với sự tổn thất và âm ỉ. Tôi vẫn còn giữ khía cạnh lý tưởng chủ nghĩa và tôi tha thiết muốn cho tất cả mọi người biết tại sao tôi không muốn làm việc ở đó nữa. Phản ứng này đương nhiên là không được lòng tất cả mọi người. Tôi vừa mới được bổ nhiệm cấp đại úy. Và tôi biết kể từ giờ tôi sẽ chẳng tiến lên được nữa. Thường thường người ta không thích những kẻ mà người ta có cảm giác chúng có voi đòi tiên*.

- Mọi người ai cũng có những lúc hoài nghi, Amélie thì thăm bằng chất giọng gửi gắm tâm sự. Điều quan trọng là phải biết kiên trì.

- Đôi lúc tôi cũng lấy làm tiếc vì đã không làm. Cùng với thời gian ngẫm nghĩ lại, tôi mới hiểu ra rằng đa phần

*. N/B: Có cháo ngon còn không thích ăn.

các đồng nghiệp của tôi thời kỳ ấy đều rất nhiệt huyết làm việc hết sức mình với điều kiện ít ỏi mà người ta phân phát cho họ. Đó là những gã trai rất tốt và năng động, bằng cách đáng ngạc nhiên họ đã thành công đối diện với sự thối nát ấy, mà không bị vấy bẩn.

Điều này không phải là bình luận và chị cảm nhận được. Hai tay cóm chột im lặng, mỗi người đều chìm trong những suy nghĩ của mình.

- Tất cả giờ đây không còn thật sự quan trọng nữa, sau chừng một phút Moureau thú nhận, mình đổi chủ đề đi và chúng ta hãy nói về cuộc điều tra của chị thì tốt hơn đấy. Chị nghĩ ta sẽ có chuyện với kiểu người nào đây?

Những câu chuyện của người đối thoại kéo Boursin về một số những thời khắc khó khăn mà chị đã trải qua trong suốt sự nghiệp của mình và chị đang sống lại ngày hôm nay. Chị phải trầy trật để tiếp tục tập trung lên đề tài của mình.

- Tôi sẽ biết được nhiều hơn ngay khi xác định được danh tánh người phụ nữ, chị lưỡng lự trả lời. Trước mắt, ta có thể tiến theo nhiều hướng giả thiết: một chuyện trả thù có liên quan hay không đến bệnh viện, có quan hệ hay không với tai nạn đã xảy ra trong gian phòng đạo nọ, hay là nơi cất giấu của tên sát nhân hàng loạt, hay còn là chuyện thanh toán lẫn nhau giữa “những người thích hàm mộ”. Điều duy nhất mà lúc này tôi hoàn toàn chắc chắn, đó là không một thành viên nhân sự nào của bệnh

viện Broussais đã vắng mặt khi được gọi. Và không một con bệnh nào hình như đã bốc hơi trong những hoàn cảnh bất thường, trong những tuần gần đây nhất.

- Vâng, anh tán thành, tôi nghĩ rằng chị có lý khi quyết định phải thận trọng.

- Dẫu vậy, Boursin tiếp tục, có hai điều khiến tôi thực sự áy náy. Đầu tiên, tại sao lại có khoảng thời gian ấy giữa hai án mạng? Sau đó, hiệu quả của sự chênh lệch này, tại sao hung thủ lại đặt xác thứ hai cạnh xác đầu tiên chứ? Khoảng cách thời gian có thể phù hợp với hình dạng nhân cách của kẻ sát nhân hàng loạt, nhưng týp nạn nhân lại khác nhau hoàn toàn. Một bên, chúng ta có một người đàn ông da đen, to con và chừng hơn năm mươi tuổi và người kia là một phụ nữ da trắng cỡ bốn mươi tuổi. Tôi nói thêm là chúng ta không tìm thấy bất kỳ một hiện tượng nào về bạo động tình dục cả. Trừ những cảnh trên bức tranh tường thôi, dĩ nhiên rồi.

Anh cầm đĩa bồn chồn gõ lên gờ đĩa của mình. Một tiếng động khó chịu, Boursin trầm nghĩ và bất chợt vui hẳn lên khi thấy anh nhanh chóng dừng lại.

- Có thể là một kẻ giết người hàng loạt là nữ thì sao? Anh giả thiết. Nếu tôi dựa vào những gì mà tôi đã nghiên cứu trong đoạn đời nghiệp vụ trước đây của mình, thì ngược hẳn với đàn ông, các nữ ma đầu thường không gán bất kỳ hơi hướng tình dục nào vào các tội phạm của chúng cả. Mặt khác, ngay cả cách giết người cũng tương

hợp: bột khí trong mạch máu. Đó không thực sự là một trò của bọn đàn ông đầu mà. Trừ phi.

- Tôi hình dung là anh đang nghĩ đến một người dạng “thần chết”, đến các nữ y tá giết chết các khách hàng của mình. Nhưng chuyện không có lý lắm. Đầu tiên, như tôi đã nói với anh, hình như không có bệnh nhân nào đã biến mất trong những điều kiện kỳ quặc. Sau đó dẫu sao cũng phải có sức vóc tương đối để chặt đầu và các bàn tay theo cách chính xác nhường ấy. Vả lại, hành động chặt đầu này khiến tôi đặt ra cho mình hàng tá câu hỏi. Liệu hung thủ làm điều đó chỉ nhằm mục đích hãm chậm lại việc xác định danh tánh nạn nhân, điều đó không phù hợp tý nào với cách suy nghĩ của kẻ giết người hàng loạt, loại người này thường chẳng thèm để ý đến việc người ta có nhận ra hay không các nạn nhân của chúng. Trừ phi nó được tổ chức trước và đã biết họ rồi. Ngược lại, liệu có phải hắn muốn bảo tồn những chiến lợi phẩm của hắn thì...

Moureau âm ừ tán thành.

- Như thế, chị tiếp tục nói, chúng ta có thể lần theo mọi hướng. Duy việc xác nhận danh tánh các nạn nhân sẽ cho phép chúng ta phát triển lên. Cũng sẽ phải trả lời hai câu hỏi mà tôi cho là quan trọng bậc nhất: tại sao hung thủ lại đặt hai nạn nhân vào cùng một địa điểm, vào hai thời điểm khác nhau, và hắn biết địa điểm này là do đâu?

- Đương nhiên là tôi không thể trả lời được chúng rồi, anh nói sau một chút ngẫm nghĩ, nhưng theo tôi, hấn không thực sự mạo hiểm lắm đâu. Thực ra, nếu như chúng ta đã phát hiện ra thi thể đầu tiên, thì hấn chắc cũng sẽ biết, chỉ cần đọc trên các báo thôi.

- Đúng thế. Chúng ta sẽ chờ xem sao. Trong lúc chờ đợi, chúng ta phải tìm cho ra những phần cơ thể còn thiếu, quần áo và nếu có thể cả miếng thót kê nữa.

- Đó chính là điều mà chúng tôi đang cố gắng làm đấy. Nhưng nếu chúng không đi qua đường bệnh viện như chúng ta đã nghĩ, thì chúng ta chẳng có cơ may nào hết. Chuyện xảy ra đã quá lâu rồi.

- Đáng buồn là đúng thế thật, chị công nhận. Tôi đã dò hỏi. Những chất thải bởi các hoạt động của bệnh viện được huỷ trong những công-ten-nơ nhựa chứa từ ba mươi đến sáu mươi lít có thể hoả thiêu, vào lúc đóng túi thì vĩnh viễn không thể xâm phạm được. Việc thu gom cũng như phá huỷ được thực hiện gần như rất nhanh. Kết quả là, sẽ chẳng tìm được gì hết.

Chị thở dài và uống nốt ly cà phê.

- Thôi, tôi thật lầy lăm tiếc, nhưng giờ tôi phải đi đây. Anh nói đúng đấy đại úy ạ: Tôi cần phải ăn trưa và quả là thật dễ chịu!

- Hãy gọi tôi là Olivier, anh tiếp tục.

Chị bình thần quan sát anh.

- Đồng ý, cuối cùng chị đành nhân nhượng. Nhưng tôi không quen lối xưng hô thân mật mà chưa thực sự biết rõ nhau. Anh sẽ là Olivier, chỉ khi có hai chúng ta với nhau thôi. Và tôi sẽ là Amélie. Trong cùng điều kiện như vậy nhé, chị nhấn mạnh cụ thể.

- Đã nạp thông tin!

Chị đứng lên.

- Được rồi, hiện giờ bồi bàn đâu rồi nhỉ?

- Chị không cần phải làm thế đâu Amélie, anh nói.

Chị lắc đầu.

- Không có chuyện đó được! Tôi có thể là cổ điển, nhưng tôi nhất thiết phải trả tiền những gì tôi đã ăn.

- Cổ điển có nghĩa là để cho được mời. Chứ không phải là ngược lại đâu.

- Thế thì tôi là “hiện đại” vậy, chị quay qua vai mình nói với lại.

Chị tiến về phía quầy bar, bỏ mặc anh ngồi bên bàn, vẫn cảm thấy thích thú về những câu trong đoạn hội thoại.

Paris – ngày 17 tháng sáu – 18 giờ

Amélie lưỡng lự giữa hai cảm xúc trái ngược: bức bối hay đùa vui. David hình như không hiểu hay một cách nôm na hơn, chẳng thềm biết liệu anh có quấy rầy chị hay không. Trong hoài nghi, chị cố giữ giọng tầm tầm:

- Làm thế nào mà anh có được số điện thoại di động của tôi vậy?

Chị nghe thấy anh cười ở đầu dây.

- Tôi có một số bạn rất sẵn lòng giúp đỡ. Cô không thể hình dung nổi những điều kỳ diệu có thể có được khi đổi hai tám vé chọn chỗ cho trận chung kết giải vô địch bóng rugby Pháp đâu.

Vậy không phải François đã cho anh thông tin!

- Anh chắc qua tổng đài.

- Ai ủng hộ chỉ định khoá những cuộc gọi lại chứ. Tôi đã cố thử. Nhưng người ta không chia rẽ David Meyer với một phụ nữ xinh đẹp.

Chị không thể ngăn được nụ cười mỉm.

- Nhưng không, David ạ, không phải thế. Tôi chỉ đang bận họp thôi. Tôi sẽ gọi lại cho anh sau.

Và chị tắt máy, mà không nói thêm một câu nào nữa đã đến lúc phải tiếp tục bài tổng kết. Roger Salens, người phụ tá của chị cũng như François Simeoni hình như đã hoàn thành việc phân tích những kết quả liên quan đến độc dược. Ông chủ nhìn thẳng vào mặt chị thậm chí với vẻ tò mò.

- Tôi thấy điện thoại của cô lại vận hành đều rồi đấy, ông lắm bả.

- Xin lỗi vì sự gián đoạn.

- Là Meyer à ?

- Vâng.

- Hắn ta muốn gì ?

- Tôi không rõ. Tôi không mong đợi việc anh ta có được những địa chỉ liên lạc cá nhân của mình.

François phát ra một nụ cười khế cố kìm.

- Không thực là một bất ngờ. Với David, có được những kiểu thông tin như thế này cũng hết sức đơn giản như khi chúng ta có được tờ lý lịch tư pháp của một kẻ tình nghi vậy.

- Tôi hiểu rồi, chị chấp thuận.

Anh hăng giọng trước khi tiếp tục:

- Quay lại chuyện của chúng ta nào. Vậy, nếu tôi truy theo những kết quả xét nghiệm, thì hiện giờ chúng ta có thể đưa ra một giả thiết về cách thức mà những nạn nhân đã được đưa đến phòng xử tử. Nếu chiếu theo những phân tích nhận được đây thì có dấu vết cận của gamma-hydroxybutyrate của chất sodium còn đọng lại trên nữ nạn nhân.

- Chất GHB, chất ma túy được những kẻ hiếp dâm sử dụng như là chất thôi miên trong trường hợp này, Salens chỉnh lại chính xác.

- Đúng, Simeoni tán thành. Một công việc thật tuyệt đấy, dù gì khi vẫn còn khả năng xác định được nó sau chừng ấy thời gian. Ngược hẳn với những chất ma túy khác, nó bị hóa giải nhanh chóng do cơ thể. Nếu trí nhớ tôi không tồi, chất đó chỉ tồn tại trong cơ thể người không đến sáu tiếng đồng hồ và chỉ một tháng trong ADN của tóc. Thế mà họ làm gì còn đầu kia chứ.

- Tôi cũng đặt cùng một câu hỏi như vậy cho phòng thí nghiệm, Boursin gặt đầu đồng tình, và tôi đã nhận

được câu trả lời rằng họ đã sử dụng một phương pháp thử nghiệm mới, nó cho phép dò ra những dấu vết ở những nơi khác ngoài tóc, ở điểm này cũng trong thời hạn chừng gần một tháng. Thực ra là ở túm lông trên mu. Dấu sao họ cũng chắc chắn về việc phân tích của mình, điều đó có nghĩa rằng các nạn nhân hẳn đã đi theo kẻ sát nhân vào trong các đường hầm địa đạo mà không cần hẳn phải công, hay họ có ý tự bảo vệ chống lại hẳn.

- Rõ rồi! Hãy chuyển lời khen ngợi của chúng ta đến các chuyên viên đó nhé! Cảnh sát trưởng ra lệnh. Và chuyển sang phần tiếp theo đi, giờ tôi phải thúc các anh chị thôi bởi tôi phải ra tàu đi Marseille trong giờ một tiếng đồng hồ nữa là cùng. Nào Roger, cậu bắt đầu đi.

Trung úy Salens yên lặng mấy giây để thấu tóm lại những ý của mình. Thái độ này hoàn toàn phù hợp với bản chất của anh. Con người chín chắn và điềm đạm, anh đã lưu giữ một hình dáng hiền từ của người gốc thành phố Lille của mình mà một kẻ bị coi là kém thông tin hẳn sẽ cho đó là tính bình thản. Nhầm đấy! Như tất cả những ai làm việc ở đội Trọng án, Roger đã từng lăn lộn rất nhiều trước khi về đầu quân tại Quai des Orfèvres, nơi mà anh nhanh chóng chứng tỏ là một người làm việc tích cực không ngại nghỉ và tỉ mỉ, chắc chắn, người mà rất hiếm khi để lọt những chi tiết dù là nhỏ nhất. Kiểu người ngồi đọc hết những dòng chữ nhỏ tí ty của một bản hợp đồng bảo hiểm! Chắc chắn, hình dạng tròn trịa của anh là điểm

ngắm của một vài chế giấu triền mền, nhưng đi bộ không thuộc thể giới của anh và anh bù lại chuyện thiếu hoạt động thể thao bằng một đầu óc tổng hợp và phân tích rất hiếm ai trong nhiệm sở bì kịp.

- Phần lớn thời gian trong ngày tôi đã có mặt ở bệnh viện Broussais, anh nói, tại đó tôi đã bắt đầu thẩm vấn tất cả những ai, ít hay nhiều có thể có dịp quan tâm đến phòng đốt. Nên biết rằng khu vực này cũng là nơi cất giữ những bảng điện, máy phát cấp cứu: đó là phòng chứa máy móc mà! Một cách chính thức, chỉ có bốn người được quyền sử dụng chìa khoá, những ổ khoá lại thuộc một loại rất phổ biến. Nên bất kỳ ai cũng có thể đi đánh bộ chìa mới.

- Về vấn đề này, François hỏi, tôi hình dung cậu tin chắc tìm được những ai có một chiếc chìa khoá của thông xuống các đường hầm ngầm chứ?

- Vâng, và cũng chẳng có kết quả gì cả. Tất cả mọi người đều có thể có nó. Tất cả những chìa khoá của bệnh viện, trừ những chiếc của phòng kỹ thuật chỉ được những người chuyên trách nắm giữ, thì đều được treo trên một cái bảng nằm trong phòng quản lý.

- Sụt! Simeoni sít răng, thế có nghĩa là mọi nhân sự của bệnh viện đều có thể vào được.

- Đúng thế, Salens khẳng định. Để cụ thể hơn nữa, những kỹ thuật viên mà tôi đã thẩm vấn thì chẳng thông

báo gì hay ho cho tôi cả. Ngược lại, họ nhấn mạnh lên việc những đường hầm ngầm, theo họ biết, thì không còn là nơi tụ tập thường xuyên của những người nội trú trong bệnh viện Broussais nữa.

- Thế cậu có tin họ không?

- Thật khó nói, thưa chánh thanh tra. Họ nhận định rằng nếu có chuyện ấy thì họ phải biết, bởi điều gì cũng sẽ bị phát tán ra ngay trong một bệnh viện.

- Chỉ có giá trị cho một lĩnh vực hàng loạt thôi, Boursin phản đối. Có thể không đúng nếu như chỉ có số lượng rất ít dây dưa đến vụ này.

- Đó cũng là một khả năng, Salens đồng tình. Vẫn là sau khi đã thẩm vấn họ, tôi chú ý đến những cuốn sổ ghi chép của bệnh viện, nhưng tôi cũng chẳng xác định được có gì bất thường từ việc biến mất mang tính kỳ quặc của nhân viên bệnh viện đến khách hàng là bệnh nhân. Dĩ nhiên là đã chưa thể xử lý hết và còn phải thẩm vấn không ít người nữa. Tôi tính sẽ quay lại đó vào ngày mai.

- Lấy Serge đi cùng đi, Amélie gợi ý. Dẫu sao, chúng ta sẽ phải cần thêm nhân lực. Chi bằng cậu ấy đến làm việc ngay với chúng ta.

- Đúng thế. Simeoni khẳng định, vẻ nghi ngại. Hiện giờ, các cậu có lý khi đào sâu về hướng bệnh viện Broussais. Địa điểm xảy ra án mạng, nguyên nhân chết do tiêm trích, chất GHB thì thoả được sử dụng như là

chất gây mê cục bộ, có quá nhiều suy đoán trong cùng một hướng. Giờ quay lại với các nạn nhân. Tôi cho rằng đã xác định được danh tánh của người phụ nữ rồi chứ.

- Đúng vậy François, Amélie đáp lời. Tôi vừa có được tên cụ thể, bà ta tên là Isabelle Dervier, bác sĩ tâm thần. Đó là tất cả những gì tôi biết được lúc này, cùng với việc chị ta không thuộc những con bệnh đã từng nhập viện mới đây, lẫn nhân viên chăm sóc bệnh nhân của bệnh viện Broussais. Lát nữa, tôi sẽ cố thử xem còn lôi ra được những gì về chị ta nữa.

Simeoni bình tĩnh suy ngẫm, rõ ràng là ông đang lưỡng lự trước khi đưa ra suy nghĩ cụ thể của mình.

- Đối với việc này, tôi biết rằng quy định nghề nghiệp không khuyến khích cho đâu và do vậy tôi không nên nói đến, nhưng nếu là tôi đảm nhận vụ điều tra, tôi cho rằng sẽ sử dụng David.

Hai tay cóm, ngạc nhiên về lời đề nghị này, liền đưa mắt nhìn ông chủ dò hỏi. Mọi người ai cũng biết những mối quan hệ giữa Meyer và Simeoni, và biết rõ sự nổi tiếng về tính trung thực cũng như về nghề nghiệp của mỗi người. Nhưng từ chuyện đó đến việc một chánh thanh tra chính yếu gợi ý đi tìm hỏi một phóng viên thì! François có lý khi nói về quy định, trong một chừng mực cách làm này tồn tại trong những sự kiện, nhưng thường thì chúng diễn ra theo cách kín đáo và không chính thức hơn nhiều.

- Có nghĩa là gì? Cuối cùng Boursin cũng lên tiếng hỏi, mà không muốn vội xét đoán trước chị, ý thức rằng ông chủ mình chẳng đưa ra ý kiến mang chút vi phạm một cách công khai như thế chỉ vì lý do tình bạn của họ.

- Nếu như Dervier xa lạ với chúng ta, Simeoni giải thích, và rằng chuyện lại liên quan đến một con người được biết đến trong xã hội dân sự, một phóng viên sẽ tìm được thông tin tốt hơn để nhanh chóng cung cấp cho chúng ta những chi tiết về đời sống của bà ta. Và David biết giữ kín đáo!

Boursin nghe rõ lập luận. Đúng là họ có khả năng có được tất cả những hồ sơ pháp nhân trước đây của Isabelle Dervier, nhưng nếu phải xác nhận rằng chị ta không hề có mặt trong những phiếu hồ sơ của họ, thì những dữ liệu cơ bản không chính thức của một phóng viên chắc chắn sẽ cho phép họ có được những thông tin cần thiết nhanh hơn.

- Không tồi đâu, Salens đồng thuận với vẻ hớn hở. Điều đó chắc chắn khiến chúng ta rút ngắn thời gian lại.

Amélie lưỡng lự, muốn câu trả lời của mình phải được chín chắn. Dẫu gì đi nữa, quyền quyết định vẫn thuộc về chị. Chắc chắn, chính chị sẽ phải báo cáo lại mọi tiến triển của vụ điều tra cho các ông chủ mình, nhưng thực sự chị vẫn là người đảm nhiệm hồ sơ và trên thực tế chịu trách nhiệm trước mọi quyết định về phương pháp tiến hành.

- Ok, cuối cùng chị thẳng thắn dứt khoát. Đầu tiên tôi sẽ kiểm tra xem bà ta có dính dáng gì đến chúng ta không đã. Sau đó tùy theo kết quả tôi sẽ quyết định.

Simeoni tán thành, biết rằng điểm này là một trong những lý do mà anh đánh giá rất cao Boursin. Một cảnh sát đặc biệt, một phụ nữ cứng rắn trước nhiệm vụ nhưng cũng không ngần ngại, khi cảm thấy cần, vi phạm quan niệm của chính mình về đạo đức học để tiến lên. Ý nghĩ này khiến anh mỉm cười. Sự vi phạm như là một công cụ của tiến bộ! Anh đưa mắt liếc nhanh đồng hồ. Anh chỉ còn một câu hỏi cần đưa ra, rồi sau đó phải phi vội ra ga tàu. Vẫn còn một vụ rất ghê tởm nữa đang đón đợi anh ở một nơi nào đó.

- Còn nạn nhân thứ hai thì sao? Anh hỏi.

- Trước mắt chưa có tiến triển gì hết, Amélie thổ lộ. Chẳng có gì ăn khớp trong hộp phiếu những người mất tích cả. Duy nhất Dervier hiện diện trong đó thôi.

- Có Dervier trong đó à? François ngạc nhiên hỏi. Bà ta chui vào đó từ bao giờ?

- Chừng gần hai tuần.

- Hơi sớm để có thể được ghi vào trong hộp phiếu. Cũng khá bất thường đấy.

Amélie hoàn toàn ý thức được điều đó. Cần phải có rất nhiều lý do thực sự nghiêm trọng để cảnh sát chấp nhận coi đó như là mất tích, một người lớn biến mất

trong có ít thời gian như thế. Có thể đó là một khả năng tạo hướng điều tra chẳng?

- Tôi biết, chị đáp. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ lý do. Dẫu sao đó là một trong những việc đầu tiên mà tôi có ý đi kiểm tra.

- Được, Simeoni chấp thuận. Thế rồi sao nữa?

- Chẳng có gì nữa cả, chị nói.

- Thế thì tôi phải đi đây. Chớ có ngại gọi cho tôi nếu thấy cần thiết nhé.

- Chúng tôi sẽ chẳng để lỡ dịp đâu, Salens mỉm cười đáp lại.

- Chậm nhất là hai ngày nữa, Maynard sẽ về. Chúc may mắn!

Patrick Maynard, ông chủ của tất cả bọn họ, chánh thanh tra tỉnh trưởng và là người số một trong đội Trọng án. Hiện tại, ông đang đi công tác nước ngoài để tham dự một phiên họp thượng đỉnh quy tụ tinh hoa của các đội Trọng án Châu Âu.

Nói xong, François đứng lên, xỏ nhanh chiếc áo vét, trước khi rời khỏi phòng và đi đến một hiện trường xảy ra án mạng khác.

Paris – ngày 17 tháng sáu – 22 giờ

“Một ví dụ để bị coi như là chủ nghĩa nô lệ”, tôi tự nhủ một cách mai mỉa khi nhận thấy rằng, mặc dù đã muộn, hai phóng viên trẻ vẫn còn đang ngồi bên bàn làm việc, cúi đầu xuống, chắc là đang chặt vật điền nốt số giấy tờ nào đó cho buổi phát hành ngày mai, hay xem ra, chiếu theo giờ đã muộn hiện giờ có lẽ cho ngày kia thì đúng hơn.

Ngắm theo cách bố trí bàn làm việc của họ, chỉ cách gian làm việc có vách kính của Michel Ramier vài bước chân, tôi kết luận ngay rằng đó là những tân binh. Một số người có thể rắp rem cho rằng đó là do trò giám sát

chặt, nhưng tôi biết, vì đã thông thuộc tính ông chủ ở đây, đó là do anh muốn để mắt đến họ nhằm đào tạo họ tốt hơn lên, nhằm ngăn họ chệch hướng, như anh vẫn nói thế. Michel, đó là một con người, bề ngoài đôi khi cục cằn và ít bị cuốn theo sự nhân nhượng, lại mang trong mình tâm hồn của một nhà sư phạm. Anh chịu đựng và bao dung sai lầm, nhưng với điều kiện duy nhất: chuyện đó sẽ không bao giờ được tái phạm nữa; bài học có thể phải được ghi nhớ ngay lần đầu tiên, nếu không thì sẽ là một trận thịnh nộ ra trò, hay tệ hơn nữa là một sự thờ ơ giá lạnh. Ngoài điều đó ra, anh cũng là một nhà báo rất sắc bén, người vẫn còn có khả năng tiến xa hơn nữa, dẫu rằng anh đã leo đến chức tổng biên tập của một trong những tờ nhật báo quốc gia lớn nhất của chúng ta.

Tôi tiến đến gần một trong những nhân viên trẻ. Gã này chắc cảm nhận được sự hiện hình của tôi bởi cậu ta thôi không gõ một cách cuồng nhiệt nữa mà ngừng lên nhìn tôi. Tôi chưa bao giờ chạm mặt cậu ta, gã trẻ tân binh ấy. Nhưng cũng nên nói là tôi không thường xuyên đến các văn phòng như thế này và cũng không thực sự tiếp xúc với các thế hệ mới của giới viết lách. Tôi làm việc theo “free lance”^{*} và dẫu Michel, ngoài chuyện là một người bạn chí thân, thì cũng còn là một trong những khách hàng tầm cỡ của tôi, tôi không chỉ làm việc cho mỗi mình hắn.

Tôi hỏi cậu nhà báo tân binh:

*. Tiếng Anh: Làm việc tự do.

- Xin chào! “La plinth” có đây chứ?

Cậu ta nhìn tôi chằm chằm không nói một lời, rõ ràng là rất ngạc nhiên.

- Ngài Tổng biên tập đáng kính của cậu, ông ấy có đây không?

Khuôn mặt cậu ta rạng rỡ một nụ cười mình mẫn trong khi ánh mắt cậu lia về phía gian phòng có vách kính.

- Trong kia, thưa ông.

Tôi biết rõ là hiện giờ tay ấy đang cúi mũi tra cuốn từ điển của mình. Plinth: dải gờ tường hơi nhô ra chạy dọc dưới các chân tường của một gian phòng. Cách mà chúng tôi, những kẻ lâu đời, đặt biệt hiệu triu mến tặng cho Michel Ramier. Cần phải nói rằng về khoản cái che trên đầu ấy mà, ông bạn tôi thiết tha với một cái hầm boong ke hơn là một tòa nhà chọc trời. Có thể chỉ cao một mét sáu mươi, nhưng bù lại cho chiều cao khiêm tốn của mình là một nguồn nghị lực vô biên và một nghiệp vụ dồi dào. Rất lâu, hẳn là một trong những ngòi bút gay gắt nhất của Landerneau báo chí.

Hắn nhìn thấy tôi đi tới và ngồi đợi trong học của mình.

- Chớ có làm phân tán tư tưởng nhân viên đấy nhé, cậu nghe chứ! Hẳn lâu bầu thay cho lời chào.

- Thì cũng phải có ai đó để mắt tới họ và thông báo cho họ biết những tục lệ thói quen của gia đình chứ.

Chắc chắn hẳn là đang tự hỏi không biết tôi lại còn giở cái trò mèo gì nữa đây, nhưng không dám chất vấn tôi về vấn đề này.

- Cậu có gì cho tớ không? Rốt cục thì tôi cũng hỏi.

- Cậu có gì cho tớ không? Hẳn hỏi lại tôi.

Hắn thở hắt ra và ngồi quỳ xuống trước một chiếc tủ thấp, được kê ngay sau hắn, đẩy cách cửa trượt, lôi ra một chai Whisky, một cái cốc nhựa trắng đưa cho tôi, và thoáng nhận thấy chủ đề bài báo mà tôi vừa đặt lên mặt bàn. Ta gọi đó là chuyện có đi có lại đấy. Rượu mạnh ở văn phòng không hẳn để phục vụ cho tiêu thụ cá nhân, bởi Michel bị bệnh. Chẳng phải là một cái gì nghiêm trọng lắm đâu, mà là một trong những thứ tồi tệ động tới ruột và buộc hắn phải chú ý đến đồ ăn thức uống của mình. Một chứng mà người ta gọi là Crohn. Vẫn là thói quen, sau khi định vị phần thân hậu của mình trên một góc bàn làm việc của hắn, tôi mới rót cho mình một cốc thật hậu hĩnh. Trong lúc đó, hắn bắt đầu lướt nhanh bài viết của tôi.

- Minh lấy, hắn nói, sau khi đã đọc xong.

- Tớ đồng ý, tôi đáp lại, trước khi vội nuốt tiếp một ngụm đầy chất lỏng màu hổ phách, để kết thúc thỏa thuận. Tất nhiên đó là cách nói thôi, dịp cuối cùng cho phép tôi mang kiểu phụ lục này thì đã diễn ra từ đời nào đời nào rồi!

- Cậu sẽ theo đuổi vụ này chứ? Hấn hỏi.

- Có lẽ thế. Chuyện này giống như một vụ rất thú vị đối với tôi. Không phải ngày nào người ta cũng tìm thấy những xác chết bị chặt đầu ở Paris đâu. Chuyện có vẻ như hơi giống Highlander*.

Cái gì, mà tôi đã chưa nói gì ấy nhỉ! Hấn chẳng bao giờ lúng túng cả, ông bạn Michel của tôi ấy mà, và nhận xét sau đó của hấn khẳng định với tôi điều này, nếu hấn thấy cần:

- Đó có thể là là một biệt hiệu tốt cho kẻ sát sinh đấy.

- Chỉ có điều trong phim, gã đó thuộc về giới những kẻ tử tế hơn, điều không thực sự đúng trong trường hợp này. Tôi phải tìm ra một cái gì đó khác. Tôi sẽ suy nghĩ thêm về nó.

- Cậu biết là độc giả rất thích người ta đặt một cái tên mới cho bọn ác mà.

- Đúng vậy, điều đó trấn an họ. Họ có cảm giác là biết rõ chúng hơn nếu như họ có thể gọi tên chúng ra. Một tý gần như một người bạn của gia đình đã lỡ xảy chân làm điều xằng bậy vậy.

- Không phiền cậu chứ nếu như tôi đặt tên hấn cho bài báo là: Highlander-sur-Seine. Hay một cái gì đó tựa như thế.

*. Tên một bộ phim dài tập nói về truyền thuyết người bất tử, phim do Christophe Lambert và Sean Connery thủ vai.

Tôi lưỡng lự.

- Tớ không biết. Hãy đợi thêm tý nữa đã. Hãy đợi thêm chút nữa để xem liệu tớ có tìm ra được cái gì nữa không. Nếu cậu đặt cái tựa ấy cho ngay bài đầu tiên, thì cái tên ấy sẽ đeo bám hần liền và ta sẽ không thể gỡ bỏ nó ra được đâu.

Hần nhân nhượng.

- OK, tôi sẽ đợi vậy. Ờ, ngoài chuyện đó ra thì dạo này cậu thế nào?

- Thì vẫn hơi bận rộn chút đỉnh, nhưng tôi cầm cự được.

Hần phá lên cười, hơi pha chút liêm sỉ.

- Chắc chắn rằng trong kiểu văn chương của cậu chẳng có nhiều nạn thất nghiệp đâu.

- Ô chắc chắn là thế rồi! Thậm chí còn có khuynh hướng trở nên hơi bị suy sút tinh thần nữa kia đấy.

- Và hẳn vì vậy mà cậu uống chứ gì, hẳn đùa.

- Tôi không uống, tôi thưởng thức những vật ngon của lạ của cuộc đời theo chủ nghĩa khoái lạc thôi.

- Nhân thể nói về của ngon vật lạ, chuyện tình yêu tình ái thế nào?

- Chuyện ấy dạo này hơi giống như trận Waterloo trên bình nguyên buồn tẻ. Nhiều chuyện duyên thuyên nhưng chẳng có kết quả gì cả.

Hần cười ngặt nghẽo.

- Phải tin rằng bọn con gái bây giờ trở nên thông minh hơn, nếu các ả không để cho những lời phỉnh phờ của cậu đánh lừa nữa.

- Khó tin lắm! Trong đời mình tôi đã lấy quá nhiều bừa cào xẻng hót đến nỗi mà tôi hẳn có thể dùng để cải tổ ngay trong vườn nhà mình. Còn chuyện thông minh ấy à, thì các cô vẫn luôn khôn ngoan đấy chứ, nhất là khi các cô ấy chọn mình. Không, mình đang nói đùa đấy! Thực ra, tớ cho rằng chính tớ đang thay đổi. Tớ không còn ham muốn như xưa nữa và chuyện ấy không phải mới đây mới trở dậy đâu.

- Chuyện ấy xảy đến với tất cả chúng ta mà. Dùng Viagra đi!

- Tôi không nói đến thứ ấy.

- Tôi biết, hấn đáp. Tôi đùa cậu chút mà.

- Một lần, một cô đã thú nhận với tớ rằng tớ là người tình tốt hơn làm chồng. Mình đã tin điều ấy mất một dạo, nhưng thi thoảng tớ bắt đầu tự vấn mình.

Hấn huýt sáo gió, vể mai mĩa.

- Thế thì! Nếu có ngày người ta nói rằng họ đã nghe được câu đó phát ra từ miệng cậu thì có lẽ tôi sẽ chẳng thể tin được đâu! Đến nước này, cậu thực sự đang ngập lặn giữa chứng trầm cảm rồi đấy.

- Tại sao chứ? Tớ hài lòng tư biện trên việc mình có thể vẫn còn chưa gặp được ý trung nhân thôi.

- Hay là cậu đã quá bị nhiễm các tư cách của trai tân già rồi nên không thể chịu nổi bất kỳ sự gò ép nào.

- Có thể. Thế còn cậu, chuyện ra sao rồi?

- Bọn mình đã tổ chức lễ kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới. Cuộc sống cứ thẳng thế mà tiến thôi.

- Đôi lúc tớ phát ghen với cậu.

- Và đôi lúc tôi cũng ghen với cậu đấy. Điều chúng tớ con người ta chẳng bao giờ thoả mãn với điều kiện của mình.

- Tớ nhất trí với cậu về điểm này.

Hắn bắt đầu sốt ruột, nhận ra rằng thời gian đang trôi dần đi.

- Rất vui có thể nói chuyện phiếm về những hoài niệm cự chiến binh của chúng ta, nhưng tôi phải hoàn tất chuyện ra một số báo. Và nếu như tôi muốn tiến sang năm thứ hai mươi mốt, thì tôi phải ra sức làm để cố gắng trở về nhà trước lúc nửa đêm. Cậu còn cần gì nữa không?

- Có. Mình muốn tra cứu những dữ liệu cơ sở lưu trữ của cậu. Mình cần những thông tin về một người.

- Ai thế?

- Một phụ nữ có tên là Isabelle Dervier. Một Psy.

- Một psychopathe⁽¹⁾ hay một psychiatre⁽²⁾?

1. Người vương bệnh nhân cách.

2. Bác sĩ tâm thần.

- Một người ở dạng thứ hai.
- Thế hả? hắn đáp với vẻ mai mỉa, tôi đã nói rồi mà, cậu rút cục sẽ phải hiểu ra rằng mình cần đến loại người này.
- Lại một lần nữa cậu có lý đấy.
- Một mối liên hệ dây dưa đến Highlander à?
- Thấy chưa, cậu bắt đầu rồi đấy và lại dẫu gì đi nữa tại sao lại không nhỉ? Ok, ta có thể giữ cái tên ấy. Trong bài báo sau của mình, tôi sẽ chỉ nêu đơn giản đó là một Highlander đã bị biến dạng để Christophe Lambert không kiện chúng ta^{*}. Và để trả lời câu hỏi của cậu thì: Không, chẳng có mối liên hệ nào cả.

Khi tiết lộ cho tôi danh tánh của người đàn bà cụt đầu, Amélie đã rất rõ ràng. Không được tiết lộ công khai trên báo chí vào lúc này! Và đối với mệnh lệnh kiểu ấy thì tôi ngày hôm nay cũng như trong tương lai sẽ mãi mãi tôn trọng! Không thể có chuyện tôi phản bội lại lòng tin ấy. Thậm chí còn chưa cần tính đến khía cạnh hoàn toàn thuộc quy chế ngành nghề và nghiệp vụ, thì tôi không hề muốn gây phiền muộn gì với cô gái này, trên lãnh địa cá nhân. Gặp lại ở nhà François sau gần ấy thời gian và vui vẻ cỡ ấy, cô ấy rất sống động và tràn trề sinh lực mặc dù mệt mỏi, đã cho phép tôi đánh giá người phụ nữ này còn quỵến rũ gấp bội phần sau khi gỡ bỏ chiếc mặt nạ cơm ra.

*. Ý nói kiện về bản quyền khi sử dụng lại tên tựa phim.

Ramier vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng tôi, nhưng hẳn lại làm ra vẻ. Dầu gì đi nữa hẳn sẽ chẳng ngại thơ sau lưng tôi đâu. Chẳng phải đến tận tuổi này và những câu chuyện của mình mà chúng tôi sẽ bắt đầu chơi trò tâm phơ ấy.

- Chọn chỗ nào ngồi cho vừa ý cậu thì ngồi đi! hẳn đáp lại tôi. Đây, cậu có thể sử dụng mã số này mà vào này!

- Cảm ơn cậu trẻ.

- Không có gì! hẳn trả lời. Ới mình một câu khi nào cậu đi nhé.

Tôi đặt chiếc cốc nhựa lên bàn rồi rời khỏi phòng. Chàng tân binh mà tôi đã cất lời hỏi lúc mới đến vẫn còn đấy và chăm chú nhìn tôi với vẻ tò mò. Lúc này rất tươi cười, chàng ta hẳn đã tìm ra định nghĩa từ cần tìm. Tôi nháy mắt nhanh chào lại và sà ngay vào chiếc bàn làm việc hiện ra trước mắt, hăm hở kiểm tìm những thông tin cần thiết của mình.

Paris – ngày 18 tháng sáu – 8 giờ

“Thật chẳng phải giờ giấc để đánh thức một người làm việc chân chính tí nào cả!” tôi nhủ thầm khi hối hả lao đến quán cà phê nơi tôi có hẹn với sự chậm trễ. Phải thú thực rằng có được may mắn hành nghề độc lập, tôi chẳng thuộc loại người ra khỏi giường vào lúc bình minh đâu.

Nhanh chóng quan sát địa điểm trước khi nhận ra cô ấy: cô đã chọn chỗ ngồi thật sâu vào trong, trên một chiếc bàn kín đáo mà từ đó có thể nhận ra ngay những khách hàng vừa đến, và đang tận công một bữa sáng thịnh soạn. Trên đường tiến về phía ấy, tôi đứng mặt chú bồi và đưa tay chỉ vào cô.

- Làm cho tôi cùng thứ giống thế nhé!

Tay này tán thành mà không nói một lời rồi vội vã di chuyển cùng bộ đồng phục chim cánh cụt và mái tóc bắt đầu điểm hoa râm được trải gôm bóng mượt vào bếp, gần quầy bar áp tường bằng gỗ.

Amélie không ngẩng lên, chăm chú vào món ốp-la của mình nhưng không hề sao nhãng việc tôi có mặt, khi chứng kiến cảnh đón tiếp cô dành cho tôi.

- Tôi miễn thứ cho anh chuyện đến muộn đấy.

Tôi tỉnh tại ngay ngắn đến mức có thể trên ghế ngồi của mình và liếc nhanh nhìn đồng hồ. Già phần tư giờ chậm chễ, không tòi lắm cho buổi hẹn đầu tiên! Tôi héch mui lên để trực diện sự trách móc phát ra từ cặp mắt xanh lục của cô. Cô ấy nhìn tôi chăm chú hồi lâu. Tôi kiên cường giữ im lặng. Có khả năng tôi sẽ bị chinh thật tệ đây.

- Thế nào David, sáng nay nụ cười không xuất hiện hả? Cuối cùng cô ấy cũng thì thầm với tôi, hơi có vẻ châm chọc, làm lộ rõ ẩn ý của mình: “Đồ vừa được khai quật, tóc chải kiểu bom nổ và ăn vận quần áo theo mốt mới nhất của đường cống Paris, ngành báo chí chất lượng cao đang thực sự bị thất lạc.”

Tôi không thể chống đối trực diện lại cô ấy với một cách ăn miếng trả miếng nào đấy, chính vì vậy mà chỉ tiếp tục im lặng và đành lòng ngồi quan sát cô. Cô ấy

giống như một kiểu điêu khắc về một hơn, theo phiên bản cóm. Rốt cục thì tôi cũng thanh minh được:

- Sáng nay, đúng là tôi hơi chật vật khi ngóc dậy thật.
- Điều ấy thì rõ rồi.
- Nhưng cô thì ngược lại, rất duyên dáng đấy.

Cô không ngẩng lên và phần tiếp theo không chậm trễ đến liền:

- Tôi có thể lựa chọn giữa việc đến điểm hẹn của chúng ta còn muộn hơn tý nữa, điều có thể thay đổi một cuộc đời, hay là tự chuẩn bị kỹ càng, điều có lẽ sẽ kéo theo một phản ứng phụ đấy.

- Kiểu nào đấy?

- Cô hẳn đã không đánh giá cao khía cạnh tự nhiên của tôi, nhưng chỉ giữ lại mỗi kết cấu giả tạo và trau trốt.

Cô dẫu môi, khoác vẻ hoài nghi. Tôi đang cố níu vào mọi cành nhánh có thể, nhưng tôi thực hiện điều cô làm.

- Thôi được, cô tán thành. Dẫu sao thì trong các kiểu bù xù lếch thếch, anh vẫn còn chưa tồi lắm đâu. Tôi còn chứng kiến những cảnh tồi tệ hơn thế.

- Cảm ơn lòng tốt của bà, thưa quý bà!

Giọng nói của cô bỗng trở nên thẳng thắn hơn, đánh thép hơn. Sự tạm đình chiến kiểu con trẻ đây! Chúng tôi bước vào phần cốt lõi của chủ đề và tôi thậm chí còn chưa được ngậm cà phê nào!

- Bây giờ có một điều cụ thể nho nhỏ trước khi ta đề cập đến chuyện Isabelle Dervier. Tôi tin tưởng anh trong chừng mực mà đương nhiên tôi đã biết anh đôi chút, nhưng cũng vì và nhất là dưới sự cố vấn rất nhiệt tình của François. Và những khuôn mẫu trong sự tương trợ tình cờ giữa hai chúng ta sẽ phải được áp dụng đối với tôi đúng y chang như khi anh làm việc với anh ấy.

Tôi cố gắng làm dịu sự ngờ vực của cô ấy.

- Tôi không thể hình dung mọi việc lại khác đi được. Hãy nhủ lòng coi tôi như một nhà chuyên môn đi. Đây không phải lần đầu tiên tôi làm việc kiểu này với một cảnh sát viên đâu.

Cô đáp lại với vẻ khẩn khoản:

- Nhưng tôi, đây là lần đầu tiên tôi đề cập chủ đề này với một phóng viên, nên tôi muốn nhấn mạnh để mọi điều được rõ ràng và thông suốt.

- Đã đồng ý, tán thành và ghi nhận. Ta có thể chuyển sang vấn đề khác được chưa?

- Có thể. Khi nhìn kích cỡ của cặp tài liệu của anh, tôi hy vọng chỉ ít thì anh cũng đã tìm thấy những thông tin về Dervier.

- Chẳng gì có thể qua mắt được cô cả! Và thậm chí còn do chuyện đó mà tôi đã đi nằm muộn tối qua đấy và thậm chí còn suýt đến nơi hẹn muộn, tôi không thể ngăn mình thêm vào.

Cô thích ngậm miệng lại hơn. Tôi chìa cho cô tập tài liệu dày cộm:

- Cô có thể xem. Cái này dành cho cô đấy.

Cô mở ra, lục lọi trong đống tờ phô tô cóp pi, kiểm tra và cất tiếng hỏi:

- Nếu anh có thể tóm tắt lại cho tôi.

Một động tác nhẹ trên món ốp la đang nguội dần đi. Rồi đến miếng thứ hai bởi nó cực ngon!

- Isabelle Dervier, bốn mươi tuổi, sinh ở...

Cô ngắt lời tôi một cách khô khốc:

- Cảm ơn anh, tôi đã biết rõ lý lịch dân sự của bà ta rồi. Tôi quan tâm đến phần còn lại kia.

“Thế sự dịu dàng biến đâu mất rồi chứ, mẹ kiếp!” tôi nhủ thầm, hơi bực mình. Nhưng cô ấy có lý, thế là tôi tiếp tục:

- Tôi sẽ chuyển cho cô những chi tiết cụ thể mà cô hẳn có dịp xem kỹ lưỡng sau. Để giản lược, có thể nói rằng Dervier đúng là một bác sĩ tâm thần đã tác nghiệp phần lớn đời mình trong bệnh viện. Từ mười năm nay, bà ta làm việc, hay đúng ra đã từng làm việc trước khi lìa đời, trong một UMD.

Cô ngẩng phắt đầu lên:

- UMD à? Câu này hình như tôi đã nghe ở đâu đó.

- Đó là *Unité pour malades difficiles* (Cơ sở dành cho

những bệnh nhân khó điều trị). Có bốn cơ sở như vậy tồn tại trên đất Pháp. Người ta tập hợp tại đó những bệnh nhân tâm thần trầm trọng nhất, tất cả những con bệnh phải được theo dõi rất sát sao do sự nguy hiểm tiềm tàng của họ có thể gây cho cộng đồng.

- Ở một khía cạnh nào đó, chúng giống như những nhà tù ấy à?

- Tựa tựa thế, chỉ khác là những tù nhân chỉ chiếm chừng một phần tư dân số trong tổng thể các UMD thôi. Mọi con bệnh tâm thần, tiềm tàng nguy hiểm, có thể được nhập viện ở UMD nếu như cảm thấy cần thiết. Trong phạm vi đương nhiên tùy theo những chỗ còn trống, và chính tại đây mà xuất hiện các điểm yếu.

- Thế là thế nào?

- Rõ ràng là có trên rất nhiều bốn trăm con bệnh nguy hiểm trên lãnh thổ Pháp, nhưng chỉ có mỗi bốn trăm chỗ trong các UMD. Chính vì vậy nên việc lựa chọn thường xuyên rất khó và một số con bệnh được thả ra ngoài tự nhiên, được coi là đã lành bệnh, hay được chuyển đến các cơ sở tâm thần khác nhẹ hơn, nếu như những nguy cơ được coi là hy hữu.

- Đồng ý. Vậy là Isabelle Dervier làm việc trong một UMD à?

- Đúng thế. Ở Sarreguemines.

- Ở đó bà ta làm gì?

- Bác sĩ tâm thần. Hiện tại tôi chưa có những chi tiết khác.

Boursin nâng ly cà phê của mình và chậm rãi thưởng thức. Tôi dễ dàng hình dung ra những liên kết nối mạng đang sôi động trong đầu cô ấy.

- Chỉ thế thôi à? Hay anh còn thu lượm được những thông tin khác nữa?

- Dervier đúng ra là có tiếng tốt trong môi trường làm việc của bà ấy. Dẫu gì thì bà ấy cũng cho xuất bản không ít những bài báo, thậm chí còn tham gia chủ trì phát biểu trong một số hội thảo. Tất cả những thông tin trao đổi mà tôi đã có thể tìm thấy đều nằm cả trong này. Mang tính kỹ thuật rất cao đến nỗi mà tôi phải chập vật lăm mới hiểu nổi cái tựa đề của một số bài trong ấy.

- Tôi hiểu, cô thì thâm. Tóm lại là bà ta cả đời chỉ xoay quanh những kẻ loạn tâm thần, người mắc bệnh nhân cách, kẻ tâm thần phân lập và những kẻ vướng chứng paranoiaques khác. Và tôi hình dung rằng một số đồng trong số ấy, một ngày nào đó sẽ ra khỏi cái trung tâm UMD ấy và một số có thể mong muốn được gặp lại bà ấy.

- Đúng thế, có thể lắm chứ! Quyết định giữ lại hay không một bệnh nhân trong UMD thuộc quyền một Ủy ban khoa theo dõi bệnh án, họ trình ý kiến của mình lên tỉnh trưởng và người này sẽ ra quyết định cuối cùng.

- Tôi chắc phải nghiên cứu sâu thêm chút nữa về

những bước tiến hành này mới được. Thú thật là tôi chẳng biết gì nhiều nhận về vấn đề này cả.

- Đó cũng là điều tôi thực hiện đấy, Amélie ạ. Dẫu sao thì điều đó cũng chẳng đơn giản hóa chút nào hồ sơ vụ việc của chúng ta.

Cô không gia tăng việc sử dụng tính từ sở hữu chung, nhưng hài lòng nói ra suy nghĩ của mình:

- Đương nhiên là nó có thể có một mối liên hệ, nhưng ta không thể bỏ qua khả năng nó liên quan đến một cái gì đó khác mà những nhiệm vụ nghề nghiệp của bà ấy chẳng có quan hệ gì đến cái chết của mình cả.

Sau một khoảng dài im lặng, đến lượt mình, tôi hỏi cô.

- Thế phía cảnh sát các cô, các cô đã khám phá ra điều gì đặc biệt không?

Cô lưỡng lự rất lâu trước khi trả lời, đưa ra rất nhiều giả thiết qua lại. Tôi cảm thấy cô ấy vẫn luôn dưới hậu quả của một cuộc tranh luận tư tưởng bên trong. Đây không phải là lần đầu tiên tôi đương đầu trước một người đối diện với kiểu lưỡng lự này và tôi biết rõ rằng mình chẳng có tác dụng gì, vậy tôi ngoan ngoãn nín thinh một cách vô cùng đặc biệt, tôi đợi cho cô ấy quyết định.

- Dervier đúng là có mặt trong những hộp phiếu những người mất tích. Bà ta đã đến Paris hai tuần trước đó, nhân dịp một hội nghị về tâm thần học mà tại đó bà ấy phải phát biểu một bài diễn văn. Bà ta đã thực hiện

phận sự của mình thế rồi tan biến đi trong thiên nhiên. Đã không thực sự có những tìm kiếm. Bà ta đã thành niên và đó có thể là một cuộc phiêu lưu ái tình nào đó.

- Ai đã đến khai báo về sự mất tích của bà ấy vậy?

- Ông chồng. Chừng gần tuần nay. Theo tôi, ông ta chắc phải khẩn khoản nhiều lắm thì người ta mới đưa bà ấy vào trong các hộp phiếu nhanh đến như vậy.

- Có thể là do công việc nghề nghiệp của bà ấy.

- Có khả năng thế.

- Và có thể thôi à?

- Vâng, hiện giờ chỉ có thể thôi. Trừ việc chúng tôi cũng đang tìm kiếm một người đàn ông da đen quãng năm mươi tuổi.

- Thế có nghĩa là gì?

Cô ấy không còn lương lự gì nữa, cô ấy giải thích cho tôi hết.

Sarreguemines ngày 20 tháng sáu – 10 giờ

Những con vịt phục vụ chè chén từ hai ngày nay rồi đấy! Tôi không nói về những con gia cầm chân mang màng bơi đâu, mà nói hẳn về những tờ giấy phủ đầy những dấu hiệu in ấn và nó góp phần cho tôi trả tiền nhà hàng tháng kia. Tóm lại là những tờ báo mà con số ấn bản tăng vùn vụt.

Thực ra, một kẻ hay thích bốn cột nào đó, rõ ràng là có được thông tin rất chi tiết, đã có sáng kiến tung lên mạng trực tuyến chừng năm mươi trang web internet, được chọn lựa một cách hết sức chí lý, một bản danh sách gần như rất kỹ càng về mọi mặt tất cả những kẻ

phạm tội tình dục và quấy rối tình dục trẻ em hay hiếp dâm đang sống tự do và hoàn toàn khỏe mạnh sau khi đã được ra tù do hạnh kiểm tốt hay hết hạn án. Tất cả các tờ nhật báo tên tuổi đều nhận được một bản cóp-pi!

Có thể nói đó là một cuộc cách mạng, không chỉ trên đường phố, mà còn cả trong những toà soạn. Họ có nên in ấn hay không? Các luật gia chuyên môn đã vào trận để đánh giá những nguy cơ có thể xảy ra, trong khi các tay viết làm thêm giờ để kiểm tra các thông tin. Hiện tại, kỷ luật vẫn giữ cương và không ai trong ngành báo chí dám tiết lộ những danh tánh, chỉ đành hài lòng bình luận sự kiện mà thôi.

Kẻ đạo đức giả nhất đám – và tôi vẫn đang cười điều ấy – hay có thể là sành sỏi nhất, vẫn là Michel Ramier, đương nhiên rồi, đã không thực sự cho in ấn bản danh sách ấy, nhưng lại rất vui vẻ hướng dẫn bạn đọc của mình đến những trang web có liên quan được nhắc tới. Do vậy, những địa chỉ này hiện giờ được tấn công ào ạt và các máy in làm việc hết tốc độ. Một số tờ cạnh tranh với hẳn thậm chí đã cóp-pi ý tưởng cho các tờ của họ vào trong ngay số sau đó, hẳn sẽ hối tiếc vì đã không phải là người xướng ra ý đó đầu tiên.

Bộ trưởng tư pháp đã phải ra tay, các hiệp hội công đoàn của các quan chức toà án, đe dọa luật pháp sẽ gieo sấm sét đến mọi cơ quan thông tin đại chúng nào dám phát tán thông tin. Những lời bình luận xoa dịu đã xuất

hiện tiên phong trên các mặt báo, nhưng quần chúng lại không hài lòng về chuyện đó. Họ muốn biết và thậm chí còn thấy vui thích, trừ phi họ chợt hiểu ra rằng một ông lão hiền lành tử tế, sống một mình và luôn sẵn lòng giúp đỡ mọi người, thì lại trùng tên với một kẻ hiếp dâm tái phạm vừa mới hoàn thành mười năm bóc lịch và hiện đang sinh sống trong cùng một thành phố.

Đã có khuyến cáo về nhiều trường hợp ăn đòn toi tả và hai đám hoả hoạn đốt nhà có chủ ý, nêu đích thị danh tánh những người mà họ có tên trong bản danh sách phải nên tự chôn mình ngay trong hố huyết đầu tiên mà họ gặp, thậm chí còn có nguy cơ cái tên chỉ là đồng âm mà thôi thì cũng bị chung số phận ấy. Tốt hơn là chớ có mang cái tên Lionel Durand và sinh sống tại thành phố Alenon trong xứ Orne làm gì, nếu như đã có một Lionel Durand nào đó khác mà chính anh ta đã bị tuyên án quấy rối tình dục trẻ em và bị nêu tên trong bản danh sách, hiện đang định cư trong cùng thành phố ấy. Điều mà một Lionel vô tội đã phải trả giá bằng việc mang đầy vết tím bầm tuyệt mỹ trên người, và anh ta chỉ có được giờ phút vinh quang của mình trên truyền hình, tại đây anh ta tha thiết diễn đạt một cách thật cụ thể rằng: là cha của ba đứa con, anh rất thấu hiểu hành động bộc bội bất ngờ ấy, nhưng anh ta nhấn mạnh để người ta đừng nhầm anh với “người kia” nữa, người mà thực sự anh chẳng có dây mơ rễ má gì.

Tôi vừa đàm thoại với Michel Ramier qua điện thoại.

Hắn còn hứng chí hơn cả thường ngày, nhưng ban lãnh đạo chủ chốt đã cấm hẳn cho in ấn bản danh sách điều kỳ kia. Điều duy nhất hắn có thể khẳng định với tôi rằng bản danh ấy hoàn toàn là xác thực, và tất cả mọi thẩm tra đều tiết lộ độ chính xác của nó và rằng để có được kiểu thông tin này mà không gây ra những ngờ vực, thì hẳn con người thích đùa kia phải là một nhân vật rất có tầm cỡ hay phải làm việc trong ngành cảnh sát, hay ngành tư pháp. Thế vẫn còn chưa đủ điều kiện đâu nhé! Công việc tìm kiếm này đã phải đòi hỏi anh ta rất nhiều thời gian để tập hợp quy tụ, lần lượt từng phần một, tất cả những thông tin. Hành trình này chắc chắn đã được chuẩn bị từ lâu rồi. Mặt khác, một số các trang web có liên quan lại không trực tiếp đóng đô tại Pháp, vậy nên chúng sẽ ngăn cản mọi biện pháp trấn áp cấm đoán.

Hoàn toàn không có ý muốn đặt lòng thương hại lên số phận của những cá nhân như vậy, nên tôi không thể ngăn nỡ nụ cười khi tiếp tục tiến về mục đích kế tiếp của mình, một ngôi nhà nhỏ xinh xắn điệu dàng vùng ngoại ô có khu vườn, mà theo tôi, đã được chăm nom rất tỉ mỉ. Đó là một điểm trang sức le lói duy nhất đối lập với bầu trời xám ngoét. Chính tại đây ông chồng của Isabelle cư ngụ, người này đã chấp nhận tiếp tôi mà không hề lưỡng lự.

Một thiếu nữ chừng mười lăm tuổi ra mở cửa, nó nhìn tôi chăm chăm mà không thốt lời nào. Tôi giả thiết đó là con gái chủ nhà, ánh mắt nó chứa chan nỗi buồn. Nó rất

xinh nhưng vùng sáng trong nó theo tôi lúc này có vẻ đã tắt ngấm và đó là điều hoàn toàn có thể hiểu được.

- Chào cô.

Cô bé im lặng nhìn tôi và trong khi tôi đang sẵn sàng cuộc hội thoại thì một người đàn ông chừng năm mươi tuổi tiến tới sau lưng cô. Giọng ông ta thật trầm, giống hệt như dáng vẻ của mình.

- Ông là?

- Ông Louis Dervier phải không? Tôi là David Meyer.

- Tôi đang đợi ông đây, ông ta đáp. Xin mời vào!

Ông ta cúi xuống phía con gái và nói với nó bằng giọng dịu dàng.

- Đây là một người bạn, Julie ạ, và bố phải nói chuyện với ông ấy vài phút. Con có thể quay lại phòng mình một chút được không?

Thiếu nữ im lặng gật đầu và lẩn đi để nhường chỗ cho tôi bước vào.

- Cửa đầu tiên bên trái. Xin hãy đến nghỉ trong sa lông trước đi! Ông ta hướng dẫn tôi. Tôi sẽ quay lại ngay.

Tôi tuân lệnh, và như vậy đã có mặt trong gian phòng khách, hình ảnh của gia đình, trang nhã ấm áp và hiếu khách. Nền nhà gỗ đôi chỗ được phủ thảm với những khuôn mẫu Phương Đông. Nội thất cổ và có thị hiếu, chứ không phô trương. Còn trên tường – trừ một

bên bị che lấp bởi một giá sách đồ sộ bằng gỗ đồng tâm - được trang trí hài hoà những bức tranh theo phong cách hoàn toàn hiện đại.

Tôi không thể ngăn mình ghi nhận sự hiện diện của một khung ảnh, được đặt trên một chiếc tủ quý phủ bằng tang đen. Chiếc khung viền quanh khuôn mặt của một phụ nữ mang những đường nét rất đậm đà đang mỉm cười trước ống kính. Mái tóc huyền của bà che khuất một phần khuôn mặt nhưng để lộ ra cặp mắt lấp lánh sáng màu caramen.

- Vợ tôi đấy, giọng nói của Louis Dervier phát ra đằng sau tôi.

Tôi quay lại, không bình phẩm gì và nhận ra ông ta ra dấu mời ngồi.

- Ông có muốn dùng đồ uống gì không? Ông ta hỏi tôi, vẻ mệt mỏi.

- Không, cảm ơn. Trước tiên tôi xin gửi tới ông tất cả lời chia buồn sâu sắc. Tôi thực sự và chân thành lấy làm tiếc trước vụ việc xảy ra.

Động tác vung tay nhỏ nhoi của ông ta có thể nói lên được rất nhiều điều.

- Tôi gần như chịu đựng được. Nhưng quả rất nghiệt ngã với Julie, nó vốn rất sùng bái mẹ nó.

- Cô bé rất giống mẹ.

- Vâng.

Khoảng yên lặng dài chúng nhận nỗi buồn của ông ta. Ông ta hình như đợi tôi phát biểu cảm tưởng.

- Trong những hoàn cảnh như thế này, tôi chỉ có thể cảm ơn ông đã đồng ý tiếp tôi. Tôi hiểu rằng chuyện chẳng dễ dàng gì. Người cuối cùng mà ta có ý muốn gặp trong những trường hợp này, thì đó chắc hẳn là một nhà báo.

Đầu ông ta nghiêng nghiêng, hết như đầu của một võ sĩ đấm bốc bị trúng đòn nhẹ. Dầu từ con người ông ta toát ra một cảm giác vững chãi, thì tôi vẫn cảm thấy ông ta phải vận mọi năng lượng để làm giảm bớt đến mức tối đa cơn sốc và nỗi buồn sâu lắng mà cơn gái ông lột tả. Và điều ấy mặc dù ông ta còn đang phải chịu tang! Chính trong những khoảnh khắc đơn côi này, ngay cả khi chia sẻ với một người xa lạ, mà người ta có thể cho phép mình rũ bỏ nỗi đau. Tôi để mặc ông ta lấy lại bình tâm trong yên lặng.

Bất thành linh, ông ta đứng dậy đến khép cửa phòng khách. Cặp mắt ông ta lúc này đổ dồn về phía tôi.

- Cuộc viếng thăm của ông không phải là một sự quấy rầy đâu. Tôi coi như là một nỗi đau cần thiết, chính vì vậy mà tôi chấp nhận tiếp ông. Dầu sao thì, không phải ngày nào người ta cũng tìm thấy hai cơ thể bị chẹt đầu trong các đường hầm ngầm Paris.

Ông ta vất vả khi phát âm những từ cuối cùng. Giọng ông nghẹn lại. Ông ta thở thật sâu, cố gắng lấy lại hơi. Tôi chỉ là một khán giả chứng kiến những cơn xúc động của ông. Tôi mong muốn có thể giúp gì được nhưng tôi không thể. Tôi phải đợi để ông hồi tâm lại và tự kiểm soát mình.

- Đó là một câu chuyện mà tất cả mọi người đều nói đến. Nếu tôi từ chối cuộc phỏng vấn của một trong số những nhà báo các ông, thì hẳn là do sợ người ấy chắc chắn sẽ viết và nói lung tung ngay, đó là điều mà tôi muốn tránh cho con gái tôi. Vả lại các ông, những nhà báo, các ông đã không chậm trễ đặt biệt hiệu cho kẻ sát sinh, Hinglander phải không nhỉ?

Tôi đưa tay lên để giải thích, nhưng ông ta không để cho tôi có cơ hội:

- Tôi biết rõ những gì ông đã viết và tôi rất lấy làm cảm ơn ông về điều đó.

Và ông ta cao giọng đọc thuộc lòng cho tôi nghe một đoạn hoàn chỉnh trong bài báo thứ hai của tôi về chủ đề này!

“Con người ta đã luôn luôn mong muốn, để tự trấn an mình, có thể đặt một cái tên cho những cơn ác mộng tội tệ nhất của mình và trường hợp này cũng không nằm ngoài quy tắc đó. Chính vì thế mà trong đầu một số nhà chức trách của giới truyền thông đại chúng đã thoáng qua

cái biệt hiệu Hinglander này, hoàn toàn chẳng thích ứng tý nào và nó, thật đáng buồn là không thể xoá bỏ đi được nữa vào lúc này. Ngược lại, tôi sẽ nói điều đó không bao giờ thôi, rõ ràng chuyện liên quan đến một Hinglander tuyệt đối đòi bại, biến tính, một sáng chế của cái xấu, con người không và sẽ không bao giờ có chút dây dưa gì với nhân vật được Christophe Lambert thủ vai trên màn hình. Tên Hinglander đã giết và cắt xẻo đồng loại trong những đường hầm ngầm là một tên sát sinh bẩm thù, một đồ tể. Chúng ta sẽ chẳng bao giờ quên hẳn.”

Tôi đã nín thinh! Đó hoàn toàn nhấn mạnh từng từ! Và cùng lúc tôi bỗng nổi loạn chống lại chính mình. Tôi đã biết rõ khi để Michel sử dụng cái tên này, thì tôi đã phạm một việc làm bậy bạ, nhưng tôi đã quá ẩu để tìm kiếm một cái tên khác! Và tôi thề rằng, cho dù hơi muộn màng rằng sẽ chẳng bao giờ để bị mắc lừa nữa đâu.

Dervier tiếp tục:

- Tôi biết chuyện diễn ra như thế nào, thưa ông Meyer. Trước khi trở thành thợ in thì chính tôi cũng từng là nhà báo. Vậy chúng ta đã cùng hội cùng thuyền rồi, điều đó giải thích rằng tôi sẽ không cáo buộc ông. Ngược lại, tôi thấy thực ra là quan trọng khi hiệu đính lại mọi thứ và chính vì thế mà ông có mặt ở đây. Tôi thích trả lời các câu hỏi của một người trong số các ông hơn là khi chúng kiến nhiều người nói lung tung.

- Tôi hiểu.

- Nếu như tôi đã chọn ông, trước hết đó là bởi ông là người đầu tiên viết những bài báo nền về vụ này, nhưng cũng còn bởi vì, do vẫn còn quan hệ với các thông tin đại chúng, tôi đã tìm hiểu thu thập tin tức. Và những bình phẩm mà tôi nghe được về ông nói chung là rất khả quan. Ông không có tiếng vũng vầy trong thuyết duy cảm kiểu tầm phơ vài ngày, mà ông có điều tra kiểm nghiệm và bám vào các sự kiện. Tôi hy vọng ông sẽ không phản bội lại bức chân dung ấy.

- Tôi hiểu.

- Vậy, ông đặt câu hỏi đi, ông ta tiếp tục. Tôi sẽ nhất định cố gắng trả lời trong mức tốt nhất có thể.

Tôi bình tĩnh ổn định lại tâm trí, sau đợt tấn công miệng ấy. Ông ta không vội vã, mà chờ đợi trong im lặng, dựa lưng thoải mái trong chiếc pho tô của mình, cặp mắt ấn định vào tôi.

- Đầu tiên, thưa ông Dervier, tôi xin đảm nhận hoàn toàn trách nhiệm trên cách thức mà kẻ sát sinh đã bị gọi tên. Tôi đã phạm một sai lầm khi ghi nhận rằng thủ đoạn của hắn một phần có thể so sánh được với cách của tên Hinglander. Và nhất là tôi đã không phản đối với chuyện cái tên này xuất hiện trong tựa đề bài báo đầu tiên của tôi.

- Ông thật trung thực khi thú nhận như thế, thưa ông Meyer, đương nhiên cần biết rằng hai bài báo khác cũng đã xuất hiện ngay sáng nay, trên hai tờ báo khác nhau, đã

nêu cùng một cái biệt danh như thế. Vậy, nếu như ông chưa làm, thì một người khác hẳn cũng đã thực hiện rồi. Dầu sao tôi cũng đánh giá cao sự chân thành của ông.

Những cáo lỗi đã xong, giờ phải chuyển qua phần cốt lõi của buổi gặp gỡ:

- Cảnh sát đã đến tìm ông rồi chứ, tôi giả tưởng vậy?
- Có, hôm qua rồi. Một phụ nữ của Đội trọng án.
- Đại úy Boursin à?
- Vâng đúng vậy đấy.
- Thế bà ấy đã nói những gì với ông?

- Rằng bà ấy chắc chắn một trong hai thi hài được phát hiện trong đường hầm ngầm đích thực là vợ tôi và chẳng có tác dụng gì nếu tôi phải đi Paris để nhận dạng một cái xác chết đã mất đầu.

Ông ta lấy lại hơi, như để làm dịu đi nỗi đau đã bị những từ này đánh thức.

- Rằng họ sẽ thông báo lại khi nào tôi sẽ có thể nhận được thi hài cô ấy và hiện tại họ không có những thông tin nào khác. Bà ấy cũng đã hỏi tôi những chi tiết về cuộc sống của Isabelle, mà chúng có thể giúp cảnh sát tìm ra thủ phạm, đương nhiên là thế rồi.

Giọng ông ta lúc này nhuốm vị đắng chát.

- Nếu điều này có thể trấn an được ông, thưa ông Dervier, đó là tôi biết rất rõ những thành viên trong Đội

Trọng án, và đại úy Boursin là một trong những đại diện xuất sắc nhất. Nếu bà ấy nói sẽ tìm ra thì chắc bà ấy sẽ cố gắng hết khả năng để thành công.

Ông ta nhún vai, vẻ không tin tưởng cho lắm.

- Để rồi xem. Dẫu sao thì tôi chỉ còn mỗi việc hy vọng thôi.

- Chính xác thì vợ ông làm gì trong UMD ở Sarreguemines vậy?

- Bác sĩ tâm thần. Cô ấy đảm nhận chăm sóc một số bệnh nhân, người nào người ấy đều vướng bệnh nặng. Và cô ấy còn giữ vị trí lãnh đạo số hai của cơ sở này.

- Không quá khó khăn chứ?

- Đương nhiên là không dễ dàng gì, nhưng cô ấy có thiên hướng này. Tâm thần học, đó là cuộc sống của cô ấy và chính vì nó mà cô ấy đã chọn con đường khó khăn nhất: UMD. Ông không thể hình dung nỗi niềm vui mà cô ấy cảm nhận được khi một trong những bệnh nhân của cô ấy bộc lộ những dấu hiệu cải thiện đáng ghi nhận, hay khi cuối cùng thì cô ấy cũng giao thiệp hoặc tiếp xúc được với họ. Đó là một điểm mốc thực sự trong nghề nghiệp của cô ấy. Thú thật rằng bọn điên khùng ấy không thuộc sở trường của tôi. Nhất là những tên mà cô ấy thường xuyên giao tiếp với. Một số thậm chí còn phạm những việc tày trời, nhưng cô ấy gần như thuyết phục được hết và như vậy chúng tôi trở nên thân thiện với họ.

- Vậy đó là một nữ giao tiếp tài ba à?

- Vâng, ta có thể nói về cô ấy như vậy. Sự giao tiếp chính là cơ sở của việc chăm sóc bệnh nhân tâm thần. Nếu như ta không thể tạo được mối quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ, thì không thể hy vọng chữa trị cho họ. Điều kiện đầu tiên, đó là cho phép sự cởi mở này. Và điều này thì Isabelle là thiên tài.

- Bà ấy đã bao giờ có vấn đề gì đó đặc biệt với một con bệnh nào đó không?

Ông ta thở dài nặng nhọc.

- Một hay hai lần gì đó, có thể thế. Những vết cấn, những vết cào, thậm chí có thể cả những cú đánh đập nữa, nhưng chẳng có gì là trầm trọng cả. Ông không thể tưởng tượng nổi những bệnh nhân ở nơi đó được giám sát đến cỡ nào đâu. Nhân viên chăm sóc trong đó không bao giờ được đi hay ở một mình với một trong những cư dân thường trực. Ở đó, luôn là sự tập trung, sự căng thẳng trong mọi nơi mọi lúc.

“Khung cảnh tuyệt mỹ đấy chứ hả!” tôi nhủ thầm một mình, để mặc cuốn theo câu chuyện của ông ta:

- Nhưng điều đó không làm cô ấy phiền lòng. Đó là một phụ nữ nghị lực, thường đi trước mọi việc và chấp nhận những rủi ro nghề nghiệp của mình.

- Tôi hiểu. Không có bất kỳ va chạm đáng ghi nhớ nào nữa à?

Ông ta suy nghĩ vài giây, và ánh mắt khi ấy bỗng trở nên khó hiểu:

- Không, không có gì cả, ông ta lưỡng lự.

Với kinh nghiệm chuyên đi phỏng vấn của mình, tôi cảm nhận có điều gì đó không ổn. Một câu chuyện mà ông ta không muốn tiết lộ cho tôi.

Tôi cố nài.

- Ông chắc chắn chứ?

- Chắc chắn thế.

Ánh mắt ông ta lảng đi, nhưng giọng nói chắc nịch. Ông ta đã quyết định rồi. Ông ta sẽ chẳng nói gì với tôi nữa hết. Có thể đó là một giai đoạn mà ông sợ sẽ làm vấy bẩn ký ức của vợ ông ta chẳng? Mọi chuyện đều có thể. Hãy nói qua chuyện khác đi.

- Vợ ông thường xuyên đi Paris chứ?

- Vâng. Rất thường xuyên. Cô ấy có rất nhiều cuộc họp, khi thì với các đồng nghiệp khác trong ngành tâm thần học hoặc với các Nhà xuất bản. Cô ấy làm việc với nhiều đầu sách sắp xuất bản.

- Tôi hiểu. Vậy bà ấy quen biết nhiều người lắm.

Ông ta tán thành:

- Vâng, đúng thế thật. Đó là một gương mặt được tôn trọng trong nghề nghiệp của cô ấy. Ngoài ra, cô ấy tiếp xúc với mọi người rất dễ dàng.

- Nhân nói về các mối quan hệ của bà ấy, ông có biết những người bạn da đen của bà ấy không? Hay những người quen biết của bà ấy chẳng hạn? Ở đây hay ở cả Paris nữa?

Ông quay nhìn tôi chăm chăm, sững sờ.

- Không, tại sao? Lạ thật, bởi viên cảnh sát hôm qua đã đặt cho tôi cùng một câu hỏi mà không nói rõ cho biết những chi tiết cụ thể nào hơn.

“Là chuyện thường thôi!” tôi tự nhủ. Màu da của nạn nhân thứ hai cũng như kiểu gây ngủ được sử dụng để dẫn cả hai người bọn họ đến “xưởng mổ” đã không được cảnh sát tiết lộ cho báo chí. Như thường lệ, họ giữ về phía mình một số những chi tiết sẽ giúp họ xác định danh tánh một cách chắc chắn kẻ sát sinh nếu có dịp. Boursin đã thông báo cho tôi điều đó nhưng hiện tại, tôi tuyệt đối không có quyền tung ra. Vậy tôi phải tìm ra một lời giải thích có thể chấp nhận được, và vẫn phải ý thức rằng sự bất ngờ của Louis Dervier có thể chỉ là giả vờ. Suy cho cùng, phần lớn những vụ giết người là sản phẩm của các thành viên thân cận với nạn nhân, bắt đầu từ vợ hoặc chồng. Người trước mặt tôi đây không thực sự có vẻ là một hung thủ và sự đau đớn của ông ta hình như là thật, nhưng kinh nghiệm của tôi đã dạy rằng tất cả đều có thể nhắm tới.

Trong cơn ngờ vực, tôi cũng nói dối một cách thành thật nhất có thể:

- Cũng là chuyện thường thôi, thưa ông Dervier. Thực ra, một nhân chứng đã nói rằng nhìn thấy bà ấy đang tranh luận với một nhóm người khi kết thúc cuộc hội thảo. Trước khi bà ấy biến khỏi tầm nhìn của mọi người. Những người này phần lớn đã được xác định danh tánh, nhưng vẫn còn một số tên tuổi, trong đó có người đàn ông da đen ấy có mặt hôm đó. Điều đó có thể chẳng liên quan gì nhưng nó cho phép “khép mọi cánh cửa” lại.

Tôi không biết liệu ông ta có thực sự tin tôi không. Dẫu gì thì ông ấy cũng chấp nhận lời giải thích ấy. Vẫn còn một câu hỏi tế nhị trong hoàn cảnh này, tôi làm ra vẻ ngần ngại và ông ta cố nài nỉ.

- Còn chuyện gì nữa à?

Rồi trước sự im lặng của tôi:

- Còn câu hỏi nào mà ông muốn đặt ra cho tôi nữa phải không, thưa ông Meyer? Ông ta sốt sắng.

Tôi hắng giọng trước khi hỏi, với sự tinh tế vốn là bản chất của tôi:

- Xin thứ lỗi cho câu hỏi khó này, nhưng ông biết rằng một số người có thể sẽ nghĩ rằng người chồng có khả năng là một nghi phạm đầu tiên trong sự mất tích của vợ họ.

Ông ta không để tôi nói hết câu.

- Và ông muốn biết chuyện vợ chồng chúng tôi diễn ra như thế nào chứ gì? Cũng lô-gích thôi. Nói thật ra,

viên cảnh sát hôm qua đã kém phần cẩn trọng hơn nhiều. Kể đương sự tự nói về mình thì thật không đúng chỗ, nhưng nếu ông đi hỏi tất cả những người bạn chung của chúng tôi, thì tôi nghĩ rằng họ sẽ đều khẳng định với ông rằng mối quan hệ của vợ chồng chúng tôi hết sức tuyệt vời. Tôi rất yêu vợ và tôi chắc chắn những tình cảm cô ấy dành cho tôi cũng tương tự như vậy.

- Tôi thực sự không nghi ngờ điều ấy, nhưng bất hạnh thay đó lại là câu hỏi không thể không đặt ra.

- Tôi hẳn sẽ ngạc nhiên khi không được nghe ông đặt câu hỏi này.

Tôi cười mỉm. Và tôi suy nghĩ. Còn gì nữa không nhỉ? Chẳng có gì thoáng qua đầu tôi lúc này. Tôi hỏi lại cho chắc chắn rằng ông ấy đã có những địa chỉ liên lạc của tôi, dành cho trường hợp khi ông ấy nhớ được sự kiện nào đó có ích, và chào ông ta ra về mà không gặp lại cô con gái.

Sarreguemines – ngày 20 tháng sáu – 11 giờ

“Đúng là điên khùng!” Amélie tự nhủ, khi quan sát kỹ lưỡng đám đông tụ tập trước một ngôi nhà đom đàng xây bằng đá, đám đông cứ phồng thêm lên từng phút một. Một số cà chua và trứng đã bị lao đi, vỡ nát trên mặt tiền, nhóp nháp rõ chảy những vết màu sặc sỡ của chúng trên vẻ âm u của những bức tường. Đáng mừng là những con người kia không có các phiến đá vĩa hè trong tầm tay, nếu không thì mọi chuyện còn trở nên thậm tệ.

Chị biết rất rõ điều gì đang diễn ra. Chiều theo những tiếng la hét và chửi rủa, thì ngôi nhà này hẳn

đang là nơi cư ngụ của một trong những kẻ đã được chỉ định cho sự trừng phạt tội ác nổi tiếng như là lạm dụng tình dục trẻ em hay tội phạm tình dục. Và nếu như cảnh sát vẫn còn tiếp tục chậm trễ, thì không hoàn toàn thừa ra rằng mọi chuyện sẽ kết thúc rất dở. Cóm là trước hết, dấu hiệu rất rõ cơn cuồng nộ của những người này, thì chị cũng không thể chứng kiến cảnh đó mà không có phản ứng gì trước phần khởi đầu của sự hành hình theo kiểu lạnh-sơ này. Thế mà người ta đến đây mới nhanh làm sao! Những tiếng gào của đám đông ngày một dội lên mãnh liệt, đe dọa hơn, và cuồng nhiệt hơn. Một gã đàn ông to con, mặt đỏ tía tai, mình vận một chiếc quần yếm màu xanh lơ loang lổ đầy dầu mỡ, đang hô hào đám đông cứ gào lên từng đợt theo nhịp từng câu hấn phát ra. Chỉ thêm chút nữa thôi, sự căng thẳng sẽ trở nên không thể kiểm soát nổi!

Amélie đã liên hệ với cảnh sát ngay khi chị linh cảm ra thảm kịch; điều ấy diễn ra đã được mười phút rồi, và họ vẫn chẳng thêm tới cho! Phải chăng họ bận ngập đầu đến mức ấy hay họ cứ đứng đĩnh, hết như số đông những người đàn ông và đàn bà ở xứ này, coi bọn xấu đó xứng đáng được một bài học.

Một hòn đá bắn ra và lao tới đập lên ô cửa tầng trên, ô cửa vỡ tan trong tiếng động của kính vỡ. Kéo theo là hòn thứ hai, sau đó là hòn thứ ba được lao đi!

Gã đàn ông vận quần yếm lúc này đang đứng sát ngay cửa ra vào và định hết sức mở cửa ra! Amélie không thể chờ được nữa, chị phải đến ngay thôi, liệu đã quá muộn chưa nhỉ? Chị cố đi lách về đám đông láo nháo, trực diện với nó, vung vẩy tấm thẻ cảnh sát của mình và hét vang: “Cảnh sát đây, cho đi qua nào!” Một kiểu, ngay cả đối với chị, vượt quá sự sợ hãi của chính mình. Đó là: thứ nhất trực diện với một hoặc hai tên tội phạm có vũ khí và thứ hai đối mặt với một đám đông đang điên cuồng và hung hãn. Hàng người hiện giờ đang đông đặc hơn nhiều, nhưng chị tiếp tục đi ngược lên, mở lối đi bằng những tiếng huých mạnh mẽ, bỏ qua những ánh mắt găm gù và những lời thoá mạ không ngớt, lúc này chị lại bị thúc bởi những tiếng trầm đục đang rền rĩ phía trước. Họ đang ra sức phá cửa vào nhà! Những kẻ khác đang giương tay xuống tấn lên các cánh cửa bao ngoài bằng sắt bảo vệ những ô cửa sổ ở tầng trệt.

Cuối cùng lên được trước nhóm đứng đầu, chị liền nắm vai gã đàn ông vận quần yếm và kéo mạnh về phía sau, làm hắn mất thăng bằng:

- Cảnh sát đây, dừng ngay lại! chị hét lên.

“Gã vận quần yếm”* cùng ba kẻ khác đang ra sức nện lên cánh cửa liền quay cả lại về phía khác và, lần đầu

*. “Salopette”: Người vận quần yếm. Ở đây, tác giả để từ này trong ngoặc kép, ý muốn chơi chữ với từ ‘salop’ có nghĩa là đồ đồi.

tiên, chị hoảng loạn. Chúng không còn mang vẻ mặt người nữa và đã mất hết tính cá biệt của nhân loại khi trở thành bầy chó săn và cuộc nổi loạn. Chúng nhảy xổ vào chị không thềm nghĩ suy.

Những bàn tay tóm lấy chị từ tứ phía, rồi xả lên chị một cú đấm vào thẳng giữa mặt, một cú khác vào cạnh sườn. Mất nhoà đi, sau đó là vị máu trong miệng trước khi bị ngã lăn ra đất, chị cố gắng lăn tròn để tránh những cú đá, chỉ hơi ý thức được những tiếng rú của xe cảnh sát rớt cuộc cũng đang đến gần.

Rồi sau đó tất cả tắt ngấm.

Sarreguemines – ngày 20 tháng sáu – 11 giờ 30

“Lại còn đám hỗn loạn nào nữa đây?” tôi tự nhủ không mang tính lãng mạn cho lắm, mà với vẻ sáng suốt khi phát hiện ra đám lộn xộn hoành tráng làm tắc nghẽn giao thông của thành phố tỉnh lẻ vốn nổi tiếng về sự thanh bình của nó. Một đám đông chật cứng bao trùm hết cả đường phố, bị một hàng dây của cảnh sát ngăn lại một cách khó khăn. Bên trong phạm vi bảo vệ, tôi nhận ra màu vàng cam lấp lánh của chiếc đèn đang xoay và màu đỏ rực của một chiếc xe cứu hộ. Rõ ràng là có chuyện gì nghiêm trọng hơn thế!

- Người ta đang xử lý một trong những tên đầu cẳng

lạm dụng tình dục trẻ em đấy! Một người đi đường gào lên với tôi.

Tò mò của nghề làm báo còn trội dậy hơn thường lệ! Tôi đã từng nghe nói về những trận đòn hiện đang là trò cười cho thiên hạ này được diễn ra nhiều nơi trên đất nước, và rằng cảnh sát thì hết sức chật vật để ngăn chặn lại, nhưng lại chưa từng có dịp tận mắt nhìn thấy. Đó có thể tình cờ tạo cho tôi một chủ đề hay để viết bài.

Rốt cuộc cũng tìm được chỗ đậu xe, rồi rảo bước lên lối chạy giữa những tốp dân địa phương đang âm ỉ bình luận sự kiện, tôi đến được trước hàng rào dây chính của những cảnh sát. Bỏ quên trang phục nhân viên bưu chính ở nhà, và tấm thẻ nhà báo của tôi cũng chỉ có giá trị tầm phào như món rau thập cẩm xào đối với nhóm ăn thịt đồng loại, tôi chỉ có thể quan sát cảnh tượng từ xa. Sau khi kiểm soát kỹ càng quang cảnh, ngôi nhà bị lên án, sự nhộn nhạo của đám người mặc đồng phục xung quanh những chiếc xe cảnh sát, chiếc xe SAMU cứu hộ và mặc cho những hàng rào dây bảo vệ, dòng máu David Meyer của tôi lại chỉ thích đi dạo một vòng về phía chiếc xe cấp cứu, và chui lọt qua dưới cánh tay của một trong những cảnh sát viên.

Kẻ đại diện cho luật pháp gào lên sau lưng tôi nhưng gã không thể bỏ vị trí của mình nếu không sẽ làm đứt chuỗi dây xích và mở ra một lỗ hổng để đám đông

lọt vào. Tôi nhận thấy hai trong đám đồng nghiệp của anh ta rời khỏi nhóm vận quân phục đang đứng ngay trước mặt đến chặn tôi lại, nhưng đã quá muộn đối với họ! Vẫn cứ vung vẩy chiếc thẻ nhà báo của mình như một hạt vừng phù phiếm, tôi đã ở ngay sau chiếc xe SAMU để rơi ngay vào, đương nhiên là theo nghĩa bóng rồi, một cô bạn cố tri, người đang tỉnh tại trên chiếc băng ca để các bác sĩ chăm sóc. Amélie Boursin đang sống dở chết dở!

Mắt trái của cô gần như hoàn toàn dính chặt lại, cung xương mày toang hoác, môi dưới bầm dập, trong chùng mực mà tôi có thể phân biệt được nó qua những vết máu đã khô bao phủ cả một phần lớn khuôn mặt cô. Và cô đưa tay ôm hai bên sườn. Chắc chắn không phải là tôi đã khiến cô ấy cười mà ôm sườn đau nhé. Dẫu sao, tôi vẫn nhìn thấy trong ánh mắt cô ấy vẻ vững chãi, mà cả cô ấy nữa, cũng đã nhận ra tôi.

Không có thời giờ để tuyên thệ dài lòng, vì hai con chim vận quân phục đã xấn lại bên tôi, và tôi hiện giờ hai cánh tay bị giật ra sau, và hình như họ phốt lờ chiếc thẻ nghề nghiệp của tôi hết như một chiếc vé số số ngựa cuối cùng bị trật giải của họ vậy. Tôi gào lên:

- Tôi là phóng viên và người phụ nữ này là một người bạn thân!

Tôi có lẽ chẳng mấy chốc sẽ bị giải đi nếu một giọng nói đầy quyền lực không xen ngang vào:

- Dừng lại!

Mệnh lệnh đã bật ra. Khô khốc. Một bộ quân phục mới tiến lại gần tôi với bộ quân hàm trên một bậc. Một tay cảnh sát trẻ có cấp bậc chĩa thẳng ánh mắt vào tôi.

- Ông là ai?

- Tôi là David Meyer. Tôi là phóng viên và chiếc thẻ nhà báo đang ở sau lưng tôi, tôi không thể ngăn mình nói chính xác, dù chỉ là một chút ít bực mình đối với cả tôi nữa, chủ yếu là bởi việc Amélie đã không thềm can thiệp vào trong cuộc tranh luận đáng mền này.

Một tia ngạc nhiên loé sáng lộ rõ trong cặp mắt của người đối diện tôi. Đương nhiên là anh ta nhận ra cái tên của tôi. Hơn hai mươi năm rông chạy theo những vụ án tội phạm, điều đó biến tôi thành ông lão tốt bụng dưới con mắt của một số thành viên cảnh sát. Nhất là khi những bài báo lại có chất lượng nhường ấy, đúng thế không nhỉ?

- Thả ông ta ra! Anh ta ra lệnh. Việc là phóng viên không tặng cho ông toàn bộ các quyền hạn đâu, thưa ông Meyer.

Anh ta giáng cho tôi một đòn khi tiếp tục nói:

- Còn về người đàn bà này, bà ta đang trong tình trạng bị giam giữ. Ông muốn gì ở bà ta?

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi cô ấy đã không can thiệp vào việc tôi bị bắt giữ! Tôi bị vượt quá sức mình, liền lắp bắp nói:

- Các ông hoàn toàn điên rồi! Ông có biết đó là ai không?

Lần này một tia bất ổn loé lên trong ánh mắt anh ta! Bất thành linh giọng nói của Amélie bỗng lọt tới tai tôi. Một mội, nhàu nát. Có thể do tình trạng khoẻ miệng hiện thời của cô ấy. Bạn hãy thử nói chuyện với một lát thật thay thế chỗ làn môi dưới mà xem!

- Đừng mội người làm gì, David ạ! Họ không tin tôi. Tôi đã cố thử can thiệp vào giữa đám đông và ngôi nhà này. Tôi đã bị đánh như tử và người ta đã ăn cắp thẻ cảnh sát của tôi và tất cả các giấy tờ khác.

Viên đồn trưởng lúc này tự hỏi không biết liệu mình có làm điều gì bậy bạ nhất của thế kỷ không! Anh ta cố rấp rem lấy lại quyền kiểm soát.

- Thế theo ông, thưa ông Meyer, người phụ nữ này là ai hả?

- Tôi xin giới thiệu với ông đại úy Boursin, đội trưởng thuộc Đội Trọng án Paris.

Gã trai đó lại câm nín, vẻ bất ổn.

- Sự rắc rối này là thế nào hả? Tôi không thể ngăn mình nói thêm với vẻ lịch lãm. Cô ấy bị kết tội vì chuyện gì?

Viên sĩ quan đã thay đổi màu da và giọng nói. Anh ta giải thích với tôi:

- Những nhân chứng đã thông báo cho chúng tôi rằng cô ấy đã lao xả lên những người trong đám đông để đánh đập, và rằng những người này phải tự bảo vệ. Ngoài chuyện đó ra thì cô ấy lại còn có vũ khí. Một khi cô ấy được chữa trị xong, chúng tôi đã dự kiến đưa cô ấy về đồn cảnh sát để kiểm tra. Cô ta không có một giấy tờ tùy thân nào hết, anh ta tự biện.

Giọng nói của Amélie, vẫn luôn luôn kém phần chính xác, lại một lần nữa cất lên:

- Tôi đã gọi cho sở của ông để thông báo cho họ biết có nhóm tụ tập gây rối. Mười lăm phút sau, vẫn không có ai hết. Thế nên tôi buộc phải can thiệp để tránh một cuộc hành hình theo quy chế lạnh-sơ.

Cô ấy không thể tiếp tục nữa, một tiếng gầm bất tận bất ngờ phủ lên mọi tiếng động khác. Những tiếng gào thét, thoá mạ chửi rủa lại càng ngày càng vang lên dữ dội; cửa chính của ngôi nhà chọt mở để cho một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi lọt ra, được bốn cảnh sát viên vây quanh. Chủ yếu là do cuộc nổi loạn. Trừ làn da nhợt nhạt có lẽ do hoảng sợ gã đàn ông đó, ngược lại, chẳng biểu thị một vẻ mặt đặc biệt. Hắn thậm chí còn mang một hình dáng của một người bố tốt của gia đình, một người làm việc chân chính hết như ta có thể vẫn chạm mặt hàng ngày trong khu phố ta ở.

Những nhà bảo vệ hắn ta nhanh chóng lao vào trong một chiếc xe cảnh sát, nó rút cuộc cũng làm đám đông

sợ chạy rạt để chừa ra một lối đi, trong lúc vẫn rú còi inh ỏi, được cả đám xe đồng nghiệp bảo vệ, những chiếc này cố gắng đến mức có thể để phân chặn làn sóng thủy triều thù hận đang mãnh liệt dâng lên.

Khi sự yên tĩnh quay trở lại thì đến lúc cơn giận dữ của tôi bùng nổ! Tôi quay về phía viên cảnh sát đang nói chuyện với mình và giới thiệu tình hình cho anh ta:

- Ông có hai cách để vào ván chơi lúc này, thưa đồn trưởng, tôi lạnh lùng nói với anh ta. Cách thứ nhất, đó là tiếp tục theo hướng này, cách mà ông sẽ tự để cho bị nhai sống. Bài báo mà tôi sẽ viết về cách thức làm việc của ông, cũng như hành động anh hùng của đại úy Boursin, sẽ biến ông thành trò cười cho toàn thể nước Pháp này. Một nữ cảnh sát, một mình cố gắng cầm cự đám đông nổi loạn và rằng ông, ông lại muốn bắt giữ cô ấy để tra hỏi, với lý do cô ấy có lẽ đã định đâm vỡ mặt hơn một kẻ trong số họ hả? Hãy hình dung điều gì sẽ đem lại khi chúng được viết ra trên mặt báo? Tôi sẽ điều tra về giờ khắc khi cô ấy gọi cho các ông, về giờ khi các ông tới can thiệp, về cách hành xử của ông khi tới đây và nên biết rằng tôi sẽ có được tất cả những tình tiết cần thiết một cách dễ dàng đấy.

Cặp môi anh ta trắng bợt vì tức giận. Tôi lại kết thêm được một người bạn nữa đây, nhưng anh ta chẳng thể nói được gì bởi anh ta biết rằng tôi nói đúng và rằng hiện giờ mọi sự tấn công, đều chỉ làm tăng thêm sự nghiêm

trọng cho anh ta mà thôi. Mặt khác, tôi nói với anh ta theo thể đôi ngả, nên anh ta cảm nhận được rằng tôi vẫn để cho một lối thoát.

Thế là tôi lên tiếng thật cụ thể để xoa dịu đôi chút lời đả kích của tôi cho anh ta đỡ bề mặt nhất:

- Tôi là người đầu tiên căm ghét những gì người đàn ông mà các ông vừa giải đi, và có thể vạch ra cho thấy. Tôi biết ông chắc cũng là người vùng này, ông biết thấu đáo tất cả những người dân ở đây, ông chia sẻ với họ những suy nghĩ như rất nhiều người trong chúng ta và hẳn ông tự nhủ rằng điều đó sẽ tốt cho gã đó khi bị xã hội quở trách. Nhưng ở đây, ông đã suýt làm hồng trọng trách của mình là khiến người dân phải tôn trọng luật pháp. Suy cho tới cùng thì tôi coi chuyện đó sẽ phải được tiến hành như vậy.

Anh ta vẫn không nói gì.

- Cách thứ hai để ông thoát khỏi cảnh này, đó là ông nên trả tự do cho đại úy Boursin. Suy cho cùng, cô ấy đã thực hiện nhiệm vụ của chính ông. Và nếu như tôi quyết định viết vụ này trên mặt báo, tôi sẽ quên chuyện nêu cách xử sự của ông, mà nói thẳng ra nó thật tồi hết chỗ nói. Cô ấy chính thức nhận được toàn bộ sự trợ giúp của ông dẫu rằng ông đã đến chậm. Và để kết thúc, nếu ông vẫn còn nghi ngờ về danh phận của cô ấy, xin hãy liên hệ khẩn cấp ngay với hoặc chánh thanh tra chủ chốt François Simeoni, hoặc chánh thanh tra

tỉnh trưởng Patrick Maynard của đội Trọng án Paris. Tôi tin chắc là họ sẽ nhận ra giọng cô ấy ngay. Và cả giọng tôi nữa.

Anh ta biết mình chỉ còn cách nhân nhượng mà thôi. Anh ta chẳng có sự lựa chọn nào hết và nếu chỉ có trí thông minh thấp nhất thì cũng phải công nhận điều đó. Anh ta đồng ý, vẻ mặt vẫn kín như bưng, trước khi kết luận một cách nhún nhường:

- Đúng vậy, ông nói có lý. Tôi nghĩ rằng tình trạng lộn xộn này đã thiếu chút nữa khiến chúng tôi phạm sai lầm mà chính ông đã giúp chúng tôi loại bỏ nó. Tôi hy vọng đại úy Boursin sẽ không oán chúng tôi nhiều quá do những giờ khắc này. Tóm lại, nếu các ông cần cái gì, xin hãy đề cập cho chúng tôi biết.

- Cám ơn đồn trưởng, tôi đáp lại. Tôi sẽ không quên đâu.

Tôi nói đằng sau lưng anh ta, bởi anh ta đã quay gót dời đi với bước chân tức tối, theo sát là hai tên cóm dưới quyền. Điều anh ta không thực sự thấu đáo, đó là tôi đã cứu cho anh ta khỏi bề mặt. Nếu François đã phải đảm nhận vụ này và nghe được những gì tôi đã nghe thấy, thì hẳn đương sự sẽ chẳng được kết thúc một cách dễ dàng như thế đâu.

Tôi quay lại phía Amélie đang nhìn tôi bằng con mắt mở to còn lại. Các bác sĩ đã theo dõi cuộc tranh luận từ

đầu đến cuối thì không nói gì, chỉ hài lòng tiến hành những xét nghiệm và chăm sóc bệnh nhân. Cô ấy lúc này đeo một miếng băng nhỏ trên cung xương mày.

- Tôi đã đánh giá cao phản ứng của anh theo đúng giá trị của nó, cô thì thâm, lộ rõ vẻ thích thú. Tôi không nghĩ rằng François sẽ có thể làm tốt hơn cái kiểu lên lớp như vậy đâu.

Một cái nhăn mặt đau đớn khiến mặt cô đành lại và tôi lo lắng hỏi một trong những bác sĩ đang lom khom bên cạnh cô.

- Bệnh án là thế nào?

- Tôi cũng đánh giá cao theo đúng giá trị của nó, anh ta đáp lại với một cái nháy mắt.

- Tôi không nói về chuyện đó. Với cô ấy kìa?

- Tôi biết, anh ta nhí nhảnh đáp. Tôi nói đùa thôi. Nhưng đã đến lúc phải có ai đó xả cho anh ta một chút. Anh ta coi mình là tái hiện của Eliot Ness* và, ngoài chuyện đó ra thì còn được trang bị hàm răng chuyên thích ăn những bữa tiệc thịnh soạn. Sau những gì mà ông vừa xả cho anh ta, trước hai nhân viên dưới quyền, thì anh ta thực sự bị cháy mặt. Trong vài ngày nữa, toàn thành phố sẽ biết chuyện hết.

* Eliot Ness, sinh ngày 19 tháng tư năm 1903 tại Chicago, Hoa kỳ, mất ngày 16 tháng năm năm 1957. Ông là một nhân viên Kho bạc tâm cỡ. Ông nổi tiếng bởi những cố gắng của mình trong việc bắt buộc dân chúng phải tôn trọng những điều đã bị cấm đoán ở Chi ca go. Ông cũng là sếp của Ban những người không thể mua chuộc. Nhiều nhà điện ảnh đã lấy cuộc đời và sự nghiệp của ông để dựng phim với những ngôi sao điện ảnh nổi tiếng như Kevin Cosner.

Tôi nhún vai.

- Bọn đàn hiện diện ở khắp nơi. Chẳng có lý do gì ngành cảnh sát là bộ phận duy nhất có thể chữa được chúng ra.

- Gì thì gì, Amélie nói xen vào, anh ta chí ít cũng quen biết rõ một trong những gã đã tấn công tôi.

- Thế có nghĩa là thế nào?

- Anh ta nói với hần một kiểu thổ ngữ địa phương, bắt nguồn từ tiếng Đức. Tôi vốn hiểu được một tý tiếng này. Bọn họ xưng hô theo lối thân mật với nhau.

- Tôi hiểu. Tôi để cô quyết định xem có nên nói chuyện này với François hay không.

- Cảm ơn nhiều, cô ấy nói vẻ mai mỉa.

Cô ấy vẫn không hoàn toàn mất hẳn cái cá tính dở ợc của mình, nhưng nụ cười của cô ấy mau chóng tắt ngấm. Chắc chẳng dễ dàng gì với làn môi nứt toác thế kia. Viên bác sĩ lại lên tiếng để trả lời câu hỏi của tôi:

- Bà ấy gặp may đấy, vì vết thương không đến nỗi nghiêm trọng lắm. Bọng máu trên mắt sẽ xẹp đi khá nhanh và bà ấy sẽ không cần phải khâu phía trên cung xương mày. Nó sẽ chảy rất nhiều máu như thường lệ, nhưng vết rách sẽ mau chóng thuyên giảm. Với chuẩn đoán của môi thì cũng thế, cho dù sẽ mất chút thời gian nhiều hơn cho vùng này. Ngược lại, phải đưa bà ấy đi bệnh viện thôi. Bà ấy cần khám nghiệm vùng

đáy mắt và nhất là phải chụp X quang hai mạn sườn. Tôi không có cảm giác sẽ có dập gãy nhưng tôi dám cá là có vết rạn.

Viên bác sĩ thứ hai đã quay lại phía cô và chìa cho một ly nước cùng hai viên thuốc.

- Xin hãy uống cái này đi! Để giảm đau đấy.

Cô gái vâng lệnh. Nói cho cùng chẳng phải Rambo* muốn điều ấy. Cuối cùng cô nàng này là một nhánh thép thực sự.

Những nhà cứu hộ gấp đồ đạc của họ lại, yêu cầu tôi thông báo cho họ biết khi chúng tôi đã sẵn sàng dời đi. Tôi thật khó nói chuyện khi cứ đứng sững trước mặt cô ấy như vậy, thế là tôi đành quỳ xuống để vừa tầm cô và chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt cô bạn gái.

- Gì cơ? Cô hỏi.

- Cô có vẻ mệt mỏi thật đấy.

- Cảm ơn lời khen.

- Không có gì.

- Anh vẫn muốn mời tôi đi ăn tối chứ?

- Còn hơn bao giờ hết. Chưa bao giờ cô lại xinh như lúc này.

Đúng là hơi dần, chắc chắn thế, nhưng chuyện đó

*. Rambo, một nhân vật võ biến lực sĩ trong tác phẩm phim Mỹ cùng tên. Đang rất thịnh hành trên toàn cầu.

luôn tạo hiệu quả của nó. Cô ấy phát ra một tiếng kêu tắc nghẹn.

- Đừng làm tôi cười đi, cười đau lắm. Anh có xe không hả David?

- Có.

- Thế thì hãy đưa tôi ra khỏi đây đi!

- Không thể có chuyện đó được! Tôi sẽ theo cô đến tận bệnh viện, sau đó sẽ mang cô đi bất cứ nơi nào cô muốn. Ở khách sạn, đủ thời gian để cô bình phục, bởi theo ý tôi, cô sẽ không thể đi đường được trong ngày hôm nay đâu.

Dưới ảnh hưởng của một cơn sợ hãi khi nhìn lại, cặp môi cô ấy run lên và tôi tin chắc rằng đó cũng là trường hợp hai tay cô ấy cứ nhất nhất rúc dưới một chiếc chăn đắp. Tôi không rõ đã đọc được ở đâu đó rằng sự khác nhau giữa những kẻ hèn nhát và những người hùng, đó là những người được nêu tên sau cùng đây thường chỉ run bắn lên sau khi sự kiện đã kết thúc.

Cô ấy có lẽ đã đọc được suy nghĩ của tôi.

- Tôi sợ thực sự, cô ấy thổ lộ với tôi.

- Tôi không nghi ngờ điều đó. Tôi có lẽ sẽ chẳng bao giờ dám làm điều mà cô vừa làm đâu. Tôi thực không có dũng khí.

- Ngốc nghếch thì có, anh muốn nói thế chứ gì?

- Giữa lòng quả cảm và sự ngu dốt, thì thường xuyên chỉ có chỗ cho thành công. Cô đã chiến thắng, vậy đó là sự quả cảm.

- Tôi chẳng hiểu gì cả, nhưng tôi sẽ suy nghĩ điều đó vào ngày mai, cô thì thăm.

Đầu cô bắt đầu gục nhẹ xuống vai, cặp mắt cô khép lại. “Chắc là do thuốc giảm đau bắt đầu có hiệu lực”, tôi tự nhủ. Tôi cúi xuống phía cô và giúp nằm ngay ngắn trên cáng. Hai viên bác sĩ lúc này đã quay trở lại, hẳn là sốt ruột muốn dời khỏi chốn này. Tôi tránh ra xa để họ làm việc. Mỗi người nắm một đầu chiếc băng ca và xoay xở để cho nó trượt lên phía sau xe. Một trong hai người trèo lên cạnh cô. Người thứ hai khoát tay hỏi tôi, nhưng tôi lắc đầu. Tôi có phương tiện đi lại của chính mình. Thế là anh ta khép cửa xe, để mặc tôi đứng chôn chân ở đó, nhìn họ đi khuất.

Sarreguemines – ngày 21 tháng sáu – 14 giờ

“Đúng là một lâu đài cổ thủ” Amélie nghĩ thầm khi chậm rãi tiến gần lại khu vây quanh của UMD, một bức tường bê tông cao trên đỉnh được giăng một hàng dây nhiễm điện. Điều chị biết về dân số định cư trong những nơi như thế này giải thích lý do của cảnh trang trí không mấy dễ coi ấy. Chị đi khắp khiễng như một bà già choắt cheo, bởi cơn đau mà chị vẫn còn cảm nhận được bên sườn trái ngăn không cho chị đi nhanh hơn, còn chưa kể đến những vết rách trên da mặt, vẫn còn đang nhói nhói. Xấp xỉ mới hai mươi bốn tiếng đồng hồ trôi

qua kể từ lúc chị bị đâm vỡ mặt; nhưng do buổi hẹn này, nên chị không muốn dùng thuốc giảm đau, bước đi của chị thật không dễ dàng.

Những biến cố này chỉ ít cũng cho phép chị hiểu thêm một chút về David Meyer. Tại sao anh ta lại có mặt trên hiện trường cùng lúc với chị nhỉ? Nghề nghiệp của mình dẫn anh đến phỏng vấn chồng của Isabelle Dervier và trong khi anh lái xe về phía nhà ga để trả chiếc xe thuê, thì đám người tụ tập đã đánh thức trí tò mò nghề báo của anh. Dầu sao đi nữa, anh cũng chứng tỏ đặc biệt có ích và thậm chí đã hé lộ khía cạnh tận tâm và chu đáo, thật đáng ngạc nhiên nơi con người anh. Anh đã chờ hơn sáu tiếng đồng hồ ở bệnh viện trước khi chị tỉnh dậy, rồi sau đó lại còn chờ tiếp khi các bác sĩ chiếu chụp cho chị để cuối cùng kết luận không có vết giập gãy ở vùng mặt, dầu rằng một sẹo suture rõ ràng đã bị rạn. Tiếp theo, Meyer đã đưa chị về một khách sạn, nơi mà anh đã cẩn thận lấy hai phòng liền.

Chị thích thú một cách đau đớn về kỷ niệm của những giây phút khó phai, lúc anh đưa chị vào giường trong tình trạng của chị. Sự khá thẹn thùng của anh khi chị yêu cầu anh giúp mình cởi quần áo, quá thẹn thùng đến mức chị phải nhắc cho anh rằng với tuổi ngoài bốn mươi của mình, anh chắc chắn đã có nhiều dịp nhìn phụ nữ trong bộ quần áo lót rồi chứ!

Họ đã tranh luận với nhau cho đến lúc chị chìm sâu vào giấc ngủ và, ngược hẳn với những gì chị nghĩ cho

đến tận lúc đó, anh đã bộc lộ sự nhạy cảm và chẳng có chút gì giống với hình ảnh của gã ma cô luôn coi mình là trung tâm điểm, điều khiến không dưới một người phát bực bội. Chắc chắn, đó là một trang nam tử thích quyến rũ chinh phục và khoái “bán” mình, nhưng ngược hẳn với bao người khác, anh làm vậy mà không đánh lừa thế giới của anh. Anh trung ra như bản chất anh vốn thế khi chẳng thêm quan tâm, chỉ ít là vẻ bề ngoài, đến cách thức mà những người khác có thể nhận ra. Ta lấy hay ta vất bỏ, nhưng đó chính là David Meyer thực sự phô bày ra. Đó lại còn là bản tính của anh, mạnh mẽ phá bĩnh, người mình chứng sự trung thành không hề mai một mà số đông bạn anh đã chứng nhận, mà đứng đầu là Simeoni. Chị bắt đầu hiểu ra thứ tình cảm này.

Sáng nay, lúc chị ngủ dậy, anh vẫn còn ở đó. Liệu có phải anh đã ngủ cả đêm trên ghế phoai, kê gần cửa sổ không? Chị không biết, giấc ngủ nhiễm thuốc đã không cho phép chị nhận ra được điều đó. Dẫu sao thì, sau khi đưa đến cho chị bữa điểm tâm, anh đã thông báo rằng mình phải về Paris ngay nhưng anh đã thu xếp với ban lễ tân khách sạn để dành cho một người rồi rảnh mọi lúc, nếu như chị có cần điều gì và chủ yếu để giúp chị mặc quần áo. Rồi anh chào chị ra đi với một nụ cười, bỏ mặc chị một mình với một thứ tình cảm nhớ nhung mơ hồ, khá bất thường nơi chị.

Và lúc này, chị đang đi đến điểm hẹn cuối cùng của mình trong thành phố này! Chị lẽ ra đã phải làm từ hôm

qua, nhưng những sự kiện xảy ra đã quyết định mọi việc khác đi. Roger Salens, được thông báo tình hình, đã đề nghị thay thế chị làm tiếp, nhưng chị từ chối. Anh ta còn có những nhiệm vụ khác phải đảm bảo trong thời gian này: những kiếm tìm ở bệnh viện Broussais vẫn chưa đem lại kết quả gì. Còn phần chị, nếu như chị còn cảm nhận sự đau đớn thì chị vẫn còn khả năng đi lại. Ngày làm việc hẳn là khó khăn nhưng chị đành phải chấp nhận thôi.

Sau một hồi kiểm tra tỉ mỉ danh phận, cuối cùng chị cũng lọt được vào gần bác sĩ Nahon, lãnh đạo của UMD ở Sarreguemines.

Người đàn ông tiếp chị trong văn phòng rộng lớn ấm áp của mình. Dáng vẻ của ông ta có vẻ bệ vệ, giọng nói ông ta tròn trịa và mượt mà, không vấp vấp. Ông ta chăm chú quan sát kỹ chị không hề bình phẩm, nhìn chị loay hoay chặt vật ngồi vào phô toi mà ông chỉ cho, điều đó diễn ra sau khi chị đã duyên dáng khước từ sự trợ giúp của ông. Ông ta chắc đã không nhận ra cặp kính đen chị đeo trong một ngày xám ngoét, cặp môi sưng vều và bước đi ngập ngừng của chị.

Chính chị là người khởi xướng nói về chuyện đó:

- Tôi thành thực mong ngài thứ lỗi cho cặp kính râm, thưa bác sĩ, nhưng nó là hết sức cần thiết đối với tôi lúc này.

Ông ta ngồi lún sâu trong chiếc phô toi da, hai tay

chấp trên bụng mà nó có vẻ như cứ muốn trôi lên. Ông nhìn chăm chú vào chị bằng cặp mắt đen của mình.

- Xin cứ tự nhiên, điều đó không hề hấn gì cho tôi cả. Tôi hình dung đó là lý do mà vì nó cô không thể đến được ngày hôm qua chứ?

- Ngài đoán rất giỏi. Một cuộc gặp gỡ tồi tệ diễn ra trong thành phố.

- Tôi thực sự lấy làm tiếc. Hãy tin tôi đi, Sarreguemines là một nơi mà người dân thường rất dễ chịu và hiếu khách, nhưng bất hạnh thay là chúng ta lại gặp bọn đàn độn ở khắp mọi nơi.

- Tôi tin chắc điều đó. Ngài cũng gốc ở vùng này chứ?

Ông ta cười nhẹ.

- Không, không thực sự thế. Tự tôi thì có nguồn gốc ở Miền Nam, nhưng cùng với thời gian, tôi đã học để biết và đánh giá cao người Miền Bắc. Thực ra, bà xã tôi tới từ Metz.

- Tôi hiểu.

Ánh mắt ông ta bỗng trở nên nghiêm trọng hơn.

- Tất cả chúng tôi ở đây đều sống sờ về những gì xảy ra với Isabelle Dervier. Tôi nghĩ rằng đó chính là lý do đưa cô đến?

- Lại một lần nữa ngài đoán rất trúng.

- Và tôi có thể giúp được gì cho cô? Hãy tin tôi,

chúng tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để phụ giúp cho cô. Chuyện xảy ra với bà ấy là hoàn toàn bỉ ổi.

- Dẫu ngài phải chứng kiến mọi màu da ở đây, nếu như tôi phán xét điều ấy bằng lượng bệnh nhân mà ngài cho trú ngụ.

Mặc dù vẫn chưa rũ bỏ thái độ nhả nhận của mình, giọng của Nahon trở nên đanh thép hơn:

- Vâng, đương nhiên rồi. Chúng tôi có những sát thủ hàng loạt, những tên tội phạm tình dục đòi bại thuộc loại tồi tệ nhất, thậm chí cả bọn ăn thịt đồng loại, và cả những điều ta nghe thấy đôi khi thách đố cả trí tưởng tượng nữa kia, nhưng chuyện vẫn khác đi khi điều đó xảy ra với người nào đó mà chúng ta quen biết rõ và với những người chúng ta đã cùng nhau làm việc từ nhiều năm.

- Và điều đó hẳn nhắc ngài nhớ rằng ngài đang không phải đối đầu với những khái niệm trừu tượng, mà rõ ràng là với những tội phạm khủng khiếp, đúng vậy không, thưa bác sĩ? Chị không thể ngăn mình đưa đẩy trên chất giọng còn hung hăng hơn cả điều chị có lẽ mong muốn thế.

Nahon hình như ngạc nhiên về sự đối đáp mà chị đã không thể kiểm soát nổi. Cặp mắt ông hơi nheo lại và nhòm thẳng người lên trong phô toi, đặt hai bàn tay lên mặt bàn. Lúc này ông nói với vẻ nhẹ nhàng rõ ràng là có tính toán, hết như giải thích những điều cho lũ trẻ.

“Chất giọng nghề nghiệp của ông ta”, chị giả thiết.

- Các bác sĩ tâm thần không chịu trách nhiệm về tình trạng của xã hội, thừa đại uý và chẳng ích gì khi oán trách họ. Họ chỉ cố gắng tìm ra một bài thuốc cho một số cơn đau và quản lý tốt nhất một tình trạng đến mức có thể mà họ chỉ là người được thừa kế.

Chị mở miệng để xen vào một lần nữa, nhưng ông ta đưa tay lên đề nghị đợi một chút:

- Một số người, cảnh sát hay các cá nhân khác, nói rằng chúng tôi đưa trả lại bọn điên khùng vào xã hội hay ngăn cản những bọn sát sinh giả bệnh trả nợ những tội ác của chúng, khi biến chúng thành những kẻ bị sa sút trí tuệ. Nhưng cô có được thông báo về số phần trăm được miễn tố vì tâm thần thực sự được chấp thuận không?

- Tôi cho là rất ít.

- Dưới 0,2 phần trăm. Điều đó muốn nói rằng cứ một ngàn tên tội phạm viện dẫn bệnh điên để hòng thoát tội, thì chỉ hai tên trên thực tế được chấp thuận không chịu trách nhiệm vì lý do sa sút trí tuệ. Còn về những vấn đề đặt ra về việc quay trở lại cộng đồng, chúng tôi phải làm gì đây? Chúng tôi có thể làm được gì? Chúng tôi có bốn trăm chỗ trong toàn thể UMD tại Pháp và có những ca mới đều đặn được chuyển đến cho chúng tôi. Chỉ trong hôm nay thôi, tôi sẽ còn tiếp thêm một phạm nhân, hẳn đã giết chết người bạn cùng xà lim trước

khi ăn sống hai con mắt của anh ta. Tôi không thể không chấp nhận hấn và tôi buộc phải tìm cho hấn một chỗ. Thế là chúng tôi thực sự phải tiến hành một sự sát hạch. Hoặc chúng tôi chuyển tiếp họ đến những trung tâm tâm thần nhẹ hơn, hay thậm chí trả chúng về nhà giam nếu chúng là những phạm nhân, hoặc chúng tôi phóng thích họ, nếu như chúng tôi coi họ đã được chữa trị khỏi bệnh.

- Nhưng họ có thể thực sự chữa khỏi bệnh không?

- Tôi chỉ có thể tin điều đó, hoặc tôi không làm nghề này nữa và nhất là không làm trong những điều kiện như thế này. Những người mà chúng tôi điều trị ở đây là những kẻ tệ hại nhất trong số họ. Chúng tôi tiếp đón họ trong khi họ bị khép mình trong bệnh tật, trong những án. ảnh của họ và cố gắng thiết lập với họ một mối giao tiếp, ép họ đối mặt với những cơn sợ hãi của mình và những tội ác mình gây ra. Và một số khỏi bệnh thực sự. Đặc biệt lắm, bởi lẽ ở đây chúng tôi chữa trị những ca vướng bệnh nặng nhất, nhưng điều đó vẫn xảy ra. Đương nhiên, họ phải sống cùng với thuốc nhưng ít ra, họ không còn nguy hiểm cho những người khác và cho chính bản thân họ nữa. Và chính điều đó là thành quả đầu tiên chúng tôi đem lại.

- Nên biết rằng, nếu bị chệnh mảng theo dõi và thường xuyên không có bất kỳ sự bắt buộc nào, thì họ có khả năng mau chóng tìm lại cùng một sự nguy hiểm như trước đây chứ?

Khuôn mặt ông rạng lên:

- Tôi hài lòng nhận ra rằng cô đã có những thông tin và rằng chỉ ít thì cô có thể đánh giá cao một số những giới hạn của chúng tôi. Đáng buồn là thường xuyên rất chính xác rằng chính những bệnh nhân nhẹ ấy đã không được theo dõi hay ít được chăm sóc, họ trở thành các ca đỉnh điểm mà những tác hại trở thành trò cười cho thiên hạ. Ngành tâm thần khi ấy bị buộc tội trong khi đó thì chính chế độ chính trị đương nhiệm bị buộc tội mới đúng kia! Để trung thực với cô, những bác sĩ tâm thần chúng tôi, chúng tôi quá thường xuyên có cảm giác rằng những người cầm cán cân Nhà nước bao dung cho một số những tội phạm do sự sa sút trí tuệ. Khi xảy ra một vụ, họ làm mất ý thức được vấn đề và thốt ra những tiếng kêu của loài chim ó, đồng thanh với dư luận quần chúng. Nhưng họ lại quên ngay đến mức nhanh nhất ngay khi cuộc khủng hoảng đã lắng lại. Còn chúng tôi, chúng tôi vẫn luôn luôn trụ ở đây và tiến hành với những gì mình có.

Amélie giữ lời bình luận ở thế cân bằng trong vài giây liền, ý thức được rằng ông ta đã không cho chị một lý do nào để cáo giận cả. Việc chị cảm thấy người mệt tả tơi không phải là một lời cáo lỗi và đã đến lúc nên tạ lỗi:

- Tôi xin ngài nên coi sự thay đổi tính khí đột ngột của tôi hồi nãy là do quá mệt mỏi. Điều ngài vừa nói với tôi đây làm sáng tỏ rất nhiều mọi chuyện.

Ông ta mỉm cười vẻ đã tỉnh ra.

- Tôi không thấy bị xúc phạm đâu. Tôi đã quen rồi mà! Kiểu phản ứng này xảy ra thường xuyên. Nó là hậu quả của sự thiếu hiểu biết về sự kiện. Và việc hai bác sĩ tâm thần đôi khi đối nghịch nhau trên cùng một ca bệnh, thì không góp phần làm dễ dàng sự thấu tình đạt lý và đem lại một hình ảnh nghiêm túc được.

- Đó là vì cái gì, theo ngài?

- Chúng tôi làm việc trong các chiều sâu của trí óc con người, nó vô cùng phức cảm và chúng tôi chỉ có một cánh cửa nhỏ xíu để lọt vô đó: những từ duy nhất của bệnh nhân. Từ đó có sự diễn đạt khác nhau, thông thấu thực thể chủ quan của ngôn ngữ. Nhưng cũng còn tồn tại một mối nguy hiểm khác nữa, theo tôi còn quan trọng hơn.

- Mối nguy hiểm nào vậy?

- Mối nguy hiểm đánh mất đi sự nhún mình của chúng ta. Muốn chúng tỏ bằng mọi giá rằng chúng ta có thể chữa khỏi con bệnh. Đối mặt với họ, không người nào chấp nhận ý tưởng một ai đó bất tài chữa trị cho họ, nhất là sau khi đã nghiên cứu biết bao nhiêu là thứ, và một số người đôi khi thành công lấy sự ham muốn của họ áp dụng cho các thực tế. Họ tự hào về sự tự đánh giá của bệnh nhân để ước chừng sự tiến triển người này. Và chính tại điểm này mà ta có thể vướng phải những sai lầm nghiêm trọng, chủ yếu là với những người mắc bệnh nhân cách nặng.

- Thế có nghĩa là gì?

- Kẻ sát sinh hay hãm hiếp hàng loạt, người vướng bệnh nhân cách thực sự có tổ chức, theo bản thể, là một kẻ biết thao túng, tự kỷ và hoàn toàn coi mình là trung tâm điểm. Đôi khi thông minh tuyệt đỉnh, hấn sẽ tiến hành, để lấy lại tự do, theo cách để nói với bác sĩ tâm thần những điều mà người này mong muốn được nghe.

- Chuyện này đã từng xảy ra với ngài rồi à?

- Vâng. Một lần duy nhất, nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ có thể quên được. Chỉ vài tuần sau khi xuất viện, gã đó đã hãm hiếp và giết chết hai thiếu nữ.

- Isabelle Dervier có dính vào vụ này không?

- Đó là một trong những bệnh nhân bà ấy theo dõi. Nhưng không hoàn toàn một mình. Những bệnh nhân điều trị tại viện chúng tôi trực thuộc những khu khác nhau, tùy theo mức độ nguy hiểm của họ; tất cả các bác sĩ tâm thần làm việc trong cùng một toà nhà thì có cùng một trách nhiệm ngang nhau. Hãy cộng thêm vào đó những buổi họp thường xuyên để đưa ra những trường hợp của tất cả mọi khách hàng của chúng tôi thì cô sẽ hiểu được rằng không một thầy thuốc nào thực sự cô lập trong quá trình theo dõi một con bệnh duy nhất cả.

- Thế thì tại sao ngài lại nêu trường hợp này?

- Chỉ để nêu ra vậy thôi. Để giải thích cho cô rõ hơn để cô thấy những điều mà đôi khi chúng tôi phải đương

đầu. Tôi sẽ nói thêm rằng tên tội phạm này hiện giờ đã chết nghèo trong tù rồi, do đó lợi ích trong cuộc kiếm tìm của cô đã bị giới hạn lại.

- Nghĩa là thế nào?

- Nghĩa là, đây là một ca điển hình của trường hợp mà tất cả chúng tôi đều dính vào và là ca mà tất cả chúng tôi đều bị hấn cho qua mặt. Tôi không tìm cách viện dẫn những lý do, nhưng gã này đã được hưởng sự miễn tố do chúng tâm thần, điều luôn luôn đặt ra cho chúng tôi một vấn đề quan trọng về ý thức.

Amélie lắng cho ông ta một ánh mắt dò hỏi, cố gắng tập trung vào cuộc nói chuyện, mặc cho cơn đau đầu nhức nhối không dứt. Nahon tiếp tục:

- Mười tám tuổi, anh chàng này đã giết chết cha mẹ mình và cả cô em gái và đã được miễn tố trong bản án của mình. Trên quyết định của Tỉnh trưởng, anh ta dẫu sao cũng mặc nhiên bị gửi đến điều trị nội trú trong cơ sở chúng tôi, điều mà, như cô chắc đã phải biết, có thể được dành cho một con bệnh mà những rối loạn tâm thần gây tổn hại cho trật tự công cộng hay an ninh của những người khác. Anh ta tuy vậy vẫn ở lại đây tám năm trước khi chúng tôi phóng thích, vì tất cả đều cho rằng anh ta đã hoàn toàn khỏi bệnh.

- Và anh ta lại tiếp tục giết người nữa à?

- Đúng thế, Nahon thở hắt ra.

“Không thực sự là một kỷ niệm đẹp đối với ông ta” Amélie nghĩ thầm. Ông ta có vẻ sầu não thực sự do sự tái phạm hay vì vết nhơ gây ra cho danh tiếng của ông ta đây?

Amélie cố gắng đưa cuộc nói chuyện trở lại quỹ đạo:

- Giờ chúng ta quay lại trường hợp của Isabelle Dervier đi, nếu ngài bằng lòng. Theo sự hiểu biết của ngài, liệu bà ấy có những vấn đề đặc biệt với một số bệnh nhân nào đó không? Nhân đây, tôi cũng muốn có được bản danh sách của những người đã được ra viện trong sáu tháng gần đây nhất cũng như tất cả chúng từ hồ sơ pháp lý hay tâm thần của họ trước đây nữa?

- Với một lệnh uỷ thác xét xử, thì điều đó chẳng có vấn đề gì cả, ông ta đáp. Tôi sẽ làm đến mức có thể nhất để giúp cô, nhưng tôi phải tôn trọng những thể thức hợp pháp. Cô chắc hiểu rằng phần lớn trong số những thông tin này nằm trong bí mật ngành y.

- Tôi hoàn toàn hiểu điều đó, thưa ngài. Ngài sẽ có giấy tờ đó.

Paris – ngày 23 tháng sáu – 16 giờ

Cánh cửa văn phòng Simeoni vẫn để mở và Amélie lén vào đó đợi anh, chị hơi lại sức nhờ ngày nghỉ ở nhà, theo lệnh chính thức của chánh thanh tra vừa từ Marseilles trở về.

Chị có mặt trong các phòng làm việc của Quai des Orfèvres đã hai giờ đồng hồ cùng với Roger Salens, Serge Dolli, chị đã lập được bản tổng kết về những gì mà lúc này người ta gọi một cách thông thường là vụ Hinglander. Và cũng đã đến lúc trình báo sự việc.

Ngày nghỉ bắt buộc này đã cực tốt cho chị và chỉ ít

thì chị không khập khiễng như một bà lão cứng đờ do chúng cảm cúm nữa.

Trung thực mà nói, tình trạng của chị không đến nỗi cực nhọc cho lắm, và chị thậm chí nhờ đó đã có thể nhấm nháp hương vị vài sự quan tâm của những người xung quanh mình. Như trường hợp Roger chẳng hạn, phớt lờ những từ chối liên tiếp của chị, anh đã nhất thiết rẽ qua nhà để đón chị đi làm. Còn sự đón tiếp ở Quai thì thật đáng ghi nhớ: chừng mười viên cóm, bao gồm cả những người mà chị vốn ít có dịp quen biết đã đến thăm hỏi sức khỏe chị và yêu cầu trợ giúp nếu chị thấy cần. Tuy vậy, chị vẫn cố gắng tập trung để giữ được sáng suốt, ý thức được việc chuyện đó không phải chỉ liên quan đến việc thăm hỏi do giới tính của chị, mà là sự đoàn kết của tất cả những ai làm nghề cảnh sát trên trái đất này, thường lo lắng cho một ai trong số họ và cho những rắc rối mà người đó gặp phải, còn hơn thế nữa khi người này phải đau đớn về thể xác!

Chị cảm nhận được một cách lạ lùng không khí sôi động, mà không đoán ra được nguồn gốc của nó. Sự tiến triển của cuộc điều tra của chị, gần điểm “mo” thì đúng hơn, thì có thể chẳng góp gì được vào chuyện này. Chị đã có được những chứng từ đòi hỏi từ UMD ở Sarreguemines – Serge, cầm giấy uỷ thác xét xử đã đến đó hôm qua để mang chúng về, nhưng điều đó không khiến họ đẩy mạnh cuộc điều tra nhanh hơn. Chỉ có hai

bệnh nhân đã vĩnh viễn rời khỏi hệ thống điều trị tâm thần hay hình sự từ một năm, trước khi Dervier bị ám hại. Ba cảnh sát viên vừa mới nghiên cứu rất lâu tất cả những yếu tố họ có. Chẳng có kết quả gì.

François bước vào phòng làm việc của mình trong lúc chị đang cố gắng sắp xếp trật tự những ý tưởng trong đầu. Anh nhăn mặt khi nhìn thấy chị, sau đó lên tiếng với vẻ thích thú.

- Rất vui được gặp lại cô, Amélie. Không tồi lắm, tổng thể các màu sắc, anh thú nhận, vẻ châm chọc. Điều đó khiến tôi nhớ đến những gì ngụ lại trên mặt trong lần duy nhất tôi leo lên khán đài đám bốc.

Chị cười mỉm, trong chừng mực mà làn môi chị vẫn còn yếu có thể cho phép, vui sướng vì anh đối xử với chị như anh có lẽ đã làm với bất kỳ một ai khác. Khi anh chế giễu chị hơn là than phiền chị.

- Đó cũng là những gì tôi tự nhủ lúc sáng nay, khi đứng lên chào sếp, chị đáp lại.

- Ít ra thì cô cũng đã thi hành những mệnh lệnh của tôi và đã tôn trọng lịch nghỉ ngơi. Kiểu gì đi nữa, tôi đã để lại những quân lệnh nghiêm ngặt. Nếu người ta nhìn thấy cô lảng vảng chỉ cách đây chừng trăm mét thôi, thì cô chắc đã bị người công vụ đưa kèm về nhà ngay và bị canh giữ tại gia. Đây không phải vì cô là một phụ nữ mà cô phải tự buộc mình làm cái điều mà một gã trai hần sẽ không sẽ làm. Nhìn bộ dạng cô, tụi chúng có lẽ đã không nương nhẹ cho cô đâu.

- Thế còn ít đấy! chị thở hắt ra. Anh cứ phải nhìn cả toàn thân thì mới hiểu hết. Một giấc mơ của họa sĩ phái Ấn tượng đấy!

- Chớ có khiêu khích tôi nhé! Anh đùa lại. Bà xã tôi chắc sẽ chẳng đời nào chịu tin cho đó là bởi tình đoàn kết đối với một trong đám cảnh sát dưới quyền tôi đâu!

Chị phác một nụ cười. Một động tác kịch câm mà chị đã phải học lại trong mấy ngày mới đây.

- Giờ tới chuyện nghiêm túc đây, cô cảm thấy thế nào rồi? Anh lên tiếng hỏi bất ngờ, giọng có phần lo lắng hơn.

- Tốt, tôi đảm bảo với anh đấy! Chẳng có lý do gì khiến anh phải lo lắng cả. Tôi có thể chậm chạp hơn trong cuộc đua, nhưng cái đầu thì vẫn sáng suốt lắm.

- Tôi không nghi ngờ gì điều đó. Dù gì đi nữa, cô biết rõ rằng tôi chẳng bao giờ lo lắng cho lính của mình cả, anh nói dối với chất giọng đùa cợt. Chỉ đơn giản là David có hỏi tôi và tôi đã trả lời cậu ấy sẽ kiểm tra lại thôi.

- Thế còn anh ấy, anh ấy sao rồi? chị nhẹ nhàng hỏi lại, đúng ra là rất hài lòng khi nhắc tới tên anh. Anh ấy đã không hề để lại dấu hiệu sống còn kể từ khi anh bỏ chị lại một mình trong phòng khách sạn.

- Những thông tin mới nhất, khi cậu ấy không tháp tùng cô trong cuộc du ngoạn ái tình ở Sarreguemines, thì cậu ấy vẫn viết. Cậu ấy thậm chí còn khá bận bịu.

François đã nói điều đó với giọng mà chị thấy kỳ cục,

nhưng không có thời gian rảnh rỗi để đào sâu thêm bởi anh vẫn bình thản tiếp tục nhưng đánh thếp:

- Amélie à, cô sẽ không tái phạm việc đó nữa nhé và tôi xin hứa với cô tôi sẽ quát đít cô thật mạnh đến nỗi mà cô sẽ không thể ngồi được nữa trong suốt mười năm liền!

- Anh ấy đã nói cho anh biết hết các tình tiết rồi à! chị buộc tội.

- Chuyện đó hả, để kể những tình tiết thì cậu đã kể rồi, anh mỉm cười bí hiểm.

Một sự ngờ vực hãi hùng bắt đầu xâm chiếm cả người chị, một số những yếu tố vụt quay lại trong trí nhớ chị. Những ánh mắt, cách cư xử. Chị không có thời giờ để rà soát đảm bảo điều đó, bởi anh đã tiếp tục lên tiếng:

- Điều cô đã làm chắc chắn là rất dũng cảm, nhưng cũng rất ngố. Chẳng bao giờ người ta lại một mình đối mặt với một đám đông nổi loạn cả. Cô là người đầu tiên, là một cảnh sát, cô chắc phải biết rõ chứ. Và nếu tôi phân xét theo những gì tôi đã nghe được, thì cô rõ ràng là rất gặp may đấy.

Sự lưỡng lự đã không thoát khỏi chị. Chị bật toáng lên trong đầu: "Ôi! không, anh ấy đã không làm vậy chứ!"

- Anh ấy dấu sao cũng chưa viết nó trên báo chí chứ!

- Rồi chứ. Do cô chưa đọc báo đó thôi, anh nói thêm vẻ xảo trá.

Anh biết rõ là chị vẫn chưa đọc.

- Bọn đều, chị thốt lên, không thể ngăn nụ cười trên môi.

- Tại sao lại là “bọn” chứ? Anh hỏi, thực sự tò mò. Theo chỗ tôi biết, David là người duy nhất viết bài về vụ đó.

- Bọn họ tất cả đều đã biết, chị nói. Và ngay sáng nay, khi tôi bảo Roger xem có thể mang tới cho tôi một tờ báo, thì cậu ấy đã cẩn thận tránh đưa tới cho tôi tờ mà hẳn có bài của David đăng trên đó.

Simeoni phá lên một trận cười thẳng thắn.

- Đương nhiên là tất cả bọn họ đều biết hết! Đó là những tay cóm, chớ có bao giờ quên điều ấy nhé! Và đây không phải là lần đầu tiên họ đóng xe bò kéo dẫu.

Nhận thấy thái độ chị đã trở nên lo lắng, anh nói tiếp không chậm trễ:

- Không sợ! David đã kể cho tôi nghe tất cả. Làm thế nào mà hai người lại chạm mặt nhau. Cậu ấy không muốn làm phật ý cô nhưng lại cũng không muốn để lỡ câu chuyện này, thế là chúng tôi đã tìm ra một thoả ước mà nó sẽ khiến cô hài lòng. Tên cô lẫn tên đồn cảnh sát đều không được nêu trong bài báo. Chúng ta đều biết hết chuyện liên quan đến nhân vật nào rồi, đương nhiên là thế, nhưng cô sẽ vẫn có thể khiêm tốn ngồi cạnh bà gác cổng nhà mình mà bà ta không hay biết gì. Bộ trưởng dĩ nhiên là cũng biết chuyện và điều đó đã dàn xếp được nhiều chuyện cho ông ấy.

- Tại sao?

Simeoni hít vào rất sâu và mở miệng để giải thích, bỗng bất ngờ bị gián đoạn do chuông điện thoại đột ngột ré lên. Anh nhắc máy trong lúc Amélie đang ở giữa cơn lốc cảm xúc của mình, chị nghe thấy tiếng anh hỏi: “Còn hai phút nữa hả?”

- Moureau đã đến và tôi phải tiếp cậu ấy. Tôi đang nói đến đoạn nào rồi nhỉ? A, đúng rồi! Đến đoạn Bộ trưởng! Vậy tôi đang nói đến đoạn rằng chuyện ấy dàn xếp được nhiều điều cho ông ấy bởi vì bất kỳ nữ cảnh sát nào cũng đều có thể là chủ đề cho bài báo này. Thế mà cô không biết rằng hiện tại đây, với hợp phiếu ấy tải đi nhanh trên mạng viễn thông, đất nước ít ra cũng phải chia làm hai giữa những người *tán thành* và những người *phản đối*. Đương nhiên rằng với một lượng đa số khổng lồ người *tán thành*. Ngay cả các vị cơm cũng tham gia cuộc tranh luận, điều cũng hết sức bình thường vì họ cũng chẳng có gì khác so với phần dân số còn lại của Quốc gia, và lại từ chỗ cách xử sự hạn chế của viên đồn trưởng ấy ở Sarreguemines. Trong những trường hợp như vậy, tất cả những người hợp truyền thống, thầy biện hộ của sự xin xá lỗi cho những hành động xúc phạm, tóm lại là những người chưa một lần chịu cảnh bị hành hung, quấy nhiễu chính phủ, quở trách chính phủ không bảo vệ dân cư mình đến nơi đến chốn. Phải nói rằng chuyện này kích động mạnh. Có tới ba vụ giết người trong hai ngày mới đây đây!

- Vâng, tôi có biết chuyện ấy. Và hiện giờ, Bộ trưởng sẽ có thể trả lời: “Hãy nhìn xem các cảnh sát viên bảo vệ bọn thối nát đến mức bỏ cả mạng sống của họ!”

Chánh thanh tra hình như vẫn chưa rũ bỏ chất châm chọc.

- Cô quên từ *thối nát* đi, và thay vào đó là *cư dân* thì câu nói sẽ hay hơn.

- Tôi không thể quên từ *thối nát* được.

- Nhưng dẫu sao cô cũng bảo vệ hẩn với nguy cơ mất hết cả răng trong trận đó còn gì, anh kết luận.

Anh thở hắt ra trước khi nói lại cuộc hội thoại:

- Amélie này, tôi cũng giống như cô thôi. Tôi có chính kiến của mình. Đó là một quyền hạn thuận cho chúng ta từ lúc chào đời, trong đất nước này. Nhưng chúng ta là cảnh sát và phải buộc mọi người tôn trọng luật pháp. Và điều đó đứng trên hết mọi các đánh giá khác. Nhưng chính những gì cô đã làm, chính là những cái tôi đã biết rằng cô sẽ làm và đó là những điều quan trọng hơn cả.

Chị để yên cho vài giây trôi đi, trung hoà lại những câu nói của mình:

- Anh nói với tôi về dư luận, nhưng anh, anh thực sự nghĩ gì về chuyện này hả François? Chúng ta đã chưa bao giờ thực sự đề cập đến vấn đề này.

Simeoni lưỡng lự rất lâu trước khi trả lời và Amélie sắp rút lại câu hỏi của mình khi anh tiếp tục, trên chất giọng thâm tình:

- Cô là một phụ nữ, Amélie ạ, đúng vậy không nhỉ?

- Vâng, chị đáp lại, không hiểu anh muốn dẫn câu chuyện đến hướng nào.

- Về mặt giới tính, cô thích đàn ông hơn hay đàn bà nào?

Chị bắt đầu có một ý tưởng trong vấn đề này.

- Đàn ông, chị cười tùm.

- Nếu ngày mai Luật pháp nói với cô rằng: “Cấm được đụng vào đàn ông, bây giờ cô sẽ phải yêu đàn bà!”, thì cô sẽ làm gì đây?

- Tôi sẽ tiếp tục yêu đàn ông, nhưng có thể tôi sẽ yêu trộm.

- Vậy cô đã hiểu hết vấn đề rồi đấy! Đối với một con người vướng bệnh tình dục hay xâm phạm tình dục trẻ em, thì cũng giống như vậy thôi. Họ không thể thay đổi được, bởi đối với họ, yêu trẻ em, bắt những người khác phải đau đớn thì cũng hoàn toàn bình thường như đối với cô, khi cô yêu đàn ông vậy. Bọn họ không coi chuyện ấy như là một cách xử sự sai lệch, như là một dị tật, cũng hết cách mà cô không coi mình như một người bất thường. Một thiểu số rất ít có thể sẽ tự đi chữa bệnh, nhưng chỉ cần cô cho họ một dịp duy nhất và họ sẽ lại chuyển sang hành động ngay.

- Và dầu vậy, chúng ta vẫn phải bảo vệ họ, chị lên tiếng, hơi chua chát, nhưng hiểu rõ rằng họ chẳng có sự lựa chọn.

Anh nhanh chóng phản biện lại chị:

- Chúng ta không bảo vệ bọn quấy rối tình dục trẻ em hay bọn hiếp dâm, mà chúng ta bảo vệ những cá nhân bị coi như là đã trả món nợ của họ đối với xã hội. Chúng ta có quyền có những nghi ngờ của mình, chúng ta có niềm tin, nhưng trên hết chúng ta là cảnh sát và chúng ta phải để cho pháp luật được tôn trọng. Đó là những suy nghĩ của tôi đấy. Và đó là những gì cô đã chứng tỏ ở Sarreguemines.

- Ủm! chị lâu bầu. Tốt hơn là tôi không nên thực sự suy nghĩ về cái hành động mà mình đã dây vào.

- Thực sự là chẳng có gì đơn giản cả, anh thú nhận. Mặt khác, nếu ta không làm gì cả, thì ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra đây? Đó có thể sẽ là các cụ già chẳng? Những người đồng tính luyến ái chẳng? Những người có hàm răng sâu chẳng? Sẽ bị tấn công. Hiện giờ, để mặc cho làm gì thì làm, đó là mở cửa cho tất mọi chế độ cực quyền.

Im lặng đè trĩu lên gian phòng, cho phép chị nghiền ngẫm về những gì anh vừa nói.

- Không ngạc nhiên gì khi anh là Chánh thanh tra giám đốc, cuối cùng chị tủm tủm cười. Anh, chí ít thì anh cũng suy nghĩ.

Anh trả lời, giọng tâm sự:

- Nhận xét cực kỳ sáng suốt và đúng lúc dẫn tôi đến trang thứ hai của cuộc đàm đạo của chúng ta. Tôi những mong muốn có thể phân phát cho cô một lời quở trách với lý do đã xử sự hết sức ngốc nghếch, nhưng thay vào đó, tôi thấy gương gạo là người đầu tiên chúc mừng Chánh thanh tra Boursin.

Hoàn toàn sững sờ do tin mới đưa ra, chị giữ rất lâu bàn tay mà anh vừa chìa ra cho chị bắt vừa bày tỏ niềm vui thú. Thấy rằng chị không thể phát biểu, anh đảm lãnh vai trò:

- Có rất nhiều thứ phải được nói cụ thể. Đầu tiên, chuyện chẳng liên quan gì đến những gì đã xảy ra ở Miền Bắc hay với bài báo của David. Cũng đã khá lâu rồi, Patrick Maynard và tôi, chúng tôi đã chiến đấu để người ta công nhận thành tích của cô. Có thể nói rằng Bộ trưởng bỗng bất ngờ quyết định thúc tiến nhanh các bước tiến hành. Vậy, không có tính khiếm tốn hão: sự tiến cử này chắc chắn có những thể thức đặc biệt, nhưng nó đã hoàn toàn được kiểm chứng. Và sau đó, nó sẽ chỉ được chính thức vào cuối tháng này.

- Nhưng tôi thậm chí vẫn chưa qua thi tuyển! Chị lấp bấp.

- Cô sẽ chuẩn bị nó sau, chứ không à?

- Vâng, nhưng.

- Hiện giờ, hãy coi như cô đã qua kỳ tuyển với một kết quả tốt vượt khỏi giá trị thường xuyên!

Anh đứng lên và cười tủm tỉm. Cuộc nói chuyện đã đến hồi kết.

- Chúng ta sẽ nói chuyện về Highlander sau, anh nói.

- Anh có thể cho tôi vài giây. Đủ thời gian để dị hoá chuyện này không? Chị yêu cầu.

- Được, nhưng chớ có lâu quá đấy nhé. Tôi đi kiểm Moureau đây. Tôi đã đề nghị anh ta đến đây để tranh luận đôi chút. Một trong những ông chủ cũ của anh ta là một người bạn cũ của tôi, và hẳn đã đồng ý trên vấn đề là, mặc dù tính cách của anh ta hơi kiên quyết, đôi lúc khó sai khiến, đó là tay có chuyên môn rất khá. Tôi đang suy nghĩ đến khả năng đưa anh ta vào các đội chúng ta.

Chị không còn nghe anh nữa, vẫn đang ảnh hưởng dưới cú sốc về những điều mà chị vừa được biết mới đây. Con lốc xoay tròn ý tưởng của chị sẽ còn kéo dài mấy giây nữa trước khi chị dám bước loay hoay chập vạt đứng lên, nhưng trong lòng thật nhẹ nhõm.

Khi ra khỏi phòng, chị đứng như chết trân, bàng hoàng bởi cảnh tượng đang hiện ra trước mắt chị! Ngay hàng đầu, ông chủ của tất cả, Patrick Maynard, và toàn thể Đội Trọng án đứng tụ tập trước cửa! Và mỉm cười với vẻ tươi sáng mà tất cả những học sinh trung học thường

tự thưởng cho mình khi vừa mới thành công một câu chuyện tếu táo nhất.

Chị thật khó giữ được hàng lệ cứ trực trào ra trên khoé mắt khiến cái nhìn của chị nhòa đi, nhưng sau vài giây tế nhị, chị cũng đã tự kìm chế được. Đứng phía sau đoàn, chị dấu sao cũng nhận ra khuôn mặt đỏ bừng rạng rỡ của David cũng như của Olivier Moureau, anh chưa biết chắc chắn có được thâm nhận vào Đội hay không, thì cũng không kém phần nhanh chân đến được đúng lúc để uống một ly rượu mừng.

“Chúc mừng tân Chánh thanh tra!” họ đồng thanh gào lên, một tiếng sấm thực sự rền vang với rất nhiều tiếng rung trong một căn phòng vốn có tiếng là âm u.

Sau đó, tạo thành một khối xung quanh một người trong số họ, họ dẫn chị đi uống ly rượu mừng.

Verdun – ngày 23 tháng sáu – 23 giờ

Cũng xa lắc đến mức ông có thể nhớ được, Julien Weber có cảm giác đã luôn luôn sống để kiểm soát tất cả: cuộc sống của mình, những cảm xúc, không gian, và ông hẳn cũng thích vươn tới mức độ có thể kiểm soát được những người xung quanh mình, từ những người bạn thân hiếm hoi cho đến các bệnh nhân mà ông điều trị. Chuyện không phải lúc nào cũng có thể nhưng ông đã làm được. Và điều khiến ông không sao chịu nổi hơn nữa vào tối nay đó là mang cảm giác bị chuyển đổi từ vị trí của con mèo sang vị thế của con chuột. Đó là một thứ phải sống của ngành tâm lý học, phải cố gắng hết ngày này sang ngày khác phân tích những chỗ sâu kín nhất

của tâm hồn con người, nơi đen tối nhất giữ một môi trường được bảo vệ, và chuyện đó hoàn toàn khác khi một mình đang ngồi trên giường, trong bộ pyjama trước một gã đàn ông lừng lững và câm lặng đang chìa thẳng súng về phía mình.

Ông thở thật sâu, cố gắng định thần lại. Ý thức và kinh nghiệm nhắc ông nhớ rằng sợ hãi chẳng phục vụ gì được cho ông cả, tốt hơn là thật bình tĩnh để xem có thể đảo ngược được tình thế theo thế có lợi cho mình. Suy cho cùng, liệu ông có còn giải pháp nào hay hơn không? Chẳng phải ông đã từng đối mặt với những ca điển hình điên khùng của loài người đó sao, và ông đã thành công, nếu không phải kiểm soát được thì cũng xoa dịu được tình thế đó sao?

Cuốn tiểu thuyết mà ông đang đọc khi gã đàn ông lên vào phòng làm gián đoạn, trượt dọc theo tấm chăn đắp và rơi xuống thảm trải nền nhà với một tiếng động trầm đục, làm nảy ra như một sự bùng phát phá tan sự yên lặng đang bao trùm lên căn phòng.

- Ông là ai? Ông muốn gì? Ông lên tiếng hỏi.

Người đàn ông không đáp lại.

- Tôi có thể ngồi dậy được không? Ông tiếp tục hỏi.

Kẻ xa lạ chỉ đành lòng lắc đầu, vẫn quan sát ông với vẻ chăm chú rợn người. Thành ngữ “phẫu tích” chợt thoáng qua đầu Weber đang giữ sạch tinh thần, cố gắng

loại bỏ khái niệm tê liệt ấy. Không phải lúc chơi trò giả vờ sợ hay để mặc cho bị lấn chiếm. Ông thậm chí đang lấy lại lòng can đảm một cách nhẹ nhàng. Con người kia có khả năng không muốn tiêu trừ ông bởi hắn ta đã không nổ súng. Ông hình như đang chất vấn về sự lựa chọn của hắn, với hình ảnh của một tên trộm thiếu thông tin, bất ngờ thấy người trong căn nhà mà hắn viếng thăm. Vả lại, việc hắn ăn vận hoàn toàn màu đen, quần dài và áo polo, hình như biện hộ theo hướng này hơn.

Trước sự ngạc nhiên sững sờ của ông, giọng hắn gần như rất êm dịu. Nhưng tiếng ra lệnh thì không thể chối cãi được.

- Nằm xuống!

Weber lưỡng lự, mở miệng để giải bày.

- Ngậm ngay lại! Hãy làm những gì tôi đã nói! Nằm lên chần kia! Tôi thật không muốn giết ông, nhưng tôi không ngần ngại làm chuyện đó nếu ông không nghe lời tôi.

Ông vâng lệnh, lại âu sầu lo lắng. Một phần não bộ của ông không hiểu nên nhìn nhận cụm từ “thật không muốn” như thế nào. Ông cố níu lấy những sợi dây biểu thị. Suy cho cùng thì đó chẳng phải là nghề nghiệp của ông đó sao? Sự xuyên thấu mọi việc của ông hình như được tinh lựa đáng kể, chắc là vì lý do hiểm nguy. Những sắc màu sống động, âm thanh dễ nhận thấy hơn. Ông quay nhẹ đầu đang gối trên gối lại, phản ứng theo bước

chân của gã đàn ông đang tiến lại gần giường, lần đầu tiên nhận ra đôi găng tay trong suốt của hắn. Tên này hiện giờ gần như chạm hắn vào ông trong lúc hắn lúi trong túi ra một lọ nhựa trong suốt mà hắn dốc toàn bộ thứ đựng bên trong, một dạng chất lỏng không màu, vào ly nước đặt trên bàn ngủ.

Gã đàn ông lùi nhanh lại. Khẩu súng lục vẫn luôn chìa thẳng trong phần tay nhô dài ra của hắn.

- Ngồi dậy và uống đi! hắn ra lệnh.

- Cái gì vậy? Viên bác sĩ tâm thần lắp bắp trong lúc nhòe dậy, cố gắng kìm giữ cơn hoảng loạn đang càng ngày càng xâm chiếm lấy mình.

Ông chìa tay về phía chiếc ly nhưng lưỡng lự trước khi nhấc nó lên. như thể đó là một con rắn độc vậy.

Gã đàn ông ngồi thoải mái trong chiếc phoai được kê trong một góc phòng.

- Đó là chất GHB đấy, hắn nói. Khi thức dậy, ông sẽ chẳng còn nhớ được điều gì nữa. Là thế hay là cái này, hắn nói cụ thể khi vung vẩy khẩu súng.

Weber biết rõ chất ma túy của bọn hiếp dâm, và biết rõ những hậu quả của chúng. Một liều quá lớn có thể dẫn đến chết người. Ông cố gắng một lần nữa mở miệng.

- Ông có năm giây đồng hồ thôi, gã đàn ông nói và chất giọng không để cho bất kỳ sự nghi ngờ nào lọt vào những ý định của hắn.

Ông không có sự lựa chọn. Ông vợ lấy chiếc cốc và khó khăn nuốt trọn chất đựng bên trong.

- Tốt rồi! Gã đàn ông nói. Bây giờ, hãy nằm xuống! Và chớ có nói gì cả!

Weber vâng lệnh, để mặc cho sự tĩnh lặng bao trùm lên gian phòng. Lặng lẽ và đen đặc. Không có bất kỳ một âm thanh nào tới phá tan nó. Ông cảm thấy đang ra đi, cảm nhận mức độ của tất cả những cung bậc hậu quả của ma túy, trước khi cuối cùng mất hoàn toàn ý thức.

Gã đàn ông không vội vã. Hắn còn đợi thêm vài hai phút nữa trước khi đứng dậy và lôi trong túi hắn ra một hộp kim loại, hình thuôn dài.

Bên trong, chứa một chiếc xi-lanh và hắn vội nhấc ngay ra.

Paris – ngày 24 tháng sáu – 20 giờ

David Meyer “hết sức sáng láng” tối nay! Phải nói rằng tôi cuối cùng đã có được, với mức quá đáng, quyền đi ăn tối với Amélie. Rốt cuộc thì nàng đã gục ngã. Quý bà thực sự để ý tới tôi! Và nếu như ta luôn luôn gặp khó khăn để phán đoán sự tiến triển của một mối quan hệ ngay cả trước khi nó bắt đầu, thì tôi biết, đối với phẩm chất của con người, mà tôi chỉ muốn có được với cô ấy một mối quan hệ lâu dài thôi. Cẩn thận nhé, chẳng nên nói quá làm gì, tôi vẫn chưa nói đến chuyện cưới xin đâu,

nhưng tôi tiếp cận cuộc gặp gỡ của chúng tôi trong một tình trạng tinh thần, nó loại trừ ý tưởng duy nhất của cuộc phiêu lưu một đêm. trừ sự bất bình đặc biệt!

Khung cảnh nhà hàng đúng ra thật dễ chịu. Tất cả bàn ăn được khoác những tấm khăn vải màu đỏ, những bức tường bao gỗ và ánh sáng bao trùm hoàn toàn êm dịu toả ra từ những ngọn nến đặt trên bàn. Không khí thật kín đáo, và có khả năng đó chính là lý do đã khiến cô ấy quyến luyến chốn này. Không phải bởi tính chất lãng mạn tinh khiết, nhưng chắc chắn là để che giấu mảng màu phong phú còn điểm trang trên khuôn mặt cô!

- Tôi tự hỏi những khách hàng khác nghĩ gì nhỉ? Tôi lên tiếng. Một số lảng vào chúng ta những ánh mắt tò mò, và theo ý tôi, đó không phải chỉ vì chúng mình là một cặp đẹp đôi nhất tối nay đâu.

— A thế à! Chị đáp lại một cách nhún nhường.

- Để nói cho chính xác hơn, tôi không loại trừ khả năng chúng kiến một cô gái đang giận dữ lao đến đổ ụp một đĩa thức ăn lên đầu mình, và chửi tôi là thằng khốn. Hay một luật gia tha thiết báo trước cho cô biết theo cách tốt nhất để cô rũ bỏ tên chồng hơi thô mộc này.

Chị không thể ngăn được cười. Biết làm sao khác được kia chứ, ta không thể bắt đầu lại được.

- Tôi có cảm tưởng rằng người đàn ông đang nói đây có kinh nghiệm đấy, chị đáp lại. Điều đó đã xảy ra với anh rồi à?

- Gì cơ? Bị đĩa thức ăn chụp lên đầu đó hả?

- Và những chuyện khác nữa.

- Với tôi à, không có đâu. Nhưng với một trong số bạn tôi thì có rồi đấy. Một gã gaspacho. Phải nói rằng hắn là một tay cũng hay thích tán gái.

Chị cười đến vẹo cả người. Hai bên sườn chị chắc đã bắt đầu khá hơn hoặc chị đã phát sinh một kỹ thuật hiệu nghiệm.

- Điều này tuyệt đối không phải ca của anh, hiển nhiên là như vậy?

Tôi thở hắt ra, hết như bị tất cả nỗi đau dương thế đè nặng lên:

- Không nhiều đến thế đâu, trái khoáy thế. Dầu sao cũng đáng ngạc nhiên khi nhận thấy ta có thể góp phần vào những ý định tồi tệ cho ai đó đến mức ấy, bởi hắn có sự tiếp xúc dễ dàng và hơi luyên thuyên.

- Khó tin lắm! Thực ra, anh là kẻ tử vì đạo bảo vệ cho lý tưởng đàn ông, đúng vậy không?

Một điều khó tả nho nhỏ mách bảo tôi rằng cô ấy không thật tin tôi!

- Gần như thế. Tôi còn lâu mới là một người đàn ông dễ dãi nhé.

- Để sống chứ gì! Tôi không nghi ngờ chuyện đó!

- Không theo hướng ấy! Mà theo nghĩa đối nghịch với đàn bà “dễ dãi” kia.

- Một ngày kia tôi sẽ rõ cho anh một giọt nước mắt, nếu anh muốn. Trong lúc đợi đến ngày đó, tôi cảm ơn anh lần nữa vì đã chăm nom tôi ở Sarreguemines.

- Đó không phải chỉ vì cô cần phải được thế, mà tôi còn rất vui được làm điều đó.

Im lặng, tôi chiêm ngưỡng ngọn lửa toát ra từ cây nến đang nhảy nhót giữa cái đèn măng-xông. Một mù già lồ bịch, không xa chỗ chúng tôi lắm, ném về phía tôi cái nhìn tò mò. Tôi chệch hai hàm răng cười đáp lại, và thế là mù lại cắm mũi xuống đĩa ăn. Amélie chắc nhận ra khúc chuyển tiếp đó, bởi cô quay lại, nhưng chẳng thấy gì đặc biệt và liền quay lại với tôi.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Cô hỏi tôi.

- Chẳng có gì cả. Để không nói dối cô, tôi chòng ghẹo tất cả những gì đang động đậy ở đây.

- Bà ngồi sau lưng tôi đó hả?

- Bà ư?

Cô giữ thế cân bằng:

- Tôi thuận cho anh tuổi ấy chớm lên cụ rồi.

- Vậy thì tôi tán thành.

- Và coi tôi phải không thật dễ chịu gì hơn nhiều lắm để chiêm ngưỡng chứ gì.

Một số gia đình có truyền thống về thuật đánh kiếm, thuật hội họa hay scoubidou (trò tết dây cước thành hình

những con vật). Còn nơi gia đình Meyer, đó là lời khen ngợi! Và tôi nhiệt tâm muốn làm vinh dự cho sự lại giống kỳ dị này, đi ngược trở lại những giờ phút hoang sơ nhất của thời Neandertal, khi ông tổ lâu đời nhất Rahan Meyer, đã quyến rũ người đẹp của mình bằng những tiếng gầm rú mạnh mẽ nhất.

- Xin thứ lỗi cho tôi phải nhắc cô, nhưng cô phải theo dõi thân nhiệt của mình đấy. Cô đang trật bánh hoàn toàn, điều chỉ có thể biện bạch bằng cơn sốt bốc rất cao thôi.

- Ai mà biết được? Chị cười tùm. Có thể, liệu có thật không dưới con mắt của một số người chứ? Nhất là với sắc màu hiện nay của tôi.

- Vậy họ chắc phải ngạc lắm đấy. Hay họ có tầm nhìn ngắn.

Bồi bàn rót cục cũng mang đến cho chúng tôi món khai vị. Cũng như chai rượu mà anh ta đã khui ngay trước cặp mắt rạng ngời của tôi. Tôi đã chọn một chai Saint-Amour (Thần Tình yêu). Mọi phương tiện chẳng đều tốt để truyền đi một lời nhắn gửi đó sao? Tôi khoan khoái thưởng thức ngậm đầu tiên, và qua cách cô ấy nhấp môi, nhận thấy rằng cô ấy không có vẻ là không thích.

- Vả lại, cô có biết tại sao ta không thể nghĩ rằng cô là người khó nhìn không?

Cô ấy không sập bẫy.

- Nói đi!

- Bởi theo tôi, không có phụ nữ nào xấu cả. Các cô giống như một bản thảo, mỗi người có cách hành văn của riêng mình. Tất cả mọi gu đều tồn tại trong thiên nhiên.

- Rõ ràng là một thói ẩn dụ của nhà văn đấy! Nhưng tôi đồng ý với anh. Tôi đùa chút mà.

- Và đó cũng là cách thử xem thực tế tôi nghĩ gì chứ gì?

- Tôi thực tình không xem nó dưới góc cạnh này, nhưng tại sao lại không nhỉ? Đôi khi anh khiến tôi ngạc nhiên đấy.

- Tôi hy vọng đó là sự ngạc nhiên dễ chịu chứ?

- Ngẫu nhiên thôi.

- Có thể thôi à?

- Thế đã không tồi lắm rồi còn gì, không đúng vậy à? Mọi thứ đều tiến triển dần lên.

Tới đây, tôi không thể để lỡ cuộc khai mào!

- Nhân thế nói về sự tiến triển. Nếu ta nói về chuyện của chúng mình nhỉ.

- Không đâu, David!

Xẹp xuống thật nhanh đây! Tôi tiếp tục với sự tế nhị và dẻo dai:

- Tại sao lại không?

Cô suy nghĩ, lưỡng lự.

- Sẽ không phải là đóng kịch đâu, nhưng chuyện chúng mình là không thể.

Cuộc hội thoại tiếp tục tẻ nhạt. Mưu toan bị bao bọc lại.

- Tuy nhiên anh có cảm giác là em cũng hơi đánh giá cao anh đấy chứ hả?

- Em sẽ nói dối khi nói điều ngược lại, nhưng chuyện là như vậy.

Lại xếp xuống nữa rồi. Là David Meyer hay là suy nghĩ khả quan đây! Tôi nhận xét:

- Em nói cứ như là em đã suy nghĩ chín chắn rồi vậy.

- Vâng, đúng thế, em đã suy nghĩ về chuyện ấy. Mới đây em đã có chút thời giờ dành cho chuyện ấy. Nhưng tất cả thực sự đã được loại bỏ.

Liệu chẳng tôi đã đánh giá tồi sự cạnh tranh nhỉ?

- Tại sao thế hả? Đã có một người khác nữa à? Một tay cóm điển trai ử dột kiểu như Olivier Moureau chẳng?

Cô cười, điều khiến tôi nghĩ rằng mọi chuyện chưa phải đã chấm dứt.

- Không, chẳng có ai cả, cô trấn an tôi. Và chắc chắn là không phải anh ta, nhất là nếu anh ta sắp tới phải gia nhập vào đội em. Vả lại còn có thể dưới lệnh của em nữa.

Tôi thăm thì:

- Trong công việc, không có chuyện ấy à?

- Không, dù gì thì cũng không cùng một nhiệm sở!

Mưu mô phát triển lên cánh khác. David Meyer hay là nhà chiến lược tình ái đây!

- Chỉ là giả thiết thôi, tôi nói với cô, giả sử anh không phải là nhà báo chuyên điều tra tội phạm chẳng hạn? Liệu mọi chuyện có thay đổi không?

- Tự biện chẳng giải quyết được gì đâu.

Điều muốn nói là có! Bây giờ tôi thấy thích thú. Tôi không thuộc diện dễ cho bị hạ gục dễ dàng đến thế và càng hiểu rõ cô gái này bao nhiêu thì cô ấy lại càng thu hút tôi bấy nhiêu. Trong cô ấy có dáng dấp một điều khó tả lôi cuốn thực sự. Phải thú thật rằng không phải ngày nào ta cũng gặp được một nàng, chỉ mình nàng thôi, tự cho phép mình muốn chế ngự cả một đám đông đang nổi loạn đâu nhé!

Cô ấy tiếp tục một cách cương quyết:

- David, em thích mình thôi không đề cập vấn đề này nữa, có được không anh.

Lần thứ ba, lại bị xẹp nữa rồi! Nếu các bạn không cảm thấy bất tiện, tôi sẽ xin nghỉ một chút vậy. Thực ra, chất giọng vẫn bình tĩnh nhưng tôi biết điều gì đang treo lơ lửng ở đầu mũi mình nếu như tôi cố tình không hiểu: tôi sẽ kết thúc bữa ăn một mình, điều luôn luôn hơi khó chịu khi ta đến nhà hàng có đôi có cặp. Thiên hạ có

khuynh hướng nói xấu đưa chuyện nhanh lắm! Nhất là khi cô gái xuất hiện với khuôn mặt xinh xắn mang đầy vết đấm đá. Đúng mực, chúng tôi kết thúc món khai vị khi thay đổi chủ đề cuộc hội thoại. Cô nói với tôi một chút về mình, tôi nói với cô đôi chút về tôi. Món ăn chính trôi qua trên cùng một con lộ, và chai rượu vang thứ hai đã chính thức được động tới. Biết làm sao đây chứ, tôi tự an ủi theo sức mình có thể. Sự kín đáo và vẻ lịch lãm huyền thoại của tôi buộc không nêu ra việc cô ấy không phải là người cuối cùng uống cạn ly mình. Dẫu sao, cô ấy thích thú cuộc nói chuyện phiếm khi tôi kể đến những hành động ngông cuồng thời trai trẻ của mình với François. Tôi khuyên các bạn một liệu pháp, hình dung ông chủ của các bạn trong chiếc quần đùi ngắn; điều tuyệt diệu để tạo vẻ mặt vui vẻ đấy.

Sau khi đã bàn tán đủ thứ chuyện, cuộc hội thoại kết thúc một cách không thể tránh khỏi là quy tụ về trường hợp “Hinglander”.

- Như vậy là các bạn vẫn chưa có một hướng nào nghiêm túc cả à?

Trong lĩnh vực này, cô ấy hình như hoàn toàn tin tưởng nơi tôi và nói với tôi về công việc của mình hết sức thoải mái. Cô biết rõ rằng tôi sẽ không bao giờ phản lại cô. Mặt khác dẫu rằng tôi có quan tâm chút ít đến vụ việc, thì cô ấy cũng không muốn đi xa hơn ngoài vài cuộc gặp gỡ phụ, và lại cô ấy có lý khi tin tưởng rằng

điều ấy có nguy cơ bị nhận thức tồi hơn, nếu cuộc phiêu lưu bị phát hiện.

Trên thực tế, khi thú nhận rằng chúng tôi đã hợp tác với nhau một cách thân mật hơn, thì bất kỳ một sự lột tin dù nhỏ nhất, bất kỳ rò rỉ thông tin ra ngoài, sẽ ngay lập tức ấn định cô ấy như là một kẻ tâm tình hơi lảm chuyện trên giường ngủ. Chính tại điểm này, xuất phát tính đạo đức giả của hệ thống. Chính vì thế mà tôi hiểu được phản ứng của cô ấy.

- Không, không hẳn thế, cô thuận theo tôi. Có quá nhiều khả năng và chẳng có gì thực sự cho phép tụi này hạn chế phạm vi điều tra. Chẳng có gì trong hướng ông chồng hay hướng UMD, cũng chẳng có gì có thể phát hiện ra ở Broussais. Phải tự hỏi liệu đó chẳng phải là một tay sát sinh hàng loạt ra tay một cách vô tình.

- Vậy các bạn chỉ có thể chắc chắn khi đã xác định ra danh tánh nạn nhân thứ hai, cách duy nhất để kết luận một mối liên hệ nếu có.

- Đúng thế. Tôi thậm chí đã gọi cho Ravier ở Viện Pháp y để đảm bảo, thêm một lần nữa, rằng chị ấy chắc chắn về những kết luận của mình. Rằng người đàn ông rõ ràng là da đen. Chị ấy khẳng định hơn chín mươi phần trăm.

- Điều để lại gần mười phần trăm mở.

- Rằng chúng tôi đã phải tính đến chuyện này. Người đàn ông này đã chết từ hơn hai tháng nay, nhưng không

hề có mặt trong sổ ghi dấu những công dân mất tích. Thế là chúng tôi nghiên cứu về anh ta và lọc ra hai ca gần giống như thế, về độ tuổi và hình dáng to cao. Họ là những người da trắng, trên đó chúng tôi đã tiến hành so sánh mẫu AND với thành viên trong gia đình họ, nhưng không có kết quả. Chúng tôi cũng đã nghiên cứu môi trường xung quanh Isabelle Dervier để đảm bảo rằng không có bất kỳ người da trắng nào ở độ tuổi năm mươi đã biến mất khỏi đó trong thời gian gần đây. Nhưng cả ở điểm này nữa, cũng chẳng có kết quả gì.

Tôi suy nghĩ rất lâu.

- Anh thấy hình như đã rất đầy đủ rồi!

- Em cảm ơn anh vì đã đồng thuận ý với em.

- Thế François nghĩ gì về chuyện này?

- Chẳng có gì hơn cả. Anh ấy theo dõi hồ sơ rất sát nhưng không thấy có hướng nào khác có thể trực tiếp khai thác được trước mắt.

Có thể tôi có một ý tưởng đấy!

- Thế thì, theo anh, chúng ta chỉ có một việc phải làm, tôi nói với cô.

- Có nghĩa là.?

- Hỏi những người dân trên toàn đất nước.

Cô ấy đưa mắt bắn thẳng vào tôi, đến độ khiến tôi phát run. Cô ấy hình như rất ngạc nhiên.

- Anh muốn nói gì vậy?

- Anh sẽ viết một bài báo và đưa ra những chi tiết cụ thể. Nạn nhân thứ hai là một người da đen chừng năm mươi tuổi, vẫn còn chưa xác định được danh tánh. Hai thi hài được tìm thấy trên cùng một địa điểm, với khoảng thời gian bị ám sát khác nhau. Và anh đề nghị bạn đọc thông báo cho chúng ta mọi thông tin mà họ có thể biết, liên quan đến sự mất tích xung quanh họ, của một người phù hợp với hình dạng này, nhất là nếu như người đó có hoặc đã có quan hệ, trong một giai đoạn của đời mình, ngay cả khi không hề trực tiếp, với Isabelle Dervier hay hoạt động của bà ta.

- Không hề ngờ ngẩn chút nào. Dẫu gì đi nữa, trước mắt em chẳng thấy có giải pháp nào khác. Em sẽ bàn bạc với Maynard và François xem điều đó có gây ra rắc rối gì không.

- Cùng lúc đó, anh sẽ đặt một đường dây điện thoại trực tuyến tại toà soạn của Michel Ramier. Tất cả những anh chàng có tật và những kẻ phỉnh phờ khác có khả năng sẽ gọi để chia sẻ những kết luận của họ. Cũng như tất cả những người có lẽ đã bật vô âm tín một người chú ở xa lắc xa lơ. Tốt hơn là để điều đó diễn ra trên báo; một số người từ chối nói với cảnh sát. Dẫu sao thì anh nghĩ Michel sẽ thích ý tưởng này. Tất cả những gì có thể làm tờ báo của anh ta sôi sục lên đều khiến hấn rung cảm hết.

Cô biết rõ Michel Ramier, ít ra cũng là tiếng tăm. Dù sao điều ấy cũng khiến nàng tủm tỉm cười. Tôi chất vấn:

- Nhân thể, để thay đổi chủ đề, chính Đội Trọng án đảm nhiệm phải lôi ra kẻ đã phát tán bản danh sách những kẻ quấy rối tình dục à?

- Chắc chắn là không rồi! Xét từ căn nguyên rằng thủ phạm có gắn bó mật thiết với cảnh sát hay luật pháp, họ đã thành lập một ban với những chuyên gia của IGS và các quan chức đã được chọn lọc kỹ lưỡng. Và tại điểm này, chẳng có gì được thanh lọc hết. Em nghĩ rằng họ thậm chí còn ngờ vực lẫn nhau nữa kia.

Tôi phá lên cười.

- Điều ấy chẳng khiến anh ngạc nhiên chút nào sất!

Paris ngày 26 tháng sáu – 13 giờ

- Cám ơn vì món quà nhé! Michel ra vẻ ngây ngô cười. Khi cậu nhìn thấy lượng các cú điện thoại mà người ta phải nhận, thì cậu có thể thực sự chất vấn mình về kiểu người trong cộng đồng của họ. Nếu như tôi tổng hợp lại, thì chúng ta đang có tới sáu vị đạo sĩ hồi giáo mà do một số tiền hoa hồng rất ít ỏi, chắc chắn có thể xác định được người đàn ông bởi ông ta là người da đen.

Tôi phá lên cười. Hấn gầm gừ, nhưng tôi có cảm tưởng rằng hấn hơi thoải mái. Hấn rất mê con rừng mình

của cuộc săn và của ngành báo chí. Và ngoài chuyện ấy ra thì tất cả các báo cạnh tranh của hắn đều xanh mét vì không có được sự độc chiếm này, và điều đó khiến hắn kích động gấp bội phần.

Chúng tôi vừa mới rời khỏi gian phòng dành cho đường dây điện thoại trực tuyến, nơi tôi đã mất cả già tiếng đồng hồ để lọc ra kết quả. Chẳng có gì mới mẻ, nên biết rằng với các đạo sĩ hồi giáo, cần phải thêm vào bốn nhà chiêm tinh, hai nhà cảm tia và thậm chí phải kèm một người tìm mạch nước nữa và ta tự hỏi một cách nghiêm túc rằng ông ta đến đây làm gì nhỉ. Có thể ông ta hy vọng đi ngược nguồn của sự thật chẳng? Còn thêm vào tất cả những nhà hài kịch đủ các loại hạng nữa, và những người đó mới là hàng đàn hàng lũ. Vả lại cũng ít nhiều kỳ cục, tùy theo chất lượng can thiệp của họ, một số nhuộm màu phân biệt chủng tộc rõ ràng. Hơn nữa, ở giữa đám ấy, thì có hai hay ba người, hình như họ coi chúng tôi là giải pháp mơ tưởng để tìm lại một mắt xích nhỏ của gia đình mình. Việc nhân vật ấy là một chàng trai trẻ da trắng quãng hai mươi lăm tuổi khi mà chúng tôi lại kiếm tìm một tay da đen năm mươi tuổi, lại hình như không thực sự quá rầy họ cho lắm.

- Cậu tính còn giữ đường dây trực tuyến này bao lâu nữa?

- Không quá một tuần nữa đâu. Một ai đó mà sau này mới đọc bài của cậu, thì ông hay bà ta vẫn có thể liên hệ trực tiếp với chúng ta.

Tôi tán thành:

- Tiến triển đấy. Đúng là nếu ta không tìm thấy gì từ giờ đến lúc ấy thì.

- Quả vậy, hẳn đáp. Cậu tin vào giả thiết đó là một tên sát sinh hàng loạt à?

- Trung thực mà nói, tôi không biết. Dẫu chuyện có xoay xở theo hướng nào đi nữa và nếu quả đúng như vậy, thì hẳn đã chọn rất khá đấy, cả nạn nhân lẫn nơi cất giấu, ở ngay đoạn hợp lưu của hàng tá khả năng.

Hắn nhăn mặt:

- Ta sẽ biết điều đó nếu lại tìm thấy một cái xác không đầu.

- Hoặc nếu người ta xác định được danh tánh nạn nhân thứ hai.

Chúng tôi vừa mới lướt qua phòng biên tập và dẫn vào trong “cái hộp” của hắn. Tôi nhận ra sự vắng mặt của cậu chàng tối nọ. Xét từ căn nguyên mà ra, với Michel, một nhà báo khởi nghiệp không có thời giờ để mà ăn trưa nữa, cậu ta chắc phải chạy đâu đó nạp năng lượng. Ông bạn tôi ngồi xếp xuống pho tô của mình và khoát tay chỉ cho tôi một chiếc ghế.

- Cậu muốn uống gì không? hẳn hỏi.

- Không, cảm ơn. Ta có thể đi ăn trưa chứ nhỉ? Tôi lên tiếng, bị gián đoạn do tiếng kêu của điện thoại di động.

- Tôi đưa điện thoại lên tai và phát âm rất mạnh, buồn

phiền vì ngay lập tức gây ngạc nhiên cho người ở đầu dây
đăng kia bằng sự diễn đạt trôi chảy vốn tiếng Pháp của mình:

- Allô!

- Ông Meyer phải không?

Đó là một người đàn ông. Một giọng nói nhỏ mà tôi
nhận ra ngay, nhưng không xác định được một cách cụ
thể. Trong cơn ngỡ vực, tôi trả lời nhả nhặn:

- Vâng, chính tôi đây.

- Là Louis Dervier đang ở đầu dây đây.

Người chồng của nạn nhân quá cố đầu tiên của
chúng ta. Tốt rồi, lúc này tôi đã xác định được mình đang
ở đâu. Vài câu dạo đầu dễ chịu trước khi ông ta đề cập
đến vấn đề chính:

- Nếu tôi xét trên những gì tôi có thể đọc được trên báo
chí, thì tôi có cảm giác rằng cảnh sát chẳng tiến triển là bao.

Tôi không dễ bị cuốn đi:

- Chắc chắn là cuộc điều tra rất tế nhị và có rất nhiều
hướng. Chưa tính đến chuyện xác định danh tánh một
trong hai nạn nhân luôn tỏ ra khó khăn.

- Tôi đã đọc. Gã da đen kỳ dị mà ông đã nói dối tôi.

Không thực sự là một lời quở trách trong giọng nói.
Dẫu sao tôi cũng chấp nhận:

- Tôi không có quyền nói với ông chuyện đó. Cảnh
sát nhất thiết không muốn người ta đưa chủ đề này ra.

- Và ông định bảo vệ nguồn tin của mình. Chớ có lo lắng gì. Tôi rất hiểu. Đừng quên rằng tôi đã từng là nhà báo đấy.

- Tôi rất lấy làm vui về điều đó. Tôi đã không thích thú gì khi phải nói dối ông. Có phải vì điều đó mà ông gọi cho tôi không?

- Không, thưa ông Meyer. Cả tôi nữa, tôi cũng đã giấu ông một chuyện.

Chẳng có gì để nói, thế là tôi đành chỉ trả lời:

- Vâng?

- Tôi không nghĩ là chúng có mối liên hệ với nhau nhưng tôi không muốn lơ là bất kỳ một khả năng nào. Isabelle một hôm đã bị lôi cuốn theo một sự vụ mà nó đã khiến cô ấy xáo động rất nhiều. Nếu cho đến tận lúc này tôi vẫn chưa nói cho ông biết, thì đó là bởi tôi thiệt tâm không muốn làm vấy bẩn ký ức của cô ấy.

Tôi bật ngay dậy và ra dấu cuống cuống phác hoạ chữ viết trong khoảng không cho Michel. Hắn hiểu tức thì và nhảy vội ra để chìa cho tôi một tập giấy viết và một cây bút.

- Tôi nghe đây, thưa ông Dervier.

- Dưới sự đề cử của tập thể các bác sĩ tâm thần của mình, UMD ở Sarregumines đã tiến hành phóng thích một trong những bệnh nhân của họ, tên này, chỉ vừa mới ra khỏi viện, đã ngay lập tức hãm hiếp và giết chết hai thiếu nữ.

Một tia hy vọng loé sáng. Có thể là một hướng mới chăng?

- Và người đàn ông này tên gì?
- Guillaume Deschamps. Nhưng hiện tại hắn đã chết rồi.
- Chết thế nào?
- Tôi không biết chính xác. Nhưng tôi nghĩ là chết trong tù.

- Tôi hiểu rồi. Và cảnh sát biết chuyện này chứ?
- Tôi vừa đề cập chuyện này với bác sĩ Nahon, ông chủ của UMD Sarregumines và ông ta đã khẳng định với tôi đã trình bày chuyện này với một nữ cảnh sát, người đã đến thăm vấn ông ta.

Amélie, tôi tự nhủ, khó khăn che giấu sự thất vọng gấp bội của mình. Không chỉ gã đàn ông kia đã chết, mà còn Đội Trọng án đã được hỏi tới. Không thực sự là một thông tin nóng bỏng. Tôi bắt đầu vờ vờ vẽ những dải trang trí xung quanh mấy chữ đã được ghi trên tập giấy, không thể ngăn mình hỏi tiếp ông ta:

- Tại sao bây giờ mới nói cho tôi biết chuyện, nếu như cảnh sát đã biết rồi?

Tôi hình dung ông ta đang nhún vai, nếu tôi xét theo chất giọng trong câu trả lời.

- Bởi vì tôi cũng giống như ông, thưa ông Meyer. Tôi đào tung đầu mình theo các hướng để cố gắng hiểu vụ việc. Và tôi không muốn kể sát hại vợ tôi có thể một ngày nào đó lại lọt tội bởi cảnh sát hay cả chính ông nữa không có hết được mọi thông tin. Michel đưa mắt hỏi tôi. Tôi bĩu môi và hắn phì ra: ảo vọng hão.

- Tôi rất hiểu, thưa ông Meyer và tôi thành thực cảm ơn ông đã thông tin điều ấy lại cho tôi. Trước đây tôi đã không biết điều này và tôi sẽ kiểm tra lại trong trường hợp cần thiết. Dẫu sao đi nữa, chớ ngại tiếp tục liên hệ với tôi nhé nếu ông chợt nhớ ra chuyện gì đó.

- Tôi sẽ không quên.

- Cảm ơn.

Một tiếng lép bép. Ông ta đã gác máy. Tôi chậm rãi dứt điện thoại di động của mình lại trong túi áo vét.

- Thế nào? Michel cất tiếng hỏi.

- Cậu có thể bảo ai đó tập hợp lại tất cả các yếu tố về vụ này được không? Cái tên Deschamps rõ ràng nhắc tôi đến nhớ đến một cái gì đó, nhưng tôi vẫn chưa nhớ ra hết được các chi tiết. Tôi sẽ lấy tất cả vào sau bữa trưa và sẽ đọc nó vào tối nay. Tôi cũng sẽ xem lại trong đồng tư liệu của chính mình xem.

- Được thôi, hấn chấp nhận.

Hấn truyền lệnh đi, thông qua điện thoại.

Thêm chừng mười lăm phút nữa trôi qua trước khi chúng tôi rút cục cũng được ngồi vào bàn ăn.

Paris – ngày 26 tháng sáu – 17 giờ

Ai đã từng nói rằng điều tra là ngáng chân vào giữa những bọn băng đảng, hay khai thông một con đường bằng những phát súng nạt nộ kinh hoàng nhỉ? Có thể là Indiana Jones chẳng, đó còn ít là khác ấy chứ? Trên thực tế, tôi nghĩ nên tập bơi trong hàng đông giấy tờ thì cần thiết hơn, nếu còn thiếu những dòng thác giận dữ. Ngày mà tư liệu lưu trữ sẽ được xếp theo thứ tự hết như các môn trong thể vận hội Olympic, thì tôi cuối cùng sẽ có cơ may giật được huy chương vàng.

Suy cho cùng, đến lúc này đã hơn một giờ trôi qua

tôi phải cúi xuống tìm nhật trong hồ sơ Guillaume Deschamps. Đúng ra được liệt vào dạng Barbe-bleu. Cuộc đời mười tám năm rông trôi qua gần như không có điều tiếng gì trong tỉnh Oise, trước khi vào một đêm nọ, hắn nổi ham muốn giết chết cả gia đình mình: gồm cha mẹ và đứa em gái. Hơn một trăm nhát dao! Sau đó, hắn định làm giả một vụ trộm, cố gắng đốt hết thi thể bằng chất White-spirit, rồi rút cuộc từ bỏ ý định này khi thấy chẳng có kết quả mấy, và quay lại bình thản ngủ trước khi cuộc tàn sát rồi cũng được phát hiện vào sáng hôm sau. Từ đó, nảy sinh một vụ kiện bắt buộc chừng mười lăm chuyên gia tâm lý, để cho các ngài thẩm phán cuối cùng kết luận rằng hắn đã phạm tội ác dưới sự ảnh hưởng của cơn điên, và thế là tuyên bố hắn không chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Bản miễn tố tâm thần do chứng parasomnie, một kiểu bệnh mà từ trước đến giờ tôi chưa từng nghe thấy. Một tình trạng gần với chứng miên hành, có vẻ thế.

Vẫn là Deschamps đương nhiên bị nhập viện, thay bằng việc trả tự do ngay lập tức mà hắn có thể tình cờ dám chắc dưới lệnh của tỉnh trưởng Công an, người nắm giữ hồ sơ và đánh giá - chẳng ai biết tại sao - rằng tên điên khủng đó rõ ràng là kẻ nguy hiểm cho cộng đồng. Hắn trải qua tám năm sau đó ở UMD Sarreguemines, tại đây hắn đã gặp Isabelle Dervier cùng hiểu các bác sĩ khác nữa. Hắn ra viện hoàn toàn khoẻ mạnh, đương nhiên là

không hoàn toàn khỏi bệnh như các bác sĩ tâm thần muốn tin tưởng, bởi lẽ, hai tuần sau đó, hắn đã hành hung, hãm hiếp và giết chết hai thiếu nữ với sự tàn ác điên loạn, đó chính là hai cô gái trẻ Francine và Magali Molina. Từ đó, rốt cục là nhà tù, nơi hắn sẽ chết sau chưa đầy một năm sau, dưới những nhát bạo hành của một tên tù khác.

Đọc hồ sơ này nhất là cho phép trí nhớ tôi dụi đi bởi vì tôi đã theo gần như sát chung cục chuyện này, cũng hết như toàn bộ cả nước Pháp, hai năm trước đây. Vào thời điểm đó, cha của hai nạn nhân trẻ, còn xa mới là đồ đệ của thần ân xá cho những tội lỗi, chính ông ta đã bị kết tội hùn vào vụ giết kẻ sát sinh những đứa con mình trong tù, để trả thù. Việc ông ta bị giam cứu đã gây ra một làn sóng la ó rộng lớn, mạnh mẽ lan rộng khắp đất nước đã khiến cho chính phủ phải rùng mình thậm chí lay động. Cuối cùng Molina đã được miễn tố do thiếu bằng chứng, sự miễn tố đã cất được gánh nặng cho phần lớn thế giới vĩ mô chính trường Pháp.

Toàn bộ chuỗi các sự kiện này mở ra trước mắt tôi một chân trời suy ngẫm mới. Khi công nhận rằng người cha đã thực sự cho xử tử tên đao phủ của những con gái mình, thì liệu có chấp nhận được việc ông ta quyết định đẩy sự trả thù đi xa hơn thế không? Nhưng trong trường hợp này, tại sao lại là Isabelle Dervier chứ? Nếu như tôi đi sâu vào những lời kể của

người chồng, thì bà ta hẳn đã tạo thuận lợi cho việc phóng thích Deschamps, điều có thể là một lý do. Tại sao là bà ta mà không phải là một nữ bác sĩ hay một nam bác sĩ khác, trong chừng mực lời đề nghị phóng thích đã được toàn bộ ê-kíp y khoa chịu trách nhiệm theo dõi bệnh nhân quyết định chứ? Hơn nữa, các bước tiến hành thường kéo dài giữa lời đề nghị tình cờ đưa ra và sự phóng thích thực sự của một con bệnh hiển nhiên. Tỉnh trưởng Công an phải cho quyết định, mà chính ông ta phải theo những lời cố vấn của Ủy ban trực thuộc khu tiếp nhận những bệnh nhân tâm thần, mà Ủy ban này phải trực tiếp nắm bắt để nghiên cứu từng trường hợp cụ thể. Isabelle Dervier trong hàng tá những trách nhiệm chẳng có ăn vắn gì cả và tôi chưa bao giờ nghe nói về sự xuất hiện của một bệnh dịch gây chết mới đây trong các bác sĩ tâm thần hết.

Tôi muốn trước mắt bỏ qua hướng điều tra này. Nhưng trước khi gập hồ sơ lại, tôi quyết định liên hệ với hai luật sư đã từng bào chữa cho Deschamps trong suốt hai lần phán xét của toà án. Người đầu tiên khiến tôi quan tâm hơn cả, trong khuôn khổ không phải chỉ một thành công nhỏ nhoi về mặt tư pháp mà một bản miễn tố do tâm thần được ném cho kẻ đã phạm ba vụ giết người liên tiếp được.

Nhưng chính Stéphane Barcil mà tôi đã có thể tiếp

cận được đầu tiên, người này đã bào chữa cho Deschapms sau vụ thảm sát lần thứ hai: vụ giết hại những thiếu nữ nhà Molina, vụ đã khiến hắn rốt cục đã phải trả giá bằng việc đi bóc lột!

Thật uổng khi luật gia này rất tử tế và thoải mái ở điện thoại, ông ta chẳng cung cấp cho tôi được nhiều điều mới mẻ gì. Chặng đường đã qua của khách hàng của ông ta chẳng để lại một cơ may nào cho mình và bản án chung thân* đã được định đoạt từ trước. Lần này không có bản miễn tố do bệnh tâm thần nào hết, dẫu cho ông ta đã cố gắng thêm một lần nữa đưa ra áp dụng chế độ không chịu trách nhiệm của bị cáo. Nhờ những điều kỳ diệu, quỷ dữ chắc đi nghỉ hè trong ngày hôm đó.

Tôi hỏi ông ta thêm một số tình tiết cụ thể nữa và nhất là liệu ông ta có những địa chỉ liên lạc của người đồng nghiệp của mình trong phiên toà đầu tiên. Mười lăm phút sau, ông ta gọi lại để đưa chúng cho tôi: Victor Béruse tác nghiệp tại văn phòng luật sư *Oudard, Béruse và Leven*, đóng tại Chantilly, trong tỉnh Oise. Cho đến tận lúc này, không có gì là bất thường cả trừ việc ông ta đã đọc lại những ghi chép của mình và thông báo cho tôi một tin cực nhạy cảm. Hồ sơ phóng thích, được trình bày tại Ủy ban trực thuộc Khu tiếp nhận những bệnh nhân

*. Bạn đọc nên biết, án tử hình đã được Tổng thống Pháp (1981 - 1995) F. Mitterrand bãi bỏ

tâm thần hình như mười mười đã được chính Isabelle Dervier bảo hộ!

Giám đốc UMD chắc đã phải tiến hành nhưng do khả năng bận bịu hay vì một lý do này khác, nên chính người đồng nghiệp của ông ta đã đảm nhận trách nhiệm, từ đó mà duy nhất tên của bà ta được nêu trên bìa tập tài liệu. Vả lại cũng chẳng ngạc nhiên lắm nếu như tôi bám vào những lời tuyên bố của chồng bà ấy đã chỉ rõ cho tôi biết rằng Isabelle Dervier đúng là nhân vật số hai của nhiệm sở.

Và toàn bộ chuyện ấy thay đổi rất nhiều thứ! Tôi cố ép Barcil nói thêm nhiều hơn nữa nhưng ông ta chẳng còn gì để nói và hình như mong muốn được ra về.

Tôi cố thử vận may của mình về hướng văn phòng luật sư của Thầy Béruse. Một giọng nữ êm ái phát ra trong máy điện thoại, kiểu như giọng nói ta vẫn thường được nghe thông báo các chuyến bay ở các ga hàng không. Một nghề đích thực:

- Văn phòng Oudard và Leven xin nghe!

Tôi đã biết Béruse không còn làm việc trong tổ hợp này nữa và sử dụng giọng nói êm ái quyến rũ nhất của mình.

- Chào cô! Làm ơn, tôi có thể nói chuyện với Thầy Béruse được không.

Cô gái hình như ngạc nhiên.

- Tôi rất lấy làm tiếc, nhưng Thầy Béruse không còn làm việc chỗ chúng tôi nữa.

- Thế cô có biết tôi có thể tìm gặp được ông ấy ở đâu không?

Giọng nói cười nhỏ trong máy:

- Có thể là ở Antilles chẳng thừa ông?

Hiếu ngâm có nghĩa là: may ra thì gặp!

- Vậy à! Ông ấy giờ ở đó ư?

- Vâng, ông ấy vẫn có một ngôi nhà ở đó.

Bỗng nhiên, tia sáng vụt loé lên!

- Ý cô muốn nói ông ta là người Antilles à?

Giọng cô ta bất ngờ cẩn trọng.

- Vâng, thưa ông. Thế ông không biết ông ấy sao?

- Không hẳn lắm. Một trong những đồng nghiệp cũ của ông ấy vừa mới chỉ dẫn cho tôi và tôi cố thử liên lạc. Ông ấy dời tổ hợp văn phòng này từ lâu rồi à?

- Gần một năm nay.

Tôi nghe thấy tiếng chuông reo ở cuối phòng. Chắc hẳn là một khách hàng khác. Tôi cảm thấy cô ta lúc này đang muốn cố gắng kết thúc nhanh cuộc nói chuyện. Chính vì vậy, tôi đẩy nhanh lưu lượng nói của mình:

- Ông Béruse chừng bao nhiêu tuổi nhỉ?

Cô ta lưỡng lự trước khi trả lời:

- Thưa ông, tôi không biết.
- Chừng năm mươi tuổi chứ?
- Vâng, tôi nghĩ rằng ở độ tuổi đó đấy.

Chó chết! Và nếu như thế thật. Cô ta bảo tôi đợi và ngừng cuộc hội thoại, hẳn là để đi trả lời một cuộc gọi khác, trong lúc tôi suy nghĩ hết tốc độ. Vẫn có những người Antilles da trắng lắm chứ, những người Békés, nhưng tôi sẵn sàng cá cược rằng Béruse là một tay da đen! Đó là điều tôi hỏi ngay sau khi cô ta hạ cố tiếp tục cuộc trò chuyện.

- Vâng thưa ông, cô ta đáp lời tôi, lúc này đã bực mình.

Với cô ta, có khả năng đã đến giờ đóng cửa hiệu, điều giải thích sự căng thẳng mỗi lúc một lớn dần lên và vẻ bực bội của cô trước những câu hỏi không đâu của tôi!

- Có ai đó trong sở của cô có thể tiếp tôi ngày mai được không? Một ai đó biết rõ ông Béruse thưa cô?

Chiều theo số thời gian đến lúc cô ta trả lời tôi, đương nhiên là cô kiểm tra thời gian biểu.

- Không. Chẳng có ai rồi cả. Họ có hẹn suốt cả ngày mất rồi.

- Chuyện quan trọng lắm thưa cô.

Tôi chắc đã vượt quá giới hạn của sự bao dung, giọng cô ta lúc này rất cương.

- Đó hoàn toàn là không thể! Tôi có thể thu xếp

được điều gì đó với ông Oudard vào ngày thứ sáu được thôi.

Trong những bốn ngày nữa cơ à! Không thể được! Hiện giờ tôi phát điên tiết lên, và cùng lúc bị kích động cao độ.

- Tôi có thể nói chuyện với một trong những hội viên ngay bây giờ được không? Chuyện khẩn cấp lắm.

- Họ đã ra về hết rồi.

Hiểu ngầm với nhau là: người duy nhất còn ở lại là tôi và tôi không sao rũ bỏ được một tên bất lịch sự quái quỷ còn bám dai hơn cả một mẫu băng dính vết thương.

- Tôi có thể chí ít cũng liên lạc được với họ ở tư gia không, thưa cô! Đây là một vấn đề sống còn mà!

- Rất tiếc, thưa ông, hãy gọi lại vào ngày mai. Chào ông.

Và cô ta cụp máy ngay trước mũi tôi! Tôi tức thì gọi lại ngay nhưng chỉ nghe tiếng chuông vọng trong hoang vắng. Cô ta không thèm trả lời nữa! Cố nài thì cũng chẳng ích gì!. Tôi cho qua và bắt đầu suy nghĩ về những gì tôi vừa khám phá ra: Liệu có thể Béruse chính là nạn nhân thứ hai không? Ông ta phù hợp với hình dạng ấy và bởi ông ta không còn làm việc cho văn phòng luật sư này nữa, sự vắng mặt của ông ta có lẽ không bị phát hiện ra. Nhưng ông ta không có gia đình hay sao, người có lẽ phải thông báo sự mất tích của ông ta chứ, nếu đúng có

chuyện xảy ra? Có thể là không, nếu người ta cho rằng ông ta đã quay về cố hương.

Dẫu có chuyện gì đi nữa, thì tôi vẫn chưa có đủ yếu tố để đào sâu theo hướng này. Tôi phải biết thêm nhiều điều nữa. Và không phải đợi đến những bốn ngày nữa. Ngày mai là muộn nhất thôi! Và nếu như tôi không thể, thì một ai đó khác có thể thực hiện được.

Và tôi lại nhảy bổ về phía điện thoại:

- Amélie hả, là tôi đây. Chúng ta phải gặp nhau ngay bây giờ! Chuyện không thể đợi được!

Paris – ngày 26 tháng sáu – 22 giờ

Nếu nói rằng cô ấy bao trùm một vẻ mặt rạng ngời khi cuối cùng cũng mở cửa cho tôi, thì sẽ là hơi quá đáng. Thực ra, tôi thấy cô ấy có vẻ hơi muộn phiền thì đúng hơn.

- A, anh đây rồi! Cô lên tiếng với tôi, như thể cô ấy đang đợi một người nào đó khác.

Cô chắc đã phải quên hết sự khó nhọc mà tôi phải trải qua để có được địa chỉ và sự cho phép đến thăm cô vào giờ quá ư muộn màng này! Trừ phi cô chỉ nói ngậm rằng “rất cực” thì tôi cũng đã đến.

Tôi đáp lại cô bằng một nụ cười khiêm nhường và

hồn nhiên mà thói thường người ta chỉ dành riêng cho những thanh tra viên sở thuế, trong lúc lòi từ sau lưng ra một bó hoa mà tôi phải chật vật lắm mới tìm được vào giờ này. Cô máy móc nhận lấy, thì thầm một lời “cảm ơn” kín đáo và dịch ra để tôi có thể bước vào nhà. Bên trong nhà thật hiện đại và đúng ra hơi chật, việc lựa chọn hành lang vào nhà hình như đã không được dự tính ngay từ lúc xây dựng. Tôi chăm chú kiểm soát khung cảnh cuộc sống của lệnh bà của lòng tôi, trong lúc treo áo blouson lên mắc áo bằng sắt đen. Cô ấy đã quay lại ngồi trên chiếc trường kỷ đệm, nó chiếm một phần lớn bức tường cuối phòng. Tôi tiến lên trong gian phòng và nhận ra những bông hoa của mình nằm trên một vật mà hình như đó là chiếc bàn làm việc, bộn bề những giấy tờ và những hồ sơ các loại.

Cảnh bày trí rất hiếu khách, toàn bộ khung cảnh lộ rõ rằng đã được lựa chọn và trang trí với một thị hiếu điển hình, nó chứng tỏ việc là một cảnh sát không phải là không sánh được với người có đầu óc đôi chút nghệ sĩ. Một ghi nhận chưa từng có, bên cạnh đồng ngỗng ngang giăng đầy những tấm ảnh mà tôi không thể phàn định nổi chỗ tôi đang đứng, một cái đầu thẳng hể cỡ người lớn, có khả năng được một chàng họa sĩ mới vào nghề họa lên với một bộ lông tuyệt diệu ở LSD. Đúng ra là rất kỳ cục. Nhất là cái mũi, mang màu xanh kỳ không.

Hãy cùng quay lại với bà chủ nhà xem nào, người từ này giờ vẫn kiên nhẫn chờ tôi hoàn thành mục kiểm kê gian phòng! Theo bản năng, tôi thót bụng và khum người

lại, lo lắng về bộ dạng thân hình của nó. Những vết trên mặt cô hầu như đã biến hết sau một tuần dài, và mùi nước hoa phảng phất toả ra từ người cô tỏ rõ sự thoải mái êm dịu. Cô vận một chiếc T-shirt trắng tuyền bó sát làm lộ hình thể phấn chấn, và một chiếc quần vải pha ni lông xanh lơ. Tôi tập trung trí lực một cách tuyệt vọng vào đôi mắt xanh lục đang nhìn tôi chăm chú.

- Cuộc thanh tra kết thúc rồi chứ? Cô nói mĩa một cách dịu dàng.

- *Những giác quan dễ dãi của chúng ta có thể bị quyến rũ,*

Những tuyệt phẩm hoàn hảo mà thiên nhiên đã tạo dựng.

- Gì cơ?

- Đó là cách mà Molière nói về một cảnh bày trí mà ông thấy dễ chịu ấy mà.

Khi nghe vậy, Tartuffe* chắc phải quay nhanh lại nắm mồ của mình mất!

- Và anh đã nhất thiết phải đến đây vào giờ này để nói chuyện với em về sân khấu à?

Giọng nói bình thản nhưng trên hướng tự vệ. Mắt bão đầy. Một cái gì đó kiểu: ta đồng ý cho mi quyền hưởng mối nghi ngờ nhưng mi buộc phải có được một lý do thật xác đáng đấy!

*. Một nhân vật trong tác phẩm của Molière.

- David, cô van vớ, trời muộn rồi và mới đây em đã phải trải qua những ngày giờ thật khó nhọc. Anh có định nói cho em biết lý do tại sao anh lại đang ở đây không đấy?

Cuối cùng thì tôi cũng ngồi xuống cạnh cô, nhưng dấu gị cũng khá xa cơ đấy, đúng cách sao cho không bị lây bầy bởi những luồng sóng mát mẻ toả ra từ người cô. Nhưng cũng không bắt cô ấy phải đợi quá lâu, nếu tôi muốn sống khá lâu để được biết mặt các hậu duệ của mình. Thế là tôi lên tiếng:

- Có hai lý do. Đầu tiên, anh có một điểm nháy. Với tên cao to da đen, chùng trên dưới năm mươi tuổi. Và hẳn đã kết thúc đời mình trong những đường hầm ngầm ở Paris.

Cô nhồm ngay dậy, đột nhiên bị cuốn hút. Tôi thì cũng vậy, chắc sẽ phải khờ xác đi hay phải trở thành một cái cây không hồn để cho cô ấy biểu thị đôi lòng trắc ẩn và ban tặng cho cái gì đó uống, ví như thế chắc?

- Nói đi nào! cô thoát, có lẽ đã sử dụng thành ngữ cảnh sát thông lệ, mệnh lệnh mà tôi chắc chắn phải hiểu theo nghĩa bóng.

Tôi giải thích cho cô lý lẽ của mình, những mưu toan mới đây của tôi để kiểm chứng và sự bất thành tạm thời của mình.

- Hay lắm, cuối cùng cô kết luận.

Tôi hạ nhiệt:

- Nếu mọi sự tiết lộ rằng đó chính là ông ta! Thì đáng buồn là anh vẫn chưa thể đảm bảo được chuyện đó, vì

những luật gia khác của văn phòng ấy đang quá bận rộn nên không thể gặp gỡ nhanh ngay được.

- Em nghĩ rằng với em thì họ sẽ tiếp ngay đấy, cô tùm tùm nói.

- Anh không nghi ngờ gì chuyện đó và vả lại chính vì thế mà anh có mặt ở đây. Nếu như Victor Béruse rõ ràng liên quan tới vụ này, thì chắc phải có một mối liên hệ trực tiếp giữa hai nạn nhân và Guillaume Deschamps.

- Guillaume Deschamps đã chết rồi! Em còn nhớ chút đỉnh vụ này.

Điều đó thì chắc như bàn thạch! Dẫu sao thì nó cũng mở ra một phạm vi những khả năng mới, bắt đầu từ một sự trả thù tình cờ của gia đình hay bạn bè của hai thiếu nữ bị gã đó sát hại.

Cô lưỡng lự, gật đầu nhẹ nhẹ.

- Trước mắt, em không thích tự biện gì cả, mới chỉ biết qua loa hồ sơ và nhất là, chừng nào mà chúng ta còn chưa thật chắc chắn về dự cảm của anh, nhưng hãy tin chắc rằng em sẽ kiểm tra lại. Điều khiến em hơi bức mình, đó là Nahon, ông chủ của UMD, đã nói với em chuyện này nhưng em đã không đi sâu thêm. Và lẽ ra em đã phải làm rồi chứ.

- Từ khi nào vậy?

- Ngay buổi hôm sau ngày em gặp nạn ở Sarreguemines. Do kiêu ngạo, em đã phạm sai lầm. Tình trạng thân thể em chắc phải ngăn cản em đi đến chỗ hẹn

ấy một mình và đã có thể làm hỏng cái gì đó. Nếu Roger đã đi cùng em, hơn nữa như chính anh ta đã đề nghị, thì có thể chúng ta hẳn sẽ thiết lập mối liên hệ nhanh hơn nữa.

Tôi nhún vai.

- Có thể thế, có thể không. Nếu anh xét theo những gì anh đã chứng kiến, thì em còn xa mới đủ sức khỏe, đó là điều chắc chắn. Nhưng lý lẽ đã dẫn anh đến điểm Béruse do gượng gạo thì đúng hơn. Suy cho cùng ước tính cũng chẳng ích gì. Nếu như đã có sai lầm, thì nó được sửa chữa vào lúc này, điều chủ yếu là vậy.

- Đó là nhờ anh đấy.

- Anh đã gặp thời thôi.

- Không đâu David! Đó hơn cả là một cơ may kia. François nói đúng khi anh ấy phát biểu về anh như là một nhà chuyên nghiệp cừ khôi.

Phải trả lời thế nào đây nhỉ khi vẫn muốn giữ thế khiêm nhường? Tôi đành cho qua. Cô ấy tiếp tục:

- Anh đã nói có hai lý do chủ yếu. Vậy lý do thứ hai là gì?

- Em có gì uống không để chúc mừng sự khám phá của chúng ta nhỉ?

Khi nói “chúng ta”, tôi hy vọng có thể tiến tới thân mật với cô chút đỉnh.

- Sự khám phá “của anh”, anh muốn nói thế chứ gì. Một tách tisane* nhé?

*. Một thứ trà lá hãm, uống về khuya để khỏi mất ngủ.

Lúc đầu tôi không hiểu. Tôi, cái thằng tôi mà khám phá ra một tách tisane ư? Nhưng sau đó, tia ánh sáng loé lên:

- Em muốn làm cho anh một tách tisane hả?

Cô phá lên cười.

- Đi mà nhìn bộ dạng anh đi kìa! Cứ như là em vừa bảo anh cởi đồ cho em ra ấy!

Rồi cô ấy chợt hiểu ra điều mình vừa nói và điều mà tôi có cơ sẽ trả lời, khi nhìn thấy nụ cười vừa chấp chới hé nở trên môi tôi. Nhưng tôi chẳng nói gì cả. Cặp mắt cô quay sang nhìn thẳng mắt tôi, chúng khiến tôi mê ly, chúng thôi miên tôi. Tôi chết chìm trong đó. Hai bờ giếng đẹp sâu hun hút.

Khuôn mặt chúng tôi tiến sát lại nhau mà tôi không hề có chút ý thức. Cặp môi bắt đầu chòn vờn trên môi cô. Nhẹ nhàng, êm ái, thưởng thức sự lấy bầy của cuộc chinh phục mới này.

Tôi không gắng sức, không lấn tới, tôi chỉ hài lòng đứng im như vậy cho đến tận khắc cô ấy quyết định phá tan điều tuyệt diệu đang hăm dọa nhấn chìm chúng tôi.

Cô ngồi vật sâu xuống tràng kỷ đệm. Rất xa tôi. Tôi hoàn toàn không biết bộ dạng mình lúc ấy như thế nào nhưng mặt cô ấy đỏ rực, hệt như sau một lần gắng hết sức. Cô thở nhanh và sâu, rõ ràng là đang cố gắng tìm lại sự tự chủ của mình. Cũng hệt như tôi vậy. Những suy nghĩ của tôi xoáy như lốc. Tôi biết rằng tôi không được mở miệng, nếu không sẽ làm tan sự diệu kỳ của thời khắc này.

Giọng cô vang lên khô khốc, nhưng cô nói với vẻ bình tĩnh.

- Về đi, David, em xin anh!

“Lần đầu tiên trong đời, hãy ngậm miệng lại đi, David”, tôi tự nhủ với chính mình, “nhất là chớ có nói câu nào đấy.”

Lần đầu tiên trong đời tôi, tôi nghe mình và bình thản đứng dậy. Sau đó đi về phía mắc áo và với tay lấy chiếc blouson của mình, cảm nhận được ánh mắt cô vẫn luôn bám chặt lưng tôi.

Tôi chỉ quay lại vào lúc mở cánh cửa ra vào. Cô vẫn ngồi tại chỗ, trong tràng kỷ đệm, và nhìn tôi.

Tôi thì thầm:

- Cảm ơn vì tách tisane nhé, Amélie!

Rồi tôi bước đi.

Chỉ lúc đi xuống cầu thang thì tôi mới nhận ra rằng mình vẫn chưa nói cho cô ấy lý do thứ hai mà do nó tôi nhất thiết phải gặp cô bằng được tối nay. Hoàn toàn có lý thôi bởi tôi rất muốn gặp lại cô ấy.

Metz – ngày 26 tháng sáu – 24 giờ

“Tôi tự hỏi thực sự rằng tôi làm đẹp cho ai mới được chứ?” Elisabeth Audiard buồn bã tự vấn mình, bằng một giọng vỡ mộng, khi phán xét mình không nhân nhượng trong tấm gương soi phía trên bồn rửa.

Tối nay, chị không sao ngủ được. Thế là, do tuyệt vọng, chị đã có ý tưởng vặn vòi cho đầy bồn nước thật nóng để tắm, với niềm hy vọng nó sẽ giúp chị tìm được giấc ngủ ngon. Bồn nước từ từ đầy dần lên, bọt phát ra từ dầu tắm phủ đầy mặt bồn không thực sự làm giảm

được tiếng ồn của nước. Những tấm vách tường không đủ độ dày, những người hàng xóm chắc sẽ phàn nàn, nhưng thôi kệ. Suy cho cùng, cũng chẳng phải là hiếm hoi khi chị nhận ra những tiếng ồn trong cuộc sống xáo động của họ. Ngược hẳn với chị, cuộc sống quá đổi bình lặng, chắc chị cũng không thường xuyên quấy quả họ lắm. Nhất là từ khi Roland cất bước ra đi sau hai mươi năm trời chung sống. Và chuyện đó tan vỡ chỉ vì một con ranh chỉ nhỉnh hơn nửa số tuổi anh ấy một chút mà thôi!

Chính vì thế, chị còn lại một mình với những nghi ngờ và tự đặt ra không biết bao lần câu hỏi tại sao anh ấy lại ra đi. Liệu có phải lỗi của chị không? Chẳng phải chị luôn dành hết đến mức có thể cho anh ấy đó sao? Trước khi ra đi, anh ấy đã không bao giờ biểu thị tí giữ gìn nào, tí giữ kẽ nào. Ngay cả trên giường cũng vậy, ngược lại với biết bao cặp vợ chồng khác, sinh hoạt tình dục nghèo nàn dần đi do thời gian, thì họ lại hoàn toàn có vẻ rất hợp nhau. Dù sao đi nữa, anh ấy cũng chưa bao giờ phàn nàn về chuyện đó, ngược lại là khác. Vậy thì tại sao chứ?

Chính điều đó lại là điều nhọc nhằn nhất đối với chị. Không hiểu gì, không biết gì cả. Anh đã chưa bao giờ đủ khả năng giải trình điều ấy cho chị. Thế là sự bất ổn bất trí tưởng tượng của chị làm việc theo hướng bi quan. Chị tự bịa ra những tội lỗi, xem xét lại chính những căn nguyên tồn tại của mình. Sự ngờ vực cũng đã với tới tận

tình yêu của chính chị, đẩy chị mừng tưng những khuyết điểm, những yếu ớt, và mỗ sể toàn bộ ý thức của những phẩm chất tốt của mình. Chị đã chắc cùng anh đi đến cuối đoạn đời biết bao nhiêu! Chúa ơi, điều ấy sao mà gây đốn đau đến vậy!

Tắm gương phản chiếu cho chị thấy một hình ảnh mệt mỏi. Chị sẫm soi nó mà không hề thoả mãn, ghi nhận những nếp nhăn nho nhỏ xuất hiện bên khoé mắt, những quầng thâm, khuôn miệng hơi xệ thêm chút nữa. Chị cởi chiếc áo ngủ mỏng manh thấm đầy mồ hôi và cuộn tròn lại rồi vát nó trên nền gạch đá hoa, trước khi quay về trước tấm gương soi. Hình như chẳng có gì đặc biệt đã thay đổi. Ngực chị vẫn rắn chắc như thế, vẫn trĩu nặng như thế. Chị khum lòng bàn tay đỡ phía dưới hai bầu vú, nhẹ nhàng nâng chúng lên, hai núm hồng hồng lộ rõ trên làn da trắng như sữa. Có thể chúng đã hơi xệ xuống nhưng không rõ rệt lắm. Một tý cảm giác thoả mãn loé sáng. Chí ít thì cũng không phải tất cả đều sụp đổ hoàn toàn, chị nhủ thầm, vẻ thức tỉnh.

Chị quay lại để kiểm tra mực nước trong bồn tắm. Đã sẵn sàng. Bước qua gờ bồn tắm, chị nhẹ nhàng dần sâu toàn bộ cơ thể mình trong làn nước nóng giã. Chỉ vừa mới yên vị, thì một cảm giác thoải mái đã xâm chiếm cơ thể chị. Chị thấy làn da mình dịu lại, sự căng thẳng ngực trên hai bờ vai tan biến, chất lỏng nhần chìm từng lỗ chân lông chị để tẩy rửa chúng, để thanh lọc chúng.

Những giọt mồ hôi bắt đầu đọng thành giọt lấp lánh trên mặt chị, chảy xuống môi có vị mặn mặn. Tư tưởng chị cuối cùng đã rũ bỏ được hết, hơi nóng làm tê liệt những suy nghĩ bi quan của chị. Chị thậm chí không còn đủ dũng khí để mà phiền muộn nữa. Chị để đầu ngả trên nền gối, lúc này mới ý thức được sự mệt mỏi bất tận, công việc quá độ và nỗi buồn chất chồng. Chị cảm thấy rã rời và nhắm mắt lại, cố gắng chống chọi lại cơn buồn ngủ. Thực ra mà nói, chị cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện đó cho lắm, hoàn toàn phó mặc cho ý muốn đến đâu thì đến. Một chuỗi thời gian dài trôi đi, hòa nhịp với những tiếng đập của tim chị. Nước tràn ngập vành tai chị, chị lênh đênh trong một cái kén mềm mại bao quanh mình, bảo vệ mình. Chị cảm thấy bình an, đầu óc nhẹ tênh. Một luồng gió mát lạnh hơn vừa phả vào mạn mặt chị nhưng chị cũng không hề để ý.

Một cảm giác lạ lùng đánh thức ý thức chị. Cảm giác của một sự hỗn tạp, gây ý tưởng rằng chị không phải chỉ có một mình thôi. Chị mở choàng mắt, ngẩng vội đầu dậy và thấy ngay trước mắt mình lưng lửng một người đàn ông, ngồi chồm hổm gần bên tấm, nhìn chị chăm chăm không hề chớp mắt!

Chị rấp rem nhồm dậy nhưng hai chân chị cứ trượt dài dưới đáy bồn. Chị mở miệng để kêu khi một bàn tay đè lên mặt chị, cương quyết ấn chị sâu vào trong nước. Tiếng kêu của chị bị biến thành những tiếng òng ọc, chất

lông tràn đầy miệng, chảy vào trong khí quản. Chị sẽ chết đuối mất! Chị cố gắng kháng cự lại nhưng chị chỉ quờ quạng vẫy đạp chân tay trong nước mà thôi. Mất cả chân chị đạp mạnh vào vôi nước, một cơn đau nhói chạy dọc khắp thân thể chị. Chị cố gắng đẩy lượng chất lỏng đã tràn vào trong cổ họng mình ra, nhưng chị đã mất toàn bộ những túi khí dự trữ. Những chuỗi giấy đạp của chị đã trở thành cuồng loạn, nhưng vô ích. Chị không thể cự lại được nữa. Chị bỏ cuộc.

Người đàn ông còn ấn mạnh chị trong nước, già thêm một phút nữa. Hắn nhất thiết phải thật chắc chắn về kết quả. Dịp diễn ra trước mắt quả là quá hay nên không thể cho qua được. Với một chút may mắn, vụ chết đuối này sẽ có thể được xem như là một tai nạn. Khi dời khỏi căn phòng, hắn tìm kiếm sai lầm có thể mắc phải, nhưng chẳng nhận ra điều gì hết.

Chị thậm chí còn không cào cấu gì hắn, chỉ đành lòng quẫy đạp hết như một con bọ hung bị đặt nằm ngửa.

Chantilly – 27 tháng sáu – 10 giờ

“Nếu như mỗi một con người hàm chứa một khía cạnh con vật như người ta vẫn thường nói, thế thì hình như con đà điểu là phù hợp nhất với con người này”, Amélie nghĩ ngợi, thấy thích thú, khi quan sát người đối thoại với mình. Thầy Oudard, trên thực tế, đeo thân hình tròn trùng trục của mình trên đôi chân rất mảnh, một cái cổ dài nhăn nheo vươn hẳn lên khuôn mặt với những nếp nhăn hiện rõ, như là những dấu vết kỷ niệm. “Gần với bảy mươi hơn là sáu mươi”, cô nghĩ. Có thể còn hơn thế, mặc dù ánh mắt vẫn còn rất sống động và xuyên thấu của vị luật gia.

Đích thân ông ta đến đón chị trong phòng đợi nơi chị chỉ vừa mới đến chừng vài phút. Chị ngạc nhiên nhận thấy ông ta vận áo măng tô, một chiếc áo choàng len phớt màu nâu, chỉ để lộ ra chiếc nơ cà vạt.

- Xin chào đại úy, ông nói khi bắt tay chị.

Rồi lại tiếp ngay không để chị có thời gian đáp lời:

- Tôi đề nghị cô thế này. Những chủ đề mà chúng ta đề cập có quá cần mật để chúng ta có thể trao đổi bên ngoài được không?

Chị lắc đầu, khiến ông ta nở một nụ cười tủm tỉm thoả mãn.

- Tốt. Vậy thì cô có chấp nhận đi cùng tôi trong cuộc đi dạo hàng ngày không?

- Tôi rất lấy làm hân hạnh. Chính tôi đôi khi cũng có cảm giác không thấy ánh sáng ban ngày là mấy nữa. Vậy nên tận hưởng khoảng thời tiết đẹp khi có thể thôi!

Họ nhanh chóng ra khỏi văn phòng luật sư.

- Chúng ta đi về hướng nào đây?

- Hướng này, ông trả lời, đưa tay chỉ chiếc cổng đá vươn cao trước mặt, cách họ chừng gần hai trăm mét.

- Đó là hướng toà lâu đài à?

- Đúng vậy. Không phải ngày nào cô cũng có dịp nhìn thấy nó đâu và, cá nhân tôi, tôi chưa bao giờ chán nó cả. Đó sẽ là niềm vinh hạnh đối với tôi được khoác

tay để dẫn cô tới đó xem. Không phải thường xuyên mà tôi có cơ hội đi dạo với một phụ nữ quá xinh đẹp như thế này. Nên biết rằng cô chẳng gặp chuyện gì đâu. Ở tuổi tôi, chỉ duy những ánh mắt của những người láng giềng còn có giá trị đôi chút và họ sẽ chẳng xét nét gì khi nhìn thấy tôi hân hoan đi bên cạnh cô.

Chị không thể ngăn được cười. Ông có khía cạnh “Pháp cổ điển” này thật dễ chịu, đôi chút giống như ông ngoại chị. Chị luồn bàn tay trái xuống dưới cánh tay ông và họ bắt đầu tản bộ chậm chậm.

- Tôi nghĩ đã hiểu được rằng cô đang tìm kiếm những thông tin về Victor Béruse.

- Đúng vậy.

- Tôi liệu có thể được biết lý do của chuyện này không?

Chị lưỡng lự vài giây.

- Đây không thuộc thói quen, nhưng tôi sẵn sàng trình bày với ông. Với điều kiện ông cần giữ kín về chủ đề này.

-Tôi xin giữ lời.

- Ông đã từng nghe nói về vụ Hinglander chưa?

- Đương nhiên! Tôi vẫn đọc báo hàng ngày mặc dù hình sự không thực sự là chuyên môn của tôi. Nhưng chuyện có can hệ gì đến Victor nhỉ?

- Chúng tôi nghĩ rằng rất có khả năng nhà cự cộng tác của ông là nạn nhân thứ hai của Hinglander.

Ông ta điếng người và chị nhận thấy ông quay ngoắt đầu lại nhìn chị chăm chăm, cánh tay ông đỡ hằn trên cánh tay chị. Nhưng ông lại thả lỏng rất nhanh và tiếp tục chậm rãi bước.

- Thế cái gì khiến cô tin điều ấy? Ông nhẹ nhàng hỏi chị.

- Tôi thành thật mong ông thứ lỗi, nhưng tôi không có quyền nói thêm gì cho ông được nữa. Nên biết trước mắt đó chẳng qua chỉ là một giả thiết thôi.

Ông gật đầu, ra vẻ thấu hiểu.

- Thế thì. Hãy đặt các câu hỏi của cô đi!

- Mới đây ông có liên hệ gì với ông ấy không? Chính ông hay có thể một số người khác cùng nhiệm sở chẳng hạn?

- Không, không hẳn đâu. Thực ra, ông ta đã quyết định đòi được hưởng quyền nghỉ hưu của mình, từ một năm nay rồi, và kể từ đó chúng tôi không còn nghe nói đến ông ấy nữa. Và lại, tôi đã tin ông ấy quay về Antilles. Hay ở châu Phi.

- Ông ấy là người Antilles hay châu Phi hả?

- Cả hai. Ông ta có bố là người Cameroune, tôi nghĩ thế. Và mẹ ông ta người Antilles.

- Ông ta chính xác thì bao nhiêu tuổi?

- Năm mươi hai khi ông ta chia tay bọn tôi. Bây giờ có lẽ ông ấy phải gần năm mươi ba rồi.

- Liệu có phải hơi quá sớm để ông ta nghỉ hưu không?

- Gia đình ông ta thuộc loại giàu có, và chính bản thân ông ta đã rất thành công trong nghề nghiệp.

Do họ tiến gần lại chiếc cổng đá, họ hình dung ra các chuồng ngựa và sân vận động đua ngựa ngay đằng sau.

- Ông ta thuộc loại đàn ông như thế nào?

Giờ lại đến lượt ông lưỡng lự.

- Đôi chiều, cuối cùng thì ông cũng trả lời. Một tính cách có thể vừa rất hung hăng lại cũng rất nồng hậu. Một kẻ quyến rũ lợi hại khi ông ta muốn, và nhân vật khủng khiếp nhất của các hung thủ khi ông ta làm việc.

- Chẳng phải vai trò của luật sư là hiểu chiến và thích tranh luận đó sao?

- Chắc chắn rồi, ông công nhận. Nhưng chúng tôi cũng là những con người với những nỗi ngờ vực của mình. Và đôi khi, chúng tôi phải đặt cho mình những giới hạn. Nhưng ông ta thì chẳng có gì ráo. Ông ta hình như có một chiếc răng chống lại hệ thống và khi ông ta bào chữa cho những khách hàng của mình, thì đó không phải là ông ta chiến đấu vì họ mà đúng ra là vì ông ta. Từ đó nảy sinh một cấp độ liên quan ít thấy, dùng tất cả mọi phương tiện để biện minh kết luận, đôi khi, không rõ ràng.

- Như trong trường hợp của Guillaume Deschamps à?

Vài giây đồng hồ trôi đi, có lẽ được sử dụng để thẩm nhuần những sự kiện của hồ sơ.

- Đúng thế. Trường hợp ấy khá điển hình. Ông ta biết rõ khách hàng của mình hiển nhiên là thủ phạm, nhưng đã khua trời chọc đất để đạt được bản miễn tố. Ngay cả khi tên này đã bị tuyên bố không chịu trách nhiệm và phải điều trị nội trú trong viện, thì ông ta vẫn tiếp tục đến thăm hấn.

- Thế kia à!

- Ông ta có thói kiêu ngạo quá mức và không sao chịu nổi khách hàng của mình bị giam cầm mặc dù hấn có quyết định tha bổng, một tý giống như hệ thống đã cướp đi chiến thắng của ông ta, và điều đó thì ông ta không sao chịu đựng nổi.

- Chuyện liên lụy sau đó khiến ông ta chắc chắn sẽ gặp Isabelle Dervier chứ? Chị thì thăm.

- Xin lỗi, cô đang nói về ai đấy?

- Chẳng quan trọng gì đâu. Thế ông ta đã phản ứng ra sao khi Deschamps được phóng thích và đã lại tiếp tục giết người nữa?

- Theo cách thật bỉ ổi. Và phải nói thêm rằng đó chính là một trong những lý do mà vì nó chúng tôi đã chấp nhận ý muốn của ông ấy tách khỏi chúng tôi.

- Ông muốn nói gì qua từ bỉ ổi vậy?

- Được phỏng vấn trên báo chí, ông ta nói rằng chẳng tiếc nuối gì cả, rằng đó là công việc của ông ta phải bào chữa cho hấn, rằng ông đã làm tốt công việc

của mình và mặc kệ xã hội. Rằng ông ta sẽ làm lại đúng như vậy nếu phải làm lại. Và không hề có một chút trắc ẩn nào dành cho nỗi đau của những gia đình nạn nhân.

- Thế cơ đấy!

- Đúng vậy, ông tán thành trên chất giọng buồn phiền. Ngay từ khoảng thời gian đó, chúng tôi đã thực sự đối lập nhau. Cô thấy đấy, nghề của chúng tôi chính xác mà nói là bảo vệ tất cả mọi người, bao gồm cả những kẻ rác rưởi nhất. Mỗi con người đều có quyền được bảo vệ, và vai trò của chúng tôi chủ yếu là để tránh việc chúng ta lại rơi vào trong một hệ thống mà tính võ đoán hoành hành như thượng đế. Nhưng điều đó không ngăn chúng ta có một chút ý nhị và hiểu rằng đôi khi chúng ta có những lúc gây ra nhiều nỗi đau hơn là niềm vui.

- Và điều này, ông ta không muốn chấp nhận nó chứ gì?

- Tôi đã nói với cô rồi. Ông ta không quan tâm đến những căn nguyên chủ yếu mà là chiến thắng. Phần còn lại, ông ta chẳng thèm đoái hoài gì đến.

- Vậy là các ông đối nghịch với nhau?

- Vâng. Và rốt cục chúng tôi cũng tách xa được nhau, vài tháng sau đó. Vả lại cũng chính vì điều đó mà chúng tôi không còn giữ liên lạc với nhau nữa. Để nói cho cụ thể hơn, tôi không thể ngủ được ông ta nữa.

- Tôi hiểu, chị nói. Điều đó đối với tôi có thể hiểu được.

Họ đã vượt qua cổng đá và tiến lại gần lâu đài Chantilly. Amélie dừng lại, lịm hơi bởi vẻ đẹp của quang cảnh nơi đây: một đồ trang sức trắng nuốt nà đẹp đẽ trong một hộp tư trang bằng giao thông hào bao quanh và những khu vườn kiểu Pháp.

- Nó đẹp thật, đúng vậy không hả? Ông lên tiếng hỏi.

- Tuyệt vời quá đi!

- Tôi đến đây chiêm ngưỡng nó mỗi ngày. Khi tôi nghi ngờ điều gì, điều mà, tôi phải thú nhận rằng càng ngày càng thường xuyên hơn, thì tuyệt tác này nhắc tôi nhớ rằng con người cũng có khả năng sáng tạo cái đẹp.

- Tôi, có lẽ tôi cũng cần nên làm, Amélie công nhận. Những gì tôi phải nhìn và chứng hàng ngày, trong cuộc đời nghề nghiệp của tôi, đó chẳng phải là xa hoa tráng lệ đâu.

Ông tùm tùm cười, phảng phất nỗi buồn xa vắng, và họ tiếp tục đi trên con đường đất đầy sỏi. Oudard đi xiên về phía trường đua ngựa, dừng lại trước hàng ba-ri-e chia cách họ với trường đua thực sự.

- Dẫn sao thì ông cũng biết Béruse hiện giờ cư trú ở đâu chứ? Amélie hỏi. Suy cho cùng, ông có thể phải liên lạc với ông ta trên một hồ sơ cũ nào đó chứ?

- Tôi có một số điện thoại di động, tôi sẽ đưa cho cô ngay khi chúng ta quay về văn phòng. Ông ta đã bán

ngôi nhà ở Chantilly, và có một ngôi nhà trú chân ở Paris. Còn ở Antilles hay châu Phi thì tôi không biết.

- Tất cả những gì ông có thể tìm thấy đều sẽ có ích với chúng tôi hết . Ông ta có gia đình không?

- Ông ta đã cưới vợ, tôi nghĩ thế, nhưng tôi không biết vợ ông ta ở đâu. Ông ta rất kín đáo trong lĩnh vực này và đáng ngạc nhiên là chúng tôi, chưa một ai từng gặp bà ấy cả. Ông ta cũng có một con gái nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng lắm mới đi gặp nó, đấy là theo những gì tôi biết được. Trong lãnh địa này, tôi lấy làm buồn vì sẽ không thể giúp gì nhiều được cho cô. Vậy cô nghĩ rằng ông ta có thể đã chết rồi ư?

- Chúng tôi có chút nghi ngờ, và để cho thật trung thực thì hướng điều tra còn rất mờ mịt. Chúng tôi cũng hoàn toàn có thể mắc sai lầm. Nếu ông ta thực sự có một đứa con gái, thì chúng tôi sẽ phải tìm cho ra, sao cho để có thể tiến hành một cuộc so sánh mẫu AND. Điều không phải là không cần thiết bởi chúng tôi chỉ cần viếng thăm nhà ông ta, để lấy được những mẫu. Những trợ lý của tôi hiện tại đang đảm nhận việc này, từ đó lôi ra địa chỉ.

- Tôi hiểu, ông đáp lại.

Họ vẫn còn cùng nhau đi bộ chừng già nửa giờ đồng hồ nữa, sau đó quay lại con đường để trở về. Họ gần như không nói chuyện gì với nhau. Trong sự im lặng thân hữu, gần như là triu mến. Oudard rõ ràng là một người

hiểu biết, người đã suy ngẫm rất nhiều về ý nghĩa của cuộc sống, và Amélie không thể ngăn mình thưởng thức từng khoảnh khắc đi bên ông.

Trước khi về tới văn phòng, ông dừng lại vài giây để mua một bông hồng trắng tuyệt đẹp tặng chị, mặc dù chị đã cố gắng từ chối. Khi ấy chị bỗng nhiên nghĩ đến những bông hoa của David. Nghĩ đến đó, chị bỗng cảm nhận một thứ tình cảm tội lỗi mơ hồ và cố gắng mọi cách để đẩy nó ra ngoài thật nhanh nhất. Chị và anh cặp với nhau, đó là điều không thể. Nụ hôn mà họ đã trao cho nhau là một sai lầm và điều đó sẽ không tái hiện nữa.

Vậy thì, tại sao lại có kỷ niệm bóng rục trên môi thế này?

Boulogne-Billancourt – ngày 27 tháng sáu – 22 giờ

Bãi đậu xe đối với tôi có vẻ hơi thụt sâu vào, những phiến lát tách biệt và không đồng đều đòi hỏi phải bước cẩn thận. Chỉ cần một cú sẩy chân là sai mất cả ngay. Chủ nhân của nó phải cải thiện phép phối cảnh, nếu ông ta muốn đón tiếp những cô nàng đi giày cao gót.

Nơi đó tên là BB Antilles. Tôi không biết địa điểm này, mặc dù ưa chuộng không khí nóng bỏng và giai điệu âm nhạc của các hòn đảo này, mà tôi hình dung ra từ những tiếng vang vọng, dưới chân cầu thang ra vào. Trên thực tế đó là một cái sà lan được sửa sang lại và kiến trúc thượng tầng của nó là một bề mặt toàn kính rộng mênh mông, để cho tôi tự tưởng tượng, bên cánh trái, một gian

nhà hàng. Bên cánh phải, một khu rộng chuyển đổi thành phòng cabaret cùng với bục lên xuống, trên đó hiện giờ có bộ ba nhạc sĩ đang chơi đàn và khiêu vũ. Toàn bộ một sự trang trí bằng thảo mộc xanh đem lại cho tổng thể một cảm giác xum xuê nhiệt đới. Một cửa ra vào khác, ở phần đuôi tàu, cửa này chắc chắn phải dẫn đến hộp đêm theo đúng nghĩa của nó nhưng lúc này chẳng có ai ở đó cả, điều cho phép tôi kết luận rằng nó chắc phải được mở cửa vào lúc muộn hơn.

Chính tại đây đưa con gái duy nhất của Victor Béruse làm việc, cô ta tên là Flore, mà tôi cuối cùng cũng đã xác định được danh tánh và nơi trú ngụ.

Tôi chờ thời cho đến lúc đến gặp cô, trong việc kiếm tìm một chiến lược áp sát thận trọng bởi tôi không hề tiến hành một quy trình chính thức nào hết. Tôi chỉ đơn giản hài lòng gọi để đảm bảo rằng cô ta chắc chắn sẽ có mặt, điều cho phép tôi khám phá được cô là quản lý của toàn bộ các hoạt động nhà hàng.

Tôi đã cố gắng liên lạc với Amélie để truyền cho cô thông tin nhưng không có kết quả. Có lẽ phải tin rằng cô ấy thậm chí sẽ chẳng thèm nhắc máy nữa ấy chứ! Dầu cho bản tính của tôi đúng ra rất lạc quan, thì tôi vẫn phải tự hỏi liệu cô ấy có còn muốn nói chuyện với tôi nữa hay không. Tôi để lại cho cô thêm một lời nhắn nữa để báo trước cho cô sự phát hiện mới đây của mình và đưa cho cô địa chỉ của nơi tôi sẽ có mặt vào tối nay.

Vẫn bật vô âm tín.

Tôi bỏ mặc sự êm dịu của đêm bên ngoài để đối đầu với những hoà âm của một thứ nhạc zouk quý quái. Flore Béruse lúc này đang bận, chính vì thế mà người ta khuyên tôi đến ngồi ở một trong những bàn vắng, gần ban nhạc.

Đã từng trải nghiệm với những hiệu quả quái quỷ và đau đầu của “tiponch”, thứ rượu cháy cổ dở ợc địa phương hiện nguyên hình giá trị thoát đầu là đánh thức bạn dậy để rồi sau đó lại làm bạn say đứ đừ, có nguy cơ làm nổ ngay đỉnh đồn cảnh sát có chủ tâm nhất, nên tôi thích thưởng thức thứ nước uống dành cho quý bà hơn. Vậy, tôi chọn một ly “trái cây”, rồi ly thứ hai, trong lúc tôi nhẩn nha quan sát kỹ càng những nhạc công với bộ đầu tạp nham trái ngược nhau, như đầu trọc, mũ panama hay tết sam. Trang phục của họ bao giờ cũng hồ lớn như thế: từ một chiếc áo phông đen đơn giản đến áo sơ mi tuyệt đẹp jabot, khoác ngoài chiếc vét màu cặn rượu vang. Chàng nhạc công chơi gui-ta vận toàn đồ trắng và gần như phát ánh lân tinh, tương phản với màu da đen mun của anh ta. Họ chỉ có điểm chung là tài năng âm nhạc mà thôi.

Trong khi tôi nhìn như muốn xuyên thấu trang phục của cô ca sĩ, người đang uốn éo theo nhịp điệu nhạc giòn giãt và mê hoặc của giàn trống, thì một cô gái khác chen ngang và chăm chú nhìn tôi với cặp mắt có một không hai. Tròng mắt của nàng xứ Antilles có màu vàng và điểm trang kim. Một màu vàng khiến cho ánh mắt cô

mang một vẻ sâu thẳm tuyệt mỹ và bất thường. Cặp mắt mèo thực sự, cô đến hỏi tôi:

- Tôi là Flore Béruse. Ông muốn gặp tôi phải không?

Bật dậy, tôi muốn nói gần sát tai cô hơn, do có quá nhiều tiếng ồn.

- Vâng, và rất quan trọng đấy. Liệu có một chỗ nào đó mà ta có thể nói chuyện yên ổn chút không?

Cô gật đầu và ra hiệu cho tôi đi theo. Chúng tôi rời khỏi khu vực quán bar để đi vào khu nhà hàng. Một chiếc bàn trống còn sót nằm sâu phía trong, gần vách kính, từ đó ta nhìn thấy một con tàu khác đang dập dềnh trên mặt nước. Nhưng tôi không phải là người để mặc mình lãng đãng lâu bởi phong cảnh, bỗng tôi thoáng thấy, từ phía sau, xuất hiện bóng dáng của Amélie Boursin, ngay gần cửa ra vào. Nếu đó dành cho sự bất ngờ, thì đúng là bất ngờ thật! Sự ngạc nhiên của tôi chắc phải hiện rõ lắm bởi Flore Béruse quay ngoắt lại theo hướng ánh mắt tôi.

- Cả cô ấy nữa, cũng đến để gặp cô đấy. Cô ấy đi cùng với tôi.

Ôi! Nếu phải chăng điều ấy là thật!

Amélie cuối cùng cũng nhận ra những cử chỉ khua tay liên hồi của tôi về phía cô ấy. Cô ấy tiến lại và chọn chỗ ngồi gần tôi. Tôi giới thiệu từng người, tránh nêu rõ nghề nghiệp mà cô ấy chắc cũng không cho việc nói chính xác là có lợi. Một phép lịch sự dẫn theo một phép

lịch sự khác, Flore chứng tỏ cho chúng tôi thấy cô ta cũng vậy, được giáo dục rất hoàn hảo khi ra dấu cho một người bồi bàn, người này chạy nhanh lại để ghi món chúng tôi gọi. Không bao giờ hai mà không có ba. Món “trái cây” cho tất cả mọi người.

- Thế nào nhỉ? Cô ta sốt ruột lên tiếng.

Cô chắc phải rất bận và không muốn mất quá nhiều thời gian ở đây.

- Chúng tôi mong muốn hỏi cô vài điều về cha cô, ông Victor Béruse.

Khuôn mặt cô gái bất chợt đanh thắt lại thành một cái nhếch mép giận dữ. Tôi vẫn còn chưa nói hết câu thì cô đã đứng phắt dậy. Kết thúc cuộc nói chuyện! Tôi không hề ngờ tới sự phản ứng này và cứ đờ mặt ngạc nhiên, trong khi đó thì Amélie phản ứng nhanh hơn tôi rất nhiều.

- Tôi là sĩ quan cảnh sát, thưa cô, và chuyện rất quan trọng buộc tôi phải nói chuyện với cô.

Flore đứng khựng lại trước lời phát biểu có từ “cảnh sát” và nhìn chúng tôi rất lâu trước khi lại ngồi xuống. Rõ ràng là bị ép! Chiểu theo cảnh này, thì đây không phải là cục cụng của ba cô ấy rồi!

- Các người muốn gì? Cô lên tiếng hỏi với vẻ hung hăng.

- Em giới thiệu cho anh những người bạn của em chứ, em yêu?

Một chàng trai người Antilles mảnh mai dong dong, đứng ra là một chàng điển trai, tiến lại gần chúng tôi. Tôi đứng dậy để chào anh ta, để mặc hai người đàn bà dò xét nhau trùng trùng thù địch. Anh ta cao hơn tôi, và tự giới thiệu.

- Tôi là Roland Marnier, tôi là người quản lý của cơ sở đây.

Nụ cười của anh ta tan biến dần khi nhìn thấy vẻ mặt lúc này đang căng thẳng và cau có của cô gái mà hình như là bạn gái của anh ta. Anh ta nhìn chúng tôi, dò hỏi.

- Không phải là bạn bè gì cả, mà là cảnh sát, họ muốn biết những thông tin về bố em đấy.

Cô gần như thổ ra những câu cuối cùng. “Chẳng có tình thương yêu thấm thiết trong gia đình này đâu”, tôi nhủ thầm. Marnier ngồi xuống cạnh cô.

- Ông bà muốn biết những gì? Anh ta lên tiếng.

- Lần cuối cùng Flore Béruse gặp cha là khi nào? Và liệu cô ấy có biết hiện giờ ông ấy đang ở đâu không? Amélie trả lời.

- Thế thì đơn giản thôi, cô gái lại rít lên, tiếp tục chống trả. Tôi đã không gặp ông ấy từ nhiều năm nay rồi và rất hy vọng không còn có dịp nào để nhìn thấy nữa. Còn việc biết ông ấy hiện giờ đang ở đâu ấy à, tôi đếch cần biết!

Sau đó cô ta vụt bỏ đi, rõ ràng rất điên tiết. Amélie ra dặm chân đứng lên để ngăn lại, nhưng Marnier đã lên tiếng bảo chị dừng chân:

- Tôi sẽ giải thích cho ông bà rõ, anh ta nói.

- Người bồi đem đến những món mà chúng tôi đã gọi. Món “trái cây” và “ti-ponch” cho ông chủ, người này đợi cho tên bồi đi hẳn rồi mới lên tiếng:

- Flore thực sự không biết cha mình đang ở đâu và cô ấy không muốn gặp lại ông ấy nữa. Họ giận nhau mà.

Tôi mỉm cười với anh ta và pha trò để làm không khí dịu lại:

- Tôi không phải là người hay quan sát nhưng chuyện này ấy mà, tôi cho rằng chúng tôi đã mừng tượng ra rồi. Một lý do thật đặc biệt chứ?

Anh ta lưỡng lự, và tôi nói cụ thể hơn:

- Chúng tôi cần phải biết. Hoặc ông nói cho chúng tôi biết, hoặc chúng tôi phải triệu tập cô ấy để chính cô ấy nói cho chúng tôi. Thế nên làm thế nào để mọi việc diễn ra theo cách êm nhất. Chúng tôi nhất định không muốn đến đây để gây rắc rối cho các ông đâu.

Anh ta gật đầu đồng tình, ra vẻ biết điều, khi nghe rành rõ bức thông điệp.

- Mẹ cô ấy qua đời từ hơn hai năm nay, và Flore tin chắc đó là do lỗi của cha cô ấy.

- Thế có nghĩa là thế nào?

- Victor Béruse là một người vị kỷ, người chỉ chuyên sống vì mình, vì những ham muốn của mình, công việc

của mình hay những cô tình nhân của mình mà thôi, và gần như không đoái hoài gì đến gia đình. Đó là một loại đàn ông coi thường tất cả mọi người và chỉ quan tâm đến những ai mà ông ta có thể cậy nhờ được. Ngay cả khi vợ ông ta ồm sấp chết trên giường bệnh trong viện, thì ông ta cũng cho là không cần thiết phải đến đó thăm. Flore căm thù ông ta và tuyệt đối không muốn có can hệ với những gì ông ta có thể làm hiện nay nữa.

- Mẹ cô ấy vì sao lại chết ? Amélie hỏi chen vào.

- Bệnh bạch cầu.

- Thế còn ông? Ông có liên lạc với ông ấy chứ? Chị tiếp tục hỏi.

Anh ta lắc đầu:

- Không, và điều này thì có hai lý do. Không chỉ bởi ông ta là một loài ròi bọ mà tôi hoàn toàn coi thường, mà còn bởi tôi yêu Flore và tôi biết rằng tôi sẽ mất cô ấy nếu tôi thực hiện điều này. Như tôi đã nói với ông bà rồi, cô ấy căm thù ông ta.

- Điều không phải lúc nào cũng có thể thấm nhuần được, đúng về mặt tâm lý mà nói, Amélie bình luận.

Anh ta dẫu môi.

- Cô ấy hình như đã làm được.

- Trừ khi ta đề cập trực tiếp đến chủ đề này, cô bạn gái yêu của tôi bẻ lại. Phản ứng của cô ấy lúc này hơi bị chậm tự ái.

Anh ta nhún vai không trả lời. Sự im lặng lại bao trùm lên cho phép tôi nghe rõ hơn tiếng hát của nàng ca sĩ. Cô ta hình như đang khóc cho một tình yêu đã mất. Marnier tu nốt chỗ rượu còn lại trong ly mình, không hề đỏ mặt hay dừng lại để lấy hơi, điều chứng tỏ anh ta đã khá quen với loại rượu này.

- Còn câu hỏi nào khác nữa không?

Tôi cần phải hỏi chính xác một hai chi tiết nữa:

- Flore và ông, hai người ở với nhau lâu chưa?

- Hơn hai năm nay rồi.

- Vậy ông đã có dịp gặp gỡ mẹ cô ấy rồi chứ?

- Đáng buồn là không. Flore có một căn hộ ở Paris và làm việc trong một cơ sở khác, nơi tôi đã quen cô ấy. Cha mẹ cô ấy sống ở Chantilly. Và bà ấy đã mất ít lâu sau khi chúng tôi gặp nhau.

- Và ông chắc chắn không có bất kỳ một địa chỉ hay số điện thoại của ông bố chứ? Ngay cả trong những dịp khẩn cấp?

- Tuyệt đối chắc chắn. Vả lại, tại sao ông bà lại quan tâm đến ông ấy vậy?

Chính Amélie đảm nhận việc thông báo:

- Tên của ông ta đã được nêu trong phạm vi một cuộc điều tra và chúng tôi cần phải nói chuyện với ông ấy, chỉ có thế thôi.

- Tốt, anh ta chấp nhận lời giải thích. Vậy, ông bà không thấy phiền chứ, giờ tôi phải đi mở cửa hộp đêm. Tôi sẽ có mặt tại đây nếu ông bà còn nghĩ ra những câu hỏi khác nữa. Và nhất là, anh ta vừa nói vừa tủm tỉm cười, hãy tận dụng để thưởng thức nốt chỗ còn lại trong ly đi. Cú thông thả nhé.

- Chúng tôi sẽ không quên đâu, tôi đáp lời anh ta. Cảm ơn vì đã cố gắng tiếp chúng tôi. Địa điểm này của ông thật dễ chịu đấy!

Anh ta quay gót bước đi, để mặc hai chúng tôi lại. Thay bằng việc cứ sải cả cổ để nhìn cô, tôi quyết định đổi chỗ mình để đến ngòai đối diện cô ấy, vào ghế pho toi mà Marnier vừa mới dời đi.

Cô thật trầm ngâm và không nhìn tôi.

- Nhân đây, xin chào! tôi nói với cô, với rất nhiều tiện thể.

Cô không trả lời, để mặc tôi tiếp tục:

- Tôi rất vui vì cuối cùng thì cô cũng có thời giờ để đọc những tin nhắn của tôi.

Rồi thì cô ấy cũng ngược mắt lên. Tôi cảm thấy cô ấy hơi mang vẻ phòng vệ và không thực sự ngạc nhiên vì điều đó.

- Hôm nay tôi phải đi làm.

Tôi làm ra vẻ tin lời cô. Thì nhất định chỉ có trách nhiệm công việc mới ngăn nỏi cô ấy trả lời tôi qua điện

thoại mà thôi. Ai có thể nghi ngờ điều ấy cơ chứ? Thế là tôi nhân nhượng, về mai mả:

- Chắc chắn thế rồi. Mọi việc trôi chảy chứ hả?

- Vâng, cô đáp, về bí ẩn.

- Tối nay cô vẫn trực chứ?

- Vâng, cô nói rõ. Tại sao? Anh có dự định gì đó à?

- Nếu ta tận dụng chút đỉnh địa điểm này, ví như đi đến ngôi gần ban nhạc chẳng hạn.

- Ở đây anh không nghe rõ à?

- Có.

- Thế thì ngồi lại đây đi, anh cho phép chứ?

Cô đã xin phép tôi hay là tôi nghe nhầm đây nhỉ? Dù sao đi nữa, đó giống như một sự thoả thuận. Tôi không phản đối lại.

- Không hề chi.

Cuộc nói chuyện sôi động dần lên, tạm rời cuốn sổ điều tra để đề cập đến những chủ đề cá nhân hơn, đầu rằng kỷ niệm về nụ hôn của chúng tôi không có cơ môn trón cặp môi nàng. Một nửa giờ sau, rồi cô cũng thư giãn thoải mái, trước khi đứng lên chào.

- Thôi, đến giờ tôi phải về.

- Để tôi đưa cô ra xe.

Cô không từ chối, hài lòng để tôi đi theo, sau khi đã thanh toán tiền đồ uống.

- Tôi đã không thể đậu được xe ở đây. Tôi đậu mãi bên ngoài kia, cô nói cho tôi rõ.

- Thêm một lý do nữa để tôi được đi tháp tùng cô, tôi đáp. Tôi sẽ không để một phụ nữ xinh đẹp một mình đi kiếm xe mình trong đêm tối như thế này chứ.

Tôi đã hơi quá lời nói về bóng tối, mặt trăng sáng ngời và đèn đường bật sáng trưng. Thật ra, khung cảnh xung quanh chúng tôi lộ rõ vằng vặc. Nhưng cô đã hiểu ý định của tôi và tôi mừng tượng ra một nụ cười mỉm đang hiện trên khoé môi cô.

Cô đi về phía một chiếc xe peugot “307” và lôi từ túi áo vét ra một chùm chìa khoá nặng chịch cho phép tôi hình dung, trong cùng một dịp như thế, bao súng được đeo trên dây lưng. Không giống như Mata Hari, với khẩu súng ngắn giấu giữa hai bầu vú, nhưng cũng chẳng giống như người đại diện trong những bài báo.

Cô mở cửa xe và quay lại. Cặp mắt cô hình như sáng loé dưới sự mon trón của vầng trăng.

- Lên đi! cô ra lệnh cho tôi.

Paris – ngày 28 tháng sáu – 0 giờ 30 phút

Tôi leo vào xe của cô, nghĩ rằng cô ấy muốn nói chuyện, nhưng cô đã không hề mở miệng nói với tôi câu nào sất, cũng không nhìn, không sờ, không hôn gì cả. Cô chỉ cắm cúi bật công tắc xe và lên đường, lái xe trong im lặng với một kiểu dứt khoát đến lạnh lùng. Hệt như một người nhất định phải quyết định một việc mà anh ta biết rõ là tồi tệ, nhưng anh ta quyết định đảm lãnh trách nhiệm, cho dù có phải trả giá đến mức nào.

Đoán là cô ấy thực sự không muốn nghe tôi nói, nên tôi chẳng nói gì cả, chỉ đành hài lòng thỉnh thoảng ngắm cô theo thế nghiêng, phần thời gian còn lại của mình, để

cho cặp mắt khỏi rối rã, tôi quan sát những toà nhà cao tầng đang lướt sượt chạy qua.

Tôi không muốn tư biện về những gì sẽ có thể xảy ra hiện thời, cô gái này hoàn toàn khó đoán trước! Ngay cả khi cuối cùng cô đã đỗ trước nhà mình, chỉ khép cửa xe sau khi đã để tôi bước xuống, điều, nhân tiện đây thì nói, đúng ra là chơi khá đẹp. Sau đó cô đi thẳng vào toà nhà mà không hề ngoái lại, cứ thả tôi như thế theo gót chân cô. Chạy như bay lên hai tầng lầu trước khi sập cánh cửa căn hộ của mình sau lưng tôi.

Tôi đứng dán mình vào cánh cửa, vẫn còn chưa biết phải cư xử như thế nào cho hợp lẽ, thì bất ngờ cô quay lại để cuốn tôi vào cơn lốc quay cuồng của thế kỷ! Cô cầm vạt áo blouson của tôi giật mạnh và dúi sát tôi vào tường!

Nhưng tôi không bận lòng đến điều ấy! Khuôn miệng này đang nghiêng ngả và xâm chiếm tôi! Cho đến tận lúc này tôi đã cố gắng để tự kiểm soát mình, nhưng giờ thì tôi không thể kháng cự được nữa, chính tôi cũng thế! Tôi ghì chặt cô ấy, và chỉ thả lỏng ra khi nghe thấy một tiếng rên khe khẽ phát ra vì đau đớn. Mạn sườn cô ấy đang bị thương, và tôi đã quên khuấy mất điều này! Để gượng nhẹ hơn, nên tôi nắm hai bên hông cô, kéo cô vào sát mình hơn nữa, gần như hấp thụ cả mình cô. Sự ham muốn của chúng tôi tăng nhanh, nếu như có thể. Sự ô nhiễm của chúng tôi trở nên cuồng nhiệt, say sưa, đói ngấu, gần như là thú tính. Những giác quan của chúng tôi hoà

quện vào nhau. Bàn tay chúng tôi, lúc này được phú cho tính tò mò sốt sắng, mở ra những huyền bí và bí mật thâm kín của nhau. Chúng tôi không còn trong quỹ đạo thời gian nữa, vậy nên đã đang ở trong những năm tháng sau này rồi và thì chiếc giường là nơi cuối cùng hân hạnh đón tiếp chúng tôi, áo quần chúng tôi vương vãi tung toé để chúng tôi tự do hoà quện thân thể mình với nhau trong cuộc gặp gỡ được mong muốn cháy bỏng nhường ấy, mà cường độ của nó rốt cục đã để chúng tôi đem đến cho nhau cả sự thoả mãn lẫn sự bất ngờ.

Chúng tôi cứ nằm dài như vậy trong thời gian khá lâu, hai cơ thể trần trụi vẫn quấn lấy nhau, thì thầm cho nhau nghe những nghĩ suy của mình trước khi cơn thèm lại chợt đến. Lần này, chỉ toàn là sự dịu dàng và âu yếm, đem đến cho chúng tôi một khoảng thời khắc dài thích thú cứ tăng dần lên, để mặc chúng tôi thất lạc trong vòng tay của nhau, thoả thuê, ép sát nhau và chìm vào giấc ngủ trong buổi bình minh đang đến gần.

Tôi bị đánh thức do vài nốt nhạc. Tôi nhận ra bản nhạc đó nhưng không có thời gian để xác định chính xác. Ánh sáng của ngọn đèn trên bàn ngủ khiến tôi loá mắt. Tôi thận trọng hé mắt và thấy Amélie đang ngồi trên giường, tấm drap phủ kín hai chân và điện thoại di động trong tay: đúng là những nốt nhạc phát ra từ tiếng chuông điện thoại của nàng. Tôi quan sát nàng, nghe nàng nói mà không thực sự hiểu hết ý nghĩa của cuộc nói

chuyện. Cặp mắt tôi mơn man thân hình nàng, dừng lại rất lâu trên cặp vú nặng chịch nhưng rắn chắc mà tôi còn nhớ là đã say chúng một cách thật đặc biệt, lúc trước đó, trong đêm. Sáu giờ sáng, quả là hơi sớm đối với tôi. Và tôi lại vùi gáy mình xuống gối, để mặc tư tưởng mình mơ màng. Tôi thấy rất thoải mái, đủ đầy và nhất là thật hạnh phúc khi thức dậy bên cạnh nàng, kinh nghiệm mà tôi mong sao được lặp lại vào mỗi sáng.

Tôi nghe thấy tiếng nàng kết luận: “Tốt! Hẹn hai giờ nữa ở Quai nhé”. Rồi cô tắt máy và quay lại phía tôi, một luồng ánh sáng ranh mãnh loé lên trong khoé mắt:

- Mới bắt tiện khi sống với người của Đội Trọng án đấy! Thế là còn ít, bởi điều này có khi còn xảy ra vào giữa đêm kia.

Tôi đánh giá cao việc nàng sử dụng động từ “sống”. Một thành ngữ mang hơi hướng cho một mối quan hệ dài hạn! Còn hơn cả ngủ hay làm tình. Tôi mong muốn được sống với nàng.

Khuôn mặt nàng bỗng trở nên trầm trọng hơn.

- Anh có hiểu rằng chúng mình vừa làm một việc cực kỳ sai lầm không, nàng nói với tôi. Và điều này sẽ không đơn giản để xoay xở đâu.

- Anh chấp nhận. Tôi đáp lời. Và anh sẽ cố gắng sao cho chuyện này không gây rắc rối cho em.

- Sẽ có đấy, nàng khẳng định, và nhún vai. Nhưng

em cũng hơi chán cảnh lúc nào cũng chỉ thực hiện toàn những việc hợp đạo lý. Thế nên.

Nàng cúi xuống để hôn tôi, và tôi cảm thấy núm vú nhọn của nàng gây nhồn nhột trên ngực mình, đánh thức niềm ham muốn của tôi.

- Chương trình của anh thế nào? nàng thì thầm vào tai tôi.

- Việc đầu tiên là quay lại chiếc tàu để lấy xe, nó chắc phải đặt ra hàng ngàn câu hỏi, tại sao lại bị bỏ rơi một mình suốt cả đêm vừa rồi như vậy.

- Có thể là không ngay lập tức đâu, thế thì em có công việc dự trù trong hai giờ nữa. Và em sẽ chỉ mất có một giờ để chuẩn bị và đi tới đó. Vậy chúng mình còn rỗi rãi những một giờ. Anh nghĩ chúng ta có thể sẽ làm gì trong suốt khoảng thời gian này hả?

Lời đề nghị này phải chăng là không trơ tráo? Trong nghi ngờ, tôi không còn giữ ý muốn rằng tôi muốn có nàng nữa. Tôi kéo nàng sát về mình.

- Ta chắc sẽ tìm thấy một việc gì đó thôi.

Paris – ngày 28 tháng sáu – 12 giờ

- Chào François, mình không làm phiền chứ?

Bị giọng nói quen thuộc ấy hỏi bất ngờ, Simeoni ngẩng đầu lên khỏi tập hồ sơ mà anh đang chăm chú đọc, phát hiện ra trên bậu cửa, bóng dáng cao lênh khênh của Chánh thanh tra tỉnh trưởng Patrick Maynard.

- Không, xin mời, anh vào đi!

Ông chủ của anh không đợi mời đến câu thứ hai, liền bước vào phòng, nhanh chóng tìm chỗ ngồi trên một trong những chiếc ghế đặt đối diện phòng làm việc của anh.

- Công việc thế nào rồi? Ông hỏi.

- Theo chiều hướng tốt, François lịch sự trả lời.

Maynard chắc chắn chẳng đến đây để nói chuyện

dông dài thời tiết đẹp xấu gì đâu, cũng chẳng phải để thăm hỏi sức khỏe lẫn nhau. Họ nhanh chóng đề cập đến sự tiến triển của các hồ sơ đang tiến hành, trước khi quay trở lại vấn đề chính yếu:

- Tôi vừa nói chuyện với Chauvet qua điện thoại.

- Chauvet à? Thẩm phán đảm nhận vụ Highlander ư?

- Chính ông ta đấy. Ông ta nhất thiết muốn thông báo với tôi rằng Bộ tư pháp đã đặt áp lực lên ông ta.

- Thế nghĩa là gì? Bộ trưởng đến có việc gì trong chuyện này nhỉ? Một thẩm phán làm sao phải giải trình vụ việc cơ chứ.

- Boursin sáng nay đã đến xin giấy phép đến khám nhà một tay có tên là Victor Béruse.

- Vâng, François xác nhận, tôi có biết chuyện ấy. Người ta nghi ngờ ông ta có khả năng là nạn nhân thứ hai, người mà ta vẫn chưa xác định được danh tánh ấy.

- Theo ý kiến của Chauvet thì vấn đề thực sự gắn với niềm tin vững chắc của Amélie là vụ Highlander có thể sẽ liên quan đến một hồ sơ trước đây Deschamps/Molina. Sự trả thù của Xavier Molina như vậy tiếp tục theo đuổi sau khi đã hùn vào việc xử tử kẻ sát nhân những đứa con gái ông ta, điều đó sẽ dẫn ông ta quan tâm đến những nhân vật khác nữa, chịu trách nhiệm về sự phóng thích diễn ra trước khi có các vụ giết người.

- Quả vậy thì đó là một hướng nghiêm túc đấy, François tán thành. Thế thì sao hả?

- Thế thì, Maynard đáp lại, chuyện kể rằng hồ sơ Molina thì rất căng thẳng. Anh còn nhớ sự nổi loạn, ồn ào gây lên do việc giam giữ xét hỏi ông ta lần sau cùng chứ, trong khi đó thì ông ta bị nghi ngờ là người đã cho xử Deschamps. Bản miễn tố mà ông ta cuối cùng được hưởng đã cứu vãn tình thế vào phút cuối cùng.

- Bản miễn tố đương nhiên đã không dàn xếp được rồi! François tủm tủm cười với một chút do dự liêm sỉ.

- Trái khoáy là ở chỗ tôi lại không tin điều đó, Mayard lên tiếng đáp. Tôi hình như còn nhớ rằng nếu như những ngờ vực quá nhiều như vậy, thì chính hồ sơ kết tội lại gần như trống rỗng và chỉ dừng lại trên những lời tuyên bố của người cha trên truyền hình thôi.

Simeoni không trả lời và để mặc Chánh thanh tra tỉnh trưởng tiếp tục, anh bắt đầu lờ mờ hiểu điều ông đang muốn đề cập đến.

- Và Bộ tư pháp không muốn tình trạng đó tiếp tục xảy ra, Maynard giải thích, nhất là nếu chúng ta tính đến những tình huống có thể kéo theo. Bản danh sách diệp kỳ chia rẽ Quốc gia, bao gồm cả lực lượng cảnh sát nữa.

- Từ đó mà có hiệu lệnh: “Không được động vào Molina!” à, François nghiêng rằng.

- Không hoàn toàn là như vậy! Anh biết rất rõ là tôi sẽ không bao giờ nói với bất kỳ người lính nào của mình phải tiến hành cuộc điều tra của anh ta như thế nào. Và nhất là không được trượt theo nó. Tôi không ăn phải bả đó và tôi đánh giá rằng không một ai đứng bên trên luật pháp cả.

- Ngược lại thì thế nào?

- Ngược lại, điều rõ ràng là mọi hành động can thiệp chống lại Molina sẽ phải được tiến hành với tối đa bằng chứng. Không phải là những nghi ngờ, mà phải là những bằng chứng cụ thể! Chauvet sẽ chẳng khi nào chịu hạ bút ký giấy Ủy thác xét xử đâu nếu không có những chứng cứ ấy. Ngay cả một sự tiếp xúc không chính thức cũng bị loại trừ chừng nào mà chúng ta chưa có một hồ sơ được chuẩn bị cực tốt.

Simeoni huýt sáo khe khẽ.

- Điều ấy sẽ chẳng đơn giản hoá mọi chuyện đâu!

- Nếu là đơn giản, thì đã chẳng đến tay chúng ta, Maynard bỏ lại, chính ông cũng có vẻ rất bất bình về tình trạng sự kiện này. Trong tình hình như vậy, tôi muốn chính anh đảm nhận đứng mũi chịu sào cuộc điều tra.

- Tôi đề nghị anh chớ có làm chuyện ấy, Patrick ạ! Điều này sẽ làm mất uy tín Boursin trong khi cô ấy tiến hành công việc một cách tuyệt vời.

- Chính anh mới phải cân nhắc lại, François ạ! Tôi cũng hoàn toàn ý thức được như anh về giá trị của cô ấy, nhưng hiện thời, cô ấy đang ở chiến tuyến hàng đầu trong một vụ nhạy cảm nhất. Điều ấy muốn chúng tỏ rằng một sai lầm nhỏ nhất sẽ đè rất nặng lên sự nghiệp của cô ấy. Khi đảm nhận cuộc điều tra này, có thể anh sẽ nhất thời làm méch lòng cái tôi của cô ấy, nhưng anh sẽ bảo vệ được cô ấy.

- Đây là mệnh lệnh chính thức chứ?

- Đúng vậy. Và không có thương thảo gì đâu. Nếu chẳng may chúng ta lại phải lần theo hướng Molina, thì chúng ta nhất thiết phải ra quân sao cho không thể để bị khiển trách, để chúng ta khỏi phải trưng ra trước những trì chích của công luận. Và sẽ tốt hơn khi nhận thấy có một Chánh thanh tra đầu ngành đảm nhận hồ sơ thay bằng một đại úy thường, dấu cho đó là một chánh thanh tra tương lai, cũng rất giỏi giang như cô ấy.

“Có thể còn tốt hơn nữa nếu đó là một Chánh thanh tra tỉnh trưởng”, Simeoni nghĩ thầm, chẳng có gì là châm chọc chua cay cả, và đã kịp hối tiếc vì suy nghĩ này vì anh biết rằng đó thật bất công, bởi lẽ Maynard không thuộc loại đùn đẩy trách nhiệm, và nếu như ông chuyển hồ sơ cho Simeoni thay bằng việc chính mình đứng ra đảm nhận, thì đó là bởi Boursin từ lâu đã được coi như là đệ tử của anh, và anh đã theo sát vụ này ngay từ đầu thông qua cô ấy.

Anh thở hắt ra, và cuối cùng thu xếp đứng về phía những lý lẽ đã được đưa ra:

- Đồng ý, Patrick ạ. Tôi đảm nhận. Và đương nhiên tôi sẽ thông báo cụ thể diễn biến tình hình cho anh.

Người này gật đầu, mỉm cười rồi đứng lên. Vài giây sau, Simeoni đi tìm Amélie, mà anh biết rõ chị đang ở một nơi nào đó trong nhiệm sở.

Paris – ngày 28 tháng sáu – 14 giờ

François đưa mắt nhìn khắp lượt quanh bàn. Tất cả bọn họ đều có mặt tại đây: Amélie, ngồi bên phải anh, sau đó là Serge Dolli, Roger Salens và sau cùng là Olivier Moureau, người mà anh đã xét thấy có ích khi yêu cầu đến nhập hội với họ ngày hôm nay.

- Tốt, anh bắt đầu ngay không chậm trễ. Có hai điều tôi cần phải nói cho các bạn biết. Người ta đã yêu cầu tôi, và tôi nói rõ rằng đó chỉ vì những lý do chính trị thôi, đảm nhận trách nhiệm hồ sơ vụ án Highlander. Trong bất kỳ tình huống nào, đây không liên quan gì đến việc

xem xét lại những khả năng của đại úy Boursin hay công việc của tất cả các bạn. Nhưng sự có mặt của Xavier Molina trong hồ sơ vụ án đã khiến ít nhất là vài người trong Bộ Tư pháp lo sợ và họ nhất thiết muốn có một cán bộ cao cấp tham gia vào, người này có thể thu nhận những cú đòn, trong trường hợp có rắc rối.

Vài tiếng cười nho nhỏ lịch sự thoát ra quanh bàn sau những câu này, tất cả bọn họ đều đã thực hiện tốt nhiệm vụ của mình và biết rõ anh đang nói gì. Simeoni liếc nhanh sang cô gái cạnh mình, người này vẫn vững như thạch. Thực sự mà nói, anh thậm chí đã ngạc nhiên vì cô không hề phản ứng gì cả khi anh tuyên bố sẽ đảm trách vụ án thay cô ấy. Cô hình như đã hoàn toàn thấu hiểu sự lô-gích của việc can thiệp này và đã chấp nhận nó, điều mà, một lần nữa, chứng tỏ sự thông minh của cô.

- Sự kiện thứ hai, anh khuyếch đại lên. Sự góp mặt của đại úy Moureau với chúng ta mà tất cả các bạn lúc này đều đã biết. Cậu ấy đến giúp sức chúng ta trong vụ án này trong khuôn khổ cậu ấy đã trực tiếp tham dự vào vụ này ngay từ đầu và biết rõ vị trí địa lý của hiện trường án mạng, nhưng cũng bởi có thể cậu ấy sẽ về làm việc cùng chúng ta cũng nên, trong thời hạn cuộc điều tra này. Ta có thể coi như đây là kỳ thi tuyển của cậu ấy.

- Cậu ấy không bắt đầu bằng vụ đơn giản nhất chứ! Salens lên tiếng.

Simeoni tiếp tục mà không đưa ra lời bình phẩm nào:

- Còn bây giờ, chúng ta chuyển qua phần báo cáo tổng hợp. Để sao cho tất cả mọi người đều biết chính xác ta đang ở khâu nào rồi.

Amélie tức thì tiếp nối ngay:

- Đầu tiên, một sự phát hiện mới mở ra chúng ta những triển vọng mới, chị giải thích. Sáng nay, được sự cho phép của thẩm phán, tôi đã đến viếng thăm căn hộ của Victor Béruse ở Paris, nằm trên phố Pompe trong quận XVI, để thu nhận vài mẫu AND ở đó và cũng để xem liệu chúng ta có thể xác định thật cụ thể thời gian biểu của ông ta hay không. Như các anh đã biết rồi đấy, tất thảy chúng ta đều nghĩ rằng anh ta hoàn toàn có thể là nạn nhân thứ hai, vẫn còn chưa được xác định danh tánh trong vụ Highlander. Thế mà, khi khám xét nhà ông ta, chúng tôi đã phát hiện ra trên máy ghi lời nhắn tự động gắn liền điện thoại, có ít nhất là sáu lời nhắn tới từ Isabelle Dervier, trải dài trên ba tuần và cuộc đầu tiên bắt đầu từ vài hôm sau ngày được đánh giá về cái chết của người đàn ông trong đường hầm. Bà ta có thể gọi những cuộc khác nữa, nhưng máy nhắn đã đầy và đã không thể ghi thêm được. Vậy, nếu ta xét theo nội dung của những lời nhắn đó thì Béruse và Dervier là tình nhân của nhau.

- Không đùa chứ! Moureau ngạc nhiên thốt lên.

Thực sự là do vừa mới đến nhập đội, nên anh là người có ít thông tin nhất; vị trí này có thể minh chứng cho sự chênh lệch đó, François thầm nghĩ, hơi bực mình

vì sự vô thưởng vô phạt của lời nhận xét. Amélie đã hình như không nghe thấy gì và tiếp tục phát biểu:

- Khi bắt đầu từ quan điểm là Béruse chính là người đã bị sát hại trong đường hầm ngầm thì...

- Nhân nói đến chuyện này, khi nào thì chúng ta có kết quả của phòng xét nghiệm vậy? Simeoni cắt ngang.

- Ở PCR, chúng ta sẽ chỉ có những kết quả sơ bộ trong chừng gần bốn mươi tám giờ đồng hồ nữa, Dolli trả lời.

- Hãy xem kiếm cách nào để có thể thúc tiến điều đó nhanh hơn được không nhé! Chánh thanh tra ra lệnh, trước khi tiếp tục:

- Xin lỗi Amélie nhé, cô đang nói gì nhỉ?

- Khi công nhận rằng tử thi trong đường hầm ngầm chính là Béruse, và kết quả lưu giữ của mối quan hệ tình ái này thì chúng ta có thể viết thêm vào bản danh sách những nghi phạm mới nữa, đương nhiên là phải trừ Xavier Molina ra.

- Như là những ai đây? Simeoni lại lên tiếng chất vấn.

Trước mắt tôi thấy hai người có khả năng này, Amélie trả lời, đầu tiên là người chồng, do bị xúc phạm, đã muốn khôi phục lại thanh thế. Sát hại người tình của vợ là chuyện cổ xưa nhất trên thế gian này.

- Và nữa?

- Và, cũng có thể là chính con gái của Béruse. Cô ta

căm thù cha để mình và luôn coi ông ta là thủ phạm gây ra cái chết của mẹ cô ấy. Chuyện có thể mang về gượng gạo hoàn toàn, nhưng đó là một giả thiết mà chúng ta vẫn không thể chừa ra được.

- Tôi không thể dễ dàng hình dung được một phụ nữ có thể chặt đầu và cắt tay những xác chết, Moureau lên tiếng phản đối, anh đã quyết định tham gia vào cuộc tranh luận.

- Cô ta có thể đã được trợ giúp để thực hiện, Dollé đặt giả thiết. Người ta thậm chí có thể đã giúp đỡ cô ta. Chúng ta cũng sẽ phải tìm hiểu thông tin về gia đình mẹ cô ta nữa, biết đâu lại chẳng tìm được điều gì đó.

Simeoni suy nghĩ vài giây trước khi gợi ý:

- Đáng buồn là vẫn tồn tại một khả năng khác. Béruse là một gã hoàn toàn không được ưa chuộng và nói chung là bị đánh giá thấp; vậy ta có thể mừng tượng ra một người khác, mà chúng ta vẫn còn chưa biết, đã sát hại ông ta. Tại điểm này thì có Isabelle Dervier xuất hiện, do quá lo lắng vì sự im lặng của tình nhân, bà ta liền lên đường tìm kiếm và đụng phải tên sát nhân, tên này liền ra tay hạ luôn bà ta. Điều ấy, vả lại, sẽ giải thích khoảng thời gian tồn tại giữa hai án mạng.

- Và điều này có lẽ sẽ hàm ý rằng bà ta có quen biết hung thủ, bởi bà ta hẳn đã liên lạc với hắn trong lúc kiếm tìm Béruse. Bà ta chắc sẽ không cho đăng lời nhắn tìm

trên báo, nếu chiếu theo tình trạng hôn nhân của chính bà ấy, Salens nói rõ.

- Thật thế, Dolli tán thành.

- Nhân chuyện này, Simeoni chất vấn, các anh đã tìm ra được nguyên nhân tại sao mà Béruse lại quá căm hờn chế độ đến vậy chưa?

- Chưa, chưa thực sự tìm ra, Boursin trả lời. Có thể chỉ đơn giản là bản chất ông ta vốn vậy chăng? Điều rõ ràng là ông ta luôn muốn chiến thắng và bằng mọi giá, và chính vì vậy mà thường thường ông ta luôn căm thù những người khác. Tôi cho rằng để có thể đánh giá được những động cơ của ông ta, thì sẽ phải tiến hành một nghiên cứu sâu rộng về quá khứ của ông ấy, nhưng đó không phải là việc ưu tiên trước mắt. Dẫu sao thì thực sự đó không phải là một gã dễ gần.

- Điều rất cục đã chẳng có lợi cho ông ta, Dolli nhận xét.

- Cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, Simeoni nâng thêm tầm quan trọng, thì vẫn có điều gì đó mà tôi không sao hiểu nổi trong toàn bộ câu chuyện này, đó là địa điểm gây án. Tại sao lại trong đường hầm ngầm nhỉ? Một địa điểm hoàn toàn bất thường. Do đâu mà kẻ sát sinh biết được chỗ ấy? Tôi có cảm giác là chúng ta sẽ cứ giậm chân tại chỗ chừng nào mà chưa tìm ra lời giải đáp cho câu hỏi này.

- Nếu hung thủ là một mối quen biết của Béruse, phải

chẳng là không thể nếu hắn cũng là thành viên của ban nhân sự hay một cựu nhân viên của bệnh viện Broussais? Moureau tiến lên. Một vị bác sĩ chẳng hạn, mà ông ta đã bị coi là kẻ thù, vào một dịp này hay dịp khác.

- Ý hay đấy! Amélie tán thành. Nó xứng đáng để đào sâu hơn nữa.

Sau một lúc im lặng và suy ngẫm, Simeoni hiểu rằng họ đã đi một vòng các câu hỏi. Bản tổng kết không khả quan cho lắm nhưng dẫu sao cũng phải phân chia nhiệm vụ, trong lúc chờ đợi có được sự chắc chắn về xác định danh tánh của tử thi.

- Roger, anh ra lệnh, cậu quay lại bệnh viện Broussais. Cần phải tìm ra xem liệu Béruse, Dervier hay thậm chí cả Molina, một ngày nào đó đã từng nhập viện đó chưa. Và nếu như là có, thì ai là người chăm nom họ? Điều đó có thể sẽ cho phép chúng ta khám phá ra một mối quan hệ tình cờ với một viên bác sĩ nào đó hay với một ai đó khác. Hãy kiểm tra cả tiền bệnh án của tất cả ba người này!

- Xin tuân lệnh! Salens chấp thuận.

- Serge, tôi giao cho cậu đảm nhiệm cuốn lịch làm việc và cuốn sổ địa chỉ liên lạc của Béruse. Cậu xem xét kỹ mỷ nó cho tôi và liệu xem cậu có thể lôi ra được điều gì có ích ở đó không. Sau đó, cậu sẽ làm việc với con gái ông ta. Tôi muốn biết tất cả về cô ấy và toàn bộ gia đình. Nếu cậu cần thêm người để trợ giúp, thì hãy nói cho tôi biết.

- Ok!

- Amélie, cô đi sâu về hướng điều tra người chồng. Moureau sẽ đi cùng với cô. Cậu ta vẫn chưa đủ kinh nghiệm để tiến hành công việc một mình. Chỉ ít thì cậu ấy sẽ có được sự đào tạo tốt nhất khi làm việc như vậy, anh cười tủm. Và cậu ấy sẽ có thể xử lý mối quan hệ của mình với các đồng nghiệp ở E.R.I.C.

Chị không trả lời, chỉ đành lòng ngấm anh ta.

- Còn tôi, chánh thanh tra kết luận, tôi sẽ bắt đầu đánh hơi một cách thật tinh tế hướng Molina. Đó là cú nhào lộn cao nhất vì đó là một cựu đại úy quân cảnh, người biết rõ mọi mảnh khoé. Hơn nữa, chúng ta không có quyền đến gần ông ta mà không có chứng cứ rõ rệt. Nhưng tôi sẽ tìm ra được cách. Còn câu hỏi nào nữa không? Không hả. Vậy, cuộc họp kết thúc ở đây.

Neuilly-en-Thelle (Oise) – ngày 28 tháng sáu – 15 giờ

Nếu xét theo tập hồ sơ mà tôi đã vừa tra cứu xong sáng nay, thì bây giờ tôi sẽ sắp gặp gỡ con người là hiện thân của sự bất hạnh. Xavier Molina trên thực tế đã đồng ý tiếp tôi.

Rất hiếm khi tôi thú nhận linh cảm thấy sự gương gạo trước ý tưởng phỏng vấn ai đó, nhưng phải nói đó là trường hợp ngày hôm nay. Thế mà, tôi lại không thể chui bài được, cuộc trò chuyện này là chủ chốt để thúc đẩy vụ Highlander tiến lên. Do vậy, tôi bước những bước dứt khoát về phía nhà ông ta, tuy nhiên cũng không ngừng tự vấn mình. Làm thế nào để đề cập sát vấn đề,

làm thế nào để nói chuyện với một con người tuyệt vọng, người đã thực sự mất tất cả đây?

Chuyện của ông ta là một trong những chuyện kinh hoàng nhất mà tôi chưa từng được nghe. Ấy thế mà tôi còn có kinh nghiệm trong nghề này rồi đấy nhé; quá khứ phóng viên của tôi đã tặng tôi nhiều dịp cận kề với những trò đều giả nhất xã hội ta.

Cuộc đời Xavier Molina bắt đầu hạnh phúc thì đúng hơn, dẫu rằng vợ ông ta đã qua đời đột ngột sau chín năm chung sống, trong một vụ tai nạn xe hơi, để lại ông ta một mình nuôi ba đứa con gái thơ dại. Cùng với thời gian, ông bình phục, và thành công tổ chức lại đời mình xung quanh nghề quân cảnh và những đứa con gái. Nhưng tất cả sụp đổ với sự xuất hiện của Deschamps Guillaume, một buổi tối đã lái xe đi ngang trước nghĩa địa mà đúng lúc đó thì Francine, mười bốn tuổi và Magali, mười bảy vừa từ đó bước ra. Hai cô đem hoa đến viếng mộ mẹ mình. Người ta chỉ tìm thấy thi hài hai thiếu nữ hai ngày sau đó, bị đoạ đầy kinh khủng, trong khu rừng bên cạnh, và chính nhờ sự nhanh trí của một nhân chứng may mắn đã nhận ra hai cô gái leo lên một chiếc xe, mà cuối cùng người ta đã xác định được đó chính là Deschamps, và tên này, cũng hết như khi hắn gây ba tội ác trước đó, đã không khó khăn gì mà thú nhận ngay.

Diên đảo vì đau đớn, Xavier Molina khi đó, trên một kênh truyền hình, đã trực tiếp tung ra lời kêu gọi mà cuối

cùng sẽ biến một vụ án mạng hình sự đơn thuần, cũng hết sức thú tính như thế, thành một sự vụ Quốc gia. Ông ta hứa tặng tất cả các khoản tiết kiệm của mình, chừng năm mươi ngàn euro, cho bất kỳ ai hạ sát được Deschamps, và từ chối rút lại lời hứa đó mặc cho tất cả mọi áp lực từ tứ phía, và thậm chí còn đi tới quyết định rút toàn bộ khoản tiền này thành tiền mặt, để cất chúng vào trong một chiếc két. Tôi kể cho các bạn những biến cố tư pháp, đương nhiên là trầm trọng thêm lên do cái chết của Deschamps trong tù, tên này chắc chắn bị trượt chân trên một miếng xà phòng bởi vì người ta đã tìm thấy hấn bị cắt tiết và bị thiến!

Molina bị kết tội mặc dù số tiền vẫn còn nguyên trong két sắt. Nhưng ông ta cũng vẫn bị giam, và cuối cùng đã thoát khỏi chốn này, do một phiên toà xét xử diễn ra rất lâu, và đã kết thúc bằng một bản miễn tố để dàn xếp ổn thoả cho tất cả mọi người. Với đông đảo dân chúng, vụ kiện của ông ta đã trở thành vấn đề được thua của toàn Quốc gia. Do một cuộc tranh cãi nảy lửa hiếm khi lên đến độ ấy, thế là nảy sinh một diễn đàn tranh luận về số phận sẽ được dành cho ông ta. Đất nước bị chia cắt sâu sắc, chính phủ sắp lung lay, đối mặt với một cơn cuồng nộ chưa từng có của dân chúng. Những vấn đề thậm chí còn được trao qua đổi lại trên các dây ghế của Quốc hội!

Nhưng thử thách của Molina vẫn còn chưa chấm dứt! Khi ra khỏi tù, ông ta gặp lại ngôi nhà trống hoang. Cô

con gái lớn của ông, Mireille đã tự kết liễu đời mình ở tuổi hai mươi hai, vì đã không sao chịu nổi cái chết của những đứa em gái, lẫn cảnh tù tội của cha mình!

Một chuỗi sự kiện như vậy có thể giải thích cho bất kỳ ham muốn được trả thù nào!

Hiện giờ, Molina, tự do, sống ẩn dật trong ngôi làng này, nơi ông ta đã chuyển tới ở trong một ngôi nhà nhỏ, trong con hẻm chật chội mà tôi cuối cùng cũng lòi ra được. Khu đất chừng vài chục mét vuông được chăm sóc cẩn thận, với một vườn rau quả mà từ đó tôi thoáng thấy lưng một người đàn ông, mặc một bộ đồ đồng phục xanh công nhân, đang hăng say sới đất.

Tôi hỏi với vào:

- Ông Molina phải không?

Người đó quay lại và chăm chú nhìn tôi rất lâu, trước khi nhón chân chậm rãi tiến lại gần, đưa vạt tay áo lên lau những giọt mồ hôi đang túa ra đầm đìa trên mặt. Hôm nay quả là nóng thật. Những bước chân chậm chạp của ông cho tôi đủ thời gian cần thiết để quan sát chi tiết ông ta. Thấp và béo, ông khỏe mạnh đúng như tuổi năm mươi của mình nhưng lại mang khuôn mặt của một cụ già! Mái tóc trắng đục, những lọn tóc bết lại do mồ hôi, một khuôn miệng mím chặt nằm dưới một khuôn mặt khô xác, có vô vàn những vết nhăn chồng chéo thành những đường rãnh sâu. Cặp mắt ông tối sẫm và nheo lại

có vẻ như đã hơn trăm tuổi. Con người này đã chứng kiến sự đau đớn và ti tiện, và cái nhìn của ông ta truyền thẳng chúng lại cho bạn.

Giọng nói của ông mạch lạc, chính xác, nhưng không hề có một sự chuyển giọng bất kỳ nào chứng tỏ sự tồn tại của một cuộc sống nội tâm, một giọng nói uể oải và đơn điệu, tuy nhiên không bị nhòa đi.

- Ông là?

- David Mayer.

Ông ta gật đầu và ra hiệu cho tôi đi theo đến tận chiếc bàn kim loại nhỏ sơn trắng đã tróc lở, được kê ngay bên trái cửa ra vào.

- Ông ngồi đi, ông ta nói với tôi. Tôi sẽ quay lại ngay.

Và không để cho tôi có thời gian trả lời, ông chui thẳng vào trong nhà trong khi tôi ngồi xuống một chiếc ghế gấp mang cùng màu cũ kỹ của những đồ vật còn lại trong vườn. Tôi nghe thấy tiếng ông ta rửa tay, trước khi lại xuất hiện, mang theo một chai rượu khai vị và một bình nước lạnh. Kéo chiếc ghế thứ hai ra, ông nặng nề ngồi xuống đối diện tôi.

- Dùng Ricard chứ?

- Một chút thôi và xin ông chế thật nhiều nước.

Chúng tôi ngồi im chùng một phút, thưởng thức sự mát mẻ của đồ uống. Tôi thú thực là không biết đề cập

cuộc nói chuyện như thế nào, thế là lúc này tôi thích ngậm miệng lại hơn.

- Có chuyện gì nhỉ? Cuối cùng ông ta lên tiếng hỏi.

- Tôi mong muốn được gặp ông.

Lời đáp đến liền không cần đợi lâu:

- Thì ông đã gặp rồi! Và tại sao lại muốn gặp chứ? Tôi thực sự không còn trên trang nhất của thời sự nữa rồi.

Nếu như cách nói được phát ra nhanh, thì giọng nói vẫn tẻ nhạt và trống rỗng như thế.

- Mới đây do nhiều sự kiện, tôi đã được nghe nói nhiều đến ông.

- À ra vậy!

Và chỉ có thế! Điều này chắc sẽ không đơn giản đâu. Một con chim bắt đầu cất tiếng hót không xa nơi chúng tôi ngồi. Một thứ âm nhạc ngân nga trầm bổng, sự láy rền của nó phá tan sự im lặng nặng nề.

- Isabelle Dervier, tôi nói.

Ông ta nhìn tôi không đáp, cặp mắt hấp háy.

- Ông chắc phải biết bà ta chứ, đúng không?

Ông cứ thông thả như thế. Và câu trả lời đến vào lúc mà tôi không chờ nó nữa:

- Tôi mòn mắt để đọc tất cả những gì tôi tìm được về Deschamps. Vâng tôi có biết cái tên này.

Ông ta thậm chí không hề đổi trọng âm để nhấn mạnh khi nói đến cái tên của kẻ sát sinh những đứa con gái mình! Tôi nhấp thêm một ngụm rượu nữa để tạo cho mình thêm thái độ thư thái, biết rõ rằng tôi hẳn sẽ phải giành giật từng câu trả lời nơi ông ta.

- Ông biết chuyện bà ấy đã chết rồi chứ?

- Tôi đã đọc các bài báo của ông.

Tôi phải bỏ mạng che ra thôi. Vì trước mắt chẳng có giải pháp nào khác cả.

- Thế còn Victor Béruse thì sao?

Liệu tôi đã nhận thấy một chút tia sáng có lợi không đây?

- Có, ông ta trả lời. Tôi cũng biết ông ta.

- Có thể ông ta là nạn nhân thứ hai của Highlander.

Một nụ cười khẩy khe khẽ không hóm thú.

- Điều ấy muốn nói rằng tên hung thủ của ông chắc phải có thị hiếu tốt đấy.

- Cả hai người đã đều dính vào sự phóng thích Deschamps.

- Tôi chỉ biết quá rõ chuyện đó mà thôi.

- Và điều đó không khiến ông suy nghĩ nếu cảnh sát có thể đặt những câu hỏi về cá nhân ông à? Rằng họ có thể lần tới việc coi ông như là một thủ phạm tiềm tàng của những án mạng này chẳng hạn?

Lần đầu tiên, ông ta bắt đầu sôi động khi nghe những câu tôi vừa thốt ra:

- Ông biết gì về cái gọi là trách nhiệm, hả ông Mayer?

- Tôi không hiểu.

Trí óc ông ta hình như cùng lúc xông xáo vào trong nhiều luồng suy nghĩ.

- Trách nhiệm. Đó là một từ mà người ta càng ngày càng nghe nói đến nhiều hơn vì một cái gì đó mà người ta càng ngày càng thực thi ít đi. Deschamps, liệu hắn có chịu trách nhiệm hay không? Người ta đã tuyên hắn không chịu trách nhiệm trong vụ xét xử đầu tiên, và hắn đã lại tiếp tục giết người nữa. Nhưng ai là người quyết định chuyện này đây? Phải chăng đó là những người khác, họ cả đời cứ đưa ra những chứng cứ lý do vô trách nhiệm để đùn đẩy trách nhiệm của chính họ chứ?

- Thú thật là tôi không sao theo sát được những suy nghĩ của ông.

Ông ta bình tĩnh giải thích cho tôi:

- Không còn ai dám đảm nhiệm những hậu quả của một sai lầm nữa. Thậm chí ngay cả một viên thẩm phán cũng không. Thế là người ta che giấu đi. Đằng sau những luật sư, những chuyên gia, đằng sau kẻ “đã từng sống” cảnh phạm tội, thậm chí đằng sau tất cả các cấp ngành, cùng với một ý thức được coi như là mục đích duy nhất có thể nói trong trường hợp có vấn đề: “đó không phải là lỗi của tôi, mà là lỗi của chế độ.”

- Và điều đó, theo ý ông, mình chứng cho Highlander có thể căm ghét những nhân vật của chuỗi mắt xích vô trách nhiệm này và cam kết giết chết hết bọn họ à?

Ông ta toát ra một nụ cười khe khẽ cay độc:

- Ai mà biết được điều gì diễn ra trong đầu một con người đã từng sống trong địa ngục trần gian chứ, thưa ông Mayer? Nhưng mà không, tôi không cho rằng điều đó có thể biện bạch được. Thực sự bởi ta sẽ chẳng bao giờ kết thúc được chuyện ấy. Cả thế gian đều hướng tới những căn nguyên này. Chẳng phải Đấng tối cao đã từng nói trong tập Kinh thánh: “Hãy tìm cho ta một con người công minh chính trực, thì ta sẽ cứu hết cả loài người” đó sao?

- Vâng. Tôi hình như còn nhớ cái gì đó ang ang như thế.

- Thế nên! Bây giờ, chúng ta nên đổi câu đó bằng cách thay từ “công minh chính trực” bằng câu “có trách nhiệm”, ông ta cay độc nói tiếp, nói thêm vào mà không để tôi bình phẩm gì cả:

- Chính tôi đây, tôi đã là người vô trách nhiệm, thưa ông Mayer. Mù loà trước nỗi đau đã đẩy tôi đến việc bất cẩn khi đụng chạm đến một số quyết định của mình. Và chính Mireille đã chết vì điều đó. Tôi đã không quan tâm đúng mực đến đứa con gái lớn và do vậy nó đã quên sinh. Vậy thì tôi là người có trách nhiệm hay vô trách nhiệm đây hả?

Cuộc nói chuyện lại rẽ sang một hướng khác hoàn toàn không được dự trù trước. Cuộc đối thoại trở thành độc thoại. Liệu có phải ông ta đang tìm cách khiến tôi rối trí để dành phần thắng hay đó chỉ thực sự là cách diễn đạt của ông ta mà thôi?

- Và điều đó biện minh cho việc tất cả những thủ phạm do uỷ quyền đều phải chết à?

- Nếu tôi tin vào điều ấy thì tôi cũng nghèo rồi, thưa ông Mayer. Tôi đã muốn nó, tôi đã kêu cứu nó bằng tất cả sức lực của mình, bằng tất cả tâm hồn, trước cái chết của Mireille. Tôi đã cho rằng mình bị điên. Và tôi có thể đã trở thành điên rồi cũng nên. Và ông có biết ai đã cứu sống tôi không?

Tôi lưỡng lự. Sức mạnh của bài diễn văn thật gây ấn tượng, mỗi từ như đả gục tôi. Ông ta hiện giờ hoàn toàn bị tù túng trong chính lời đả kích của mình, và nghe ông nói sẽ giúp tôi khám phá nhiều hơn là chen ngang với những câu hỏi của mình.

- Không, tôi không biết ai đã cứu sống ông.

- Một chuỗi dây xích nhân đạo đấy, ông Mayer ạ. Việc ở trong tù đã cứu sống tôi. Trong nhiều tuần liền, những người bạn tù cùng phòng, những quản giáo – chính họ, cũng thay phiên nhau để trông giữ tôi ngày cũng như đêm. Tôi khóc, tôi gào, tôi chửi bới họ, cắn tước họ nhưng họ vẫn vững vàng và một ngày nọ, họ đã

cho phép tôi hiểu rằng, những đau đớn của tôi có thể sẽ đưa tôi đầu tư vào một sứ mệnh nào đó.

- Có nghĩa là gì?

- Có nghĩa là một bộ phận nhân loại xứng đáng được trợ giúp, được báo trước, được có những thông tin. Cũng có nghĩa là một số những người khác cũng đau đớn như tôi và có lẽ tôi có thể giúp đỡ họ. Thế là, đó chính là những thứ mà tôi có ý thực hiện lúc này.

- Sẽ thú vị lắm khi ông nói chính xác định nghĩa một bộ phận nào đó của ông.

- Tôi để ông tự tưởng tượng lấy.

- Tôi nghĩ rằng đã hình dung ra được tý chút. Thế còn những người ủng hộ nửa kia của bộ phận, thì xứng đáng phải chết à?

Ông ta mỉm cười nhẹ nhàng.

- Tôi để ông một mình suy xét, thưa ông Mayer.

- Và ông làm thế nào để giúp đỡ những người mà ông nói là cứu trợ họ chứ?

- Tôi tham gia vào nhiều những hiệp hội. Tôi ủng hộ những người cần được ủng hộ, những người đã phải đối mặt với những đau đớn như tôi. Và đem lại cho họ niềm hy vọng níu giữ tôi lại và cho phép tôi mỗi sáng tỉnh giấc không gào lên vì đớn đau và điên dại.

- Thuộc tôn giáo à?

- Không, thưa ông Mayer, tôn giáo không tồn tại nữa. Những người mong muốn nó thì có thể sử dụng nó. Tôi không chê bai hay gièm pha và rất bao dung trong lĩnh vực này, nhưng tôi đã dời bỏ nó. Trừ phi hay chính nó lia bỏ tôi, tôi cũng chẳng biết nữa. Đối với tôi bây giờ hình như quá dễ dàng để rũ bỏ những sai phạm và lầm lỗi của chúng ta vì một chứng cứ ngoại phạm siêu nhiên nào đó, cho phép chúng ta thoát ra khỏi những trách nhiệm của chính mình.

Người đàn ông này thật đáng ngạc nhiên, ông ta chắc đã suy ngẫm rất nhiều!

- Tôi không thể ngăn mình thấy bị bất ngờ quá, thưa ông Molina.

- Bất ngờ vì?

- Vì sự dễ dàng trong cách diễn đạt của ông, về những khái niệm và ý tưởng mà ông sử dụng lưu loát nhường ấy, thậm chí cả thứ ngôn ngữ mà ông chọn dùng. Đặc biệt là tôi đến đề cập loại chủ đề này trong phạm vi một cuộc nói chuyện.

Ông ta cười mỉm, vẻ mai mỉa:

- Nhất là người đối thoại trước mặt ông lại là một người vận bộ đồ cáu bẩn, móng tay dài đầy đất, và cư trú trong tận hang cùng ngõ hẻm của đất nước chứ gì, trong một ngôi nhà xám ngoét.

Tôi công nhận:

- Ông đoán trúng đấy!

Chỉ ít thì ông cũng trung thực, ông Mayer ạ.

- Thì tôi thử đoán vậy thôi.

Bỗng ông ta vụt trở nên nghiêm túc.

- Quay lại bài phát biểu của tôi, tôi tin rằng chính việc nhận biết được nỗi đau giống như nỗi đau mà tôi đã có thể cảm nhận được chỉ có thể biến ông thành triết gia được thôi. Hoặc nếu không thì nó sẽ giết ngấu ngiến ông đấy. Suy ngẫm trở thành một cách để thoát ra khỏi đó. Nếu không chấp nhận được thì ít ra cũng phải chịu đựng cái, về mặt cơ bản, là không thể chịu đựng nổi. Nếu như ông phỏng vấn một nạn nhân và người ấy đã không thể đến được giai đoạn này, thì đó là bởi tấn bi kịch còn quá mới mẻ, rằng người ấy vẫn còn chưa quá đổi phải chịu đau đớn. Khi đến một mức độ nào đó của nỗi đau, thì ta không còn có sự lựa chọn nào hết đó là sự trừu tượng, hay cái chết nhãn tiền.

- Tôi hiểu.

- Còn về sự diễn đạt dễ dàng của tôi ấy mà, thì tôi có cảm giác đã chưa từng chớp mắt trong nhiều năm liền. Và khi ta không ngủ, thì đêm dài lắm nếu như ta không trang bị cho nó một công việc bận rộn nào đấy. Với tôi, dạo ấy là đọc sách và những thứ khác nữa.

Một người phụ nữ vừa xuất hiện đằng sau thanh chắn ngang và lên tiếng gọi ông. Ông ta đứng dậy để đến gặp

bà ấy, để lại tôi một mình nghĩ ngợi về những gì mà tôi vừa nghe được. Một người đàn ông đáng ngạc nhiên, thậm chí còn có uy tín lớn, sắc sảo, điều rất dễ hiểu, nhưng kém phần liêm sỉ và chua cay hơn tôi đã có phần lo ngại trước đó nhiều. Tôi rất hiểu ông ta sử dụng sự trù tượng như là một nơi trú ngụ, nhưng tôi không sao rũ bỏ được ý tưởng rằng, trước sự hiện diện của tôi, thì ông ta đã ra tay lên tiếng trước chỉ là để che giấu một thứ tình cảm tiềm ẩn khác, một thứ tình cảm hung tàn và căm hờn. Bài diễn văn mà ông ta nói say sưa đó phải chăng chỉ là một chứng cứ ngoại phạm bề ngoài nhằm làm rối tư tưởng tôi để dành phần thắng hay thực sự đó là quan điểm của ông ta? Tôi nghiêng về giải pháp thứ nhất hơn, đích thực là vậy, bởi vì ông ta đã né tránh hết mỗi khi tôi rắp xem để đưa ông ta đến chỗ xác định một cách thật cụ thể những tình cảm của mình. Trừ phi đó là để tránh gọi lại nỗi đau do cái chết của các con gái ông gây ra. Làm sao ông ta có thể nói thoải mái về những tên tội phạm tình dục mà không hình dung những gì đã diễn ra có liên quan đến các con ông ấy chứ? Tôi không có thời giờ để đẩy sự suy ngẫm của mình đi xa hơn bởi ông ta đã quay vào và đặt lên bàn hai bó củ cải đỏ.

- Đây chính là cái mà tôi đã nói với ông về sợi dây xích nhân đạo, ông ta nói trong lúc ngồi xuống. Những người này qua lại đều đặn hàng ngày để chào hỏi tôi. Để đảm bảo rằng tôi không bị tách rời ra khỏi chuỗi xích ấy.

Và mỗi lần thì lại có một lý do cảm động. Hãy cảm bỏ củ củ này đi, ví dụ thế! Tự tôi trông được chúng nên tôi cũng chẳng cần gì. Nhưng họ chỉ là một nhân chứng ủng hộ. Thế là, cứ mỗi lần bà ấy đem đến cho tôi, thì tôi chấp nhận chúng với một nụ cười trên môi.

- Thế trước đây, ông quen biết tất cả những người này rồi à?

- Không, chúng tôi ở mãi phía trên kia cơ. Gần Beauvais hơn.

- Tôi có thể hỏi ông một câu rất độc địa được không, thưa ông Molina.

- Được chứ.

- Có phải chính ông cho người giết chết Deschamps không?

Ông ta cười mỉm và công nhận:

- Đúng thế. Và chuyện đó, để đạt được, đã không khó khăn cho lắm. Giống này không đặc biệt được đánh giá cao trong nhà tù.

Tại điểm này, dưới những câu được chọn lựa và cân trọng, cuối cùng tôi đã cảm nhận được sự mon man chòn vờn của một dòng hận thù! “Con người này sẽ chẳng bao giờ có thể tha thứ cho mọi tội lỗi được”, tôi nhủ thầm. Và ai có thể thực sự chê trách ông ta đây chứ?

Dẫu thế, một sự chính xác, theo tôi vẫn có vẻ quan trọng:

- Nhưng cảnh sát đã tìm thấy khoản tiền mặt mà ông đã đi rút hết từ tài khoản của ông ở nhà băng chưa?

Rõ ràng là ông ta đắn đo.

- Suy cho cùng thì điều ấy chẳng mang lại được gì cho ông cả đâu. Ví như ông có viết ra thì tôi sẽ phủ nhận ngay, và dù gì thì tôi cũng đã bị truy tố vì chuyện ấy rồi. Có thể nói rằng một người ở tù thì không cần nhiều tiền lắm, ngược hẳn với một số người trong gia đình anh ta cần thiết một sự trợ cấp đều đặn bằng tiền mặt.

- Tôi hiểu. Và ông có thể minh chứng với các nhà chức trách về khoản tiền bị bốc hơi đó chứ, tôi hình dung thế?

- Trong bất kỳ cửa hàng chơi PMU (sổ xổ đua ngựa), ông cũng có thể lượm được hàng tá những tờ vé số không trúng giải. Suy cho cùng, chính Nhà nước đã đẩy chúng ta chơi sổ xổ đua ngựa, đúng thế không nhỉ? Đúng rồi, chính Nhà nước là người trúng số cuối cùng đấy.

- Chính xác. Và có phải ông đã xử tử Dervier và Béruse không?

Đến điểm này thì tôi đã quá táo tợn rồi đấy! Nhưng ông ta cũng không hề bối rối.

- Không.

Tôi không còn biết nghĩ gì lẫn tin gì nữa. Một hồi lâu trôi qua, đến lượt ông ta lên tiếng nói lợi cho mình.

- Thế còn ông, thưa ông Mayer, tại sao ông lại nhất thiết muốn gặp tôi vậy?

- Tôi viết về vụ Highlander. Và do hai vụ án này có vẻ như càng ngày càng có những mối liên quan với.

- “Có vẻ” là từ đúng đấy, thưa ông Mayer, chỉ có vẻ thôi.

- Tôi không biết, thưa ông Molina. Thực sự là không biết. Chức năng của tôi không phải để phán xét mà để giải thích.

- Tồn tại các cách viết mà nó mang trong chính mình nó những lời phán xét. Nhưng tôi không phải giải thích cho ông điều này đâu, đúng không.

- Đúng thế.

Ông ta cười, một cách cực kỳ bí ẩn.

- Và nếu như ông phải phán xử tôi, thì ông sẽ làm gì nào? ông ta hỏi tôi bằng một giọng gần như là thích thú.

Tôi cố gắng trả lời trên cùng một giọng điệu.

- Ông ít tin tưởng vào những hành động của mình đến thế sao, đến nỗi ông cần một sự thoả thuận chung?

- Không hẳn, ông Mayer ạ, hãy coi chuyện đó như là một chút tò mò thôi.

- Thế thì cầu mong Chúa bảo vệ tôi để khỏi phải làm điều ấy!

“Suy cho cùng, do ông ta nói theo cách mã hoá, thì tôi đây cũng có thể mã hoá chứ, đúng thế không các bạn?” tôi tự nhủ trong lúc đứng lên.

Ông ta chìa tay ra bắt tay tôi phía trên mặt bàn. Giọng vẫn cười đùa nhưng ánh mắt lạnh giá.

- Tôi có thể, đến lượt mình, đặt cho ông một câu hỏi trực tiếp được không, thưa ông Mayer?

- Xin mời!

- Nếu ông ở địa vị tôi, thì ông có chắc sẽ làm như tôi không?

- Ông muốn nói đến Deschamps hay tất cả những người khác nữa?

Ông ta cười lục khục:

- Ông vẫn không hề nao núng nhỉ. Chỉ Deschamps thôi, thưa ông Mayer. Chỉ một mình Deschamps thôi.

- Tôi có lẽ cũng sẽ làm như ông thôi, tôi trả lời trong lúc đi dần ra xa, nụ cười rít róng của ông rốt cục đã át đi cả tiếng láy rền của chú chim hoạ mi đã lại bắt đầu cất tiếng hót.

Paris – ngày 30 tháng sáu – 20 giờ

- Vậy, đây là hang ổ của quỷ dữ! Cô nói khi bước vào trong căn hộ.

Trống chiêng không rền lên, kèn cũng không cất lên nhưng dẫu vậy tôi vẫn có cảm tưởng như chúng đang đồng loạt rú lên vậy. Lần đầu tiên cô bạn gái thân yêu của tôi đặt chân đến căn hộ bốn phòng được lát sàn gỗ, không cột kèo, hệ thống ống dẫn nước cũ kỹ và quay ra vườn của tôi!

- Đây là dinh thự nhà anh!

- Kể cũng hơi lạ, rồi cô cũng ngạc nhiên sau một hồi dài im tiếng, tìm kiếm từ, có thể là ngạc nhiên bởi thị hiếu cao nhã của đồ đạc trong nhà tôi trung ra cũng như sự trang hoàng tỉa tót của căn phòng.

- Anh rất vui vì em thích khung cảnh này.

- “Thích” có lẽ không phải từ chính xác đâu, cô chỉnh lại. Có thể nói em đã có dịp thấy những nơi kinh khủng hơn nhiều.

- Và em thường xuyên thấy những nơi kinh khủng nhất chứ?

- Hiếm lắm, cô thú nhận mà không hề do dự.

Thôi được, tôi hiểu rồi! Tôi sẽ phải cho cô ấy uống để cô quên đi khung cảnh này, mảnh khoé truyền thống của gia đình Mayer. Cô cứ tiến dần vào trong căn phòng, dừng lại để hít ngửi từng giá sách, và liếc nhanh những tấm ảnh treo khắp chỗ trống trên các bức tường.

- Bức này, em sẽ phải dẫn hẳn đến Quai mới được!

Tôi nhẹ nhàng tiến lại gần, để được gần cô hơn là để kiểm tra xem cô đang nói đến cái gì. Thực ra, tôi biết rõ đến nằm lòng chúng, và bức ấy là của Simeoni, chụp từ mười lăm năm trước, đang uốn éo làm đẹp trên bãi biển ở Ajaccio.

- Anh sẽ rửa lại cho em một tấm, hứa đấy.

Cô phá lên cười và tôi lợi dụng phút đó hôn cô, chỉ

là để giữ phom người thôi và để chứng minh cho cô thấy là con quỷ luôn rình rập đầu đấy để đợi thời cơ. Thật thất vọng cho tôi, điều đó trượt đi bởi cô rốt cục đã lãng ra xa, có lẽ là để lấy lại hơi. Chẳng có gì là nghiêm trọng cả, đó chỉ là hoãn lại để lần sau thôi, tôi tự nhủ với thuyết định mệnh. Tôi hỏi cô:

- Em dùng sâm banh chứ?

Phải nói là hôm nay tôi vừa đi chợ mua đồ để sửa soạn chúc mừng Amélie đến nhà. Để hoàn toàn trung thực, tôi thậm chí còn lau rửa, điều đó có vẻ không làm thay đổi gì nhiều trong cách đánh giá sự trang trí nhà tôi của cô ấy. Ở điểm này, nên ghi nhận là sự xuất hiện của một người đàn bà trong đời một người đàn ông thú vị đến mức nào, nó có thể làm bùng phát nơi anh ta những phản ứng và cách cư xử kỳ cục. Một thử nghiệm rất khoa học, được thực hiện với các bạn trai của tôi, đã xác nhận việc, chiếm đến chín mươi phần trăm trong mọi trường hợp, rằng các quý ông sẽ chỉ chịu cảm đến cây phát trần phũ bụi nếu như anh ta phải tiếp một người phụ nữ danh giá chịu bước chân đến nhà mà thôi. Phần thời giờ còn lại anh ta chỉ kiên cường ngồi chờ người quét dọn đến thực hiện công việc của mình từ ba đến bốn giờ trong tuần.

- Thế còn anh? Rồi thì cô ấy cũng đáp lại lời tôi.

- Anh thì thích rượu vang đỏ hơn.

- Thế thì, cho em rượu vang đỏ luôn đi.

Một người phụ nữ theo con tim tôi đấy! Chẳng có gì là ngạc nhiên tại sao cô ấy lại thu hút tôi đến vậy.

- Anh cho phép em tiếp tục cuộc viếng thăm chứ?

- Thì em đang ở nhà của em mà!

Cô đáp lại với cái dẩu môi ngờ vực. Khi ấy tôi dẫn đo với một suy nghĩ mơ hồ kiểu: “Với một sự trang trí như vậy, ít cơ may lắm!” Tôi không biết và sẫm soi rót rượu vang. Tổ hợp của Mayer đang hoạt động hết tần suất. Tôi nghe thấy cô ấy mở cửa chỗ này, đóng cửa chỗ kia, mừng tượng cô ấy đang thanh tra phòng tắm trong liên mấy phút, sau đó nhận ra cô ấy quay lại ngay, cởi áo vét ra. Không hề phát ra lời bình luận nào, và đến ngòai cạnh tôi trên tràng kỷ đệm và nhấc ly của mình lên. Chúng tôi chạm cốc, mắt đắm đuối trong mắt.

- Em thấy thích chứ?

- Thích gì cơ?

- Cuộc viếng thăm nhà anh ấy.

Cô dẩu môi:

- Việc phân bố các căn phòng thì rất thú vị, cô đáp mà không quá bị chi phối. Còn về phần trang hoàng thì...

- Đó lại là một vấn đề khác rồi, anh biết. Các ông bạn của anh đã nói thế.

- Nhân tiện nói về các ông bạn, cô tũm tũm, em rất vui khi thấy anh đã cẩn thận thu dọn tất cả các loại xu-chiêng và không hề có chiếc quần lót phụ nữ nào vương vãi đây đó.

- Thì anh đã chẳng nói với em rồi đó sao, rằng người ta chỉ dành chuyện ấy cho bọn nhà giàu thôi. Anh không chất chồng những mối quan hệ xác thịt, và luôn sống trong sự thanh tao và chủ nghĩa khổ hạnh.

- Điều đó thì em hoàn toàn tin bị thuyết phục rồi. Thế những gì ta đã làm hai ngày trước, đó là cái gì vậy? Một thành công à?

- Tình yêu gắn bó chúng ta trong vẻ đẹp vĩnh hằng không bóp nghẹt mỗi chúng ta trong tình yêu nhất thời.

- Lại còn gì nữa đây? Vẫn là Molière à?

- Ơ. Thế còn hai ngày vừa rồi, mọi chuyện suôn sẻ chứ?

- Gần như thế, cô đáp lại, mà không hứng thú đi sâu thêm.

- Chuyện em nói với anh về những chiếc quần lót phụ nữ ấy mà, nhưng không phải anh vừa trải qua hai ngày ở khách sạn với một người cao siêu rạng rỡ đại diện cho giới khác đâu nhé.

Cô đính chính:

- Chỉ một đêm thôi! Và lại còn trong hai phòng cách biệt nữa! Không phải là anh đang hơi ghen đấy chứ?

- Chỉ một tý tẹo thôi.

Cô cười và cúi xuống bên tôi để hôn chụt lên má. Tôi rấp rem tóm lấy cô nhưng cô đã kịp ngòì thụt sâu vào trong ghế đệm, và lại cũng tận dụng giây phút đó để tháo giày và hất chúng sang bên cạnh.

- Em tự nhiên như ở nhà em nhé, cô nhận xét.

- Em có thể mà. Vậy mọi chuyện đều tốt đẹp ở Sarreguemines à? Cùng với anh chàng điển trai Olivier Moureau.

Cô thở hắt ra:

- Vâng, tụi em làm việc theo hướng Louis Dervier, nhưng chẳng có kết quả gì. Tất cả những ai mà chúng em đã có thể gặp gỡ đều chứng minh rằng cặp vợ chồng nhà này rất khăng khít.

- Điều không ngăn cản Isabelle có hành vi ám muội với Béruse. Nếu như đó chính là ông ta.

- Chính ông ta rồi! Phòng thí nghiệm đã khẳng định với tụi em điều đó vào cuối buổi chiều nay. Còn về những mối quan hệ giữa Dervier và ông ta. Con người ta thì thoảng rất gây tò mò, mỗi cặp vợ chồng giải quyết sự thân mật của họ theo cách riêng của mình.

- Chính thế, tôi đáp lời cô và cười duyên, anh có những cơ sở quản lý rất trong sáng.

- Suyt! Suyt! Đôi khi phải biết chờ đợi chút nhé. Sự

vui thích đôi khi gây thất vọng, còn niềm ham muốn thì không bao giờ.

Tôi nhân nhượng:

- Đúng hết chỗ nói! Em quả là một cái giếng hiểu biết đấy.

- Nhân thể nói về giếng, cô đáp lời tôi khi chìa ra cái ly rỗng của mình.

Thì cũng giống hết chiếc ly của tôi thôi, vậy mà tôi thậm chí đã không nhận ra. Điều ấy muốn nói với các bạn rằng tôi đã bị hút hồn đến mức nào.

Tôi rót thêm rượu vào hai ly và hỏi cô:

- Về mặt đạo đức, thì chẳng có gì về Dervier. Thế còn em, em có tin vào giả thiết người chồng là thủ phạm hay không?

- Em không biết, cô đáp. Thường thường, khi người ta giết vợ và người tình của vợ, thì người ta làm một lèo. Chứ không phải cách nhau nhiều tuần như thế.

- Trừ phi nếu người ta giết ông người tình và người đàn bà lên đường tìm kiếm, và cuối cùng nó tông thẳng vào mặt bạn thôi.

- Không sai, cô nhân nhượng. Suy cho cùng điều đó gần như không thể chứng minh được. Chúng ta thậm chí không biết ngày xảy ra các vụ giết người ấy. Thật khó kiểm tra một thời gian biểu với ngần ấy chứng cứ và nhất là khi người chồng rất ít nói và chỉ thích quanh quẩn ở nhà.

- Còn Moureau, anh ta xoay sở tốt chứ?

- Đó là một tay khá đấy! Cô tán thành. Simeoni đã làm đúng khi dàn xếp để anh ta đến làm việc cùng tụi em. Đó sẽ là một nhân tố tốt cho Đội Trọng án. Thế còn anh, anh đã làm được gì hay ho hả?

- Anh đã đến Neuilly-en-Thelle, trong vùng Oise, một ngôi làng chỉ đến nếu phải đến, với ngôi nhà thờ của nó và cửa hiệu bán thuốc lá, báo chí, để gặp gỡ Xavier Molina.

Cô giật nảy mình:

- Thế hả! Anh có biết là trước mắt Đội Trọng án không có quyền tiến lại gần ông ta không?

- Không, anh không biết.

- Hồ sơ của ông ta dây dưa quá nhiều đến chính trị, nhất là đối với những gì đang xảy ra hiện nay. Chính vì thế, tụi em phải tiến hành hết sức cẩn mật. Em thậm chí còn bị rút ra khỏi vụ này và chính François đã trực tiếp điều hành nó.

- Anh thật lầy làm tiếc vì điều đó.

- Chứ không phải em đâu, cô cười lục khục. Em biết họ quyết định như vậy chỉ là để bảo vệ em thôi, trong trường hợp cần thiết. Phải chống đỡ khá nhiều cú trong chuyện này đấy.

- Đúng vậy, lại thêm một bằng chứng nữa là

François đánh giá rất cao năng lực của em. Nếu suy nghĩ kỹ, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu hấn tiến hành theo kiểu ấy.

Cô tán thành:

- Vâng. Như vậy là anh đã gặp Xavier Molina. Anh nghĩ gì về ông ta?

Tôi đoán đo:

- Khó nói lắm. Đó là một con người linh hoạt, nhưng rất thông minh. Và đúng là người đã cho xử tử kẻ đã sát hại những đứa con gái ông. Nhưng mặt khác...

- Mặt khác thì thế nào?

- Anh không thực sự tin ông ta có thể đi kiếm Béruse, sau đó là Dervier, đầu độc họ bằng ma túy, dẫn họ vào các đường hầm ngầm để rồi giết họ, sau đó lại chặt đầu, cắt tay họ rồi cuối cùng ra về. Đó không phải là phong độ của ông ta cho lắm. Nếu quả đúng như vậy, ông ta hẳn đã khử họ tại nhà họ hơn hay tại một nơi nào đó khác, sau đó để mặc trên hiện trường, và đảm nhận mọi trách nhiệm với niềm tự hào cao ngạo. Việc dàn dựng trong đường hầm ngầm đối với anh có vẻ như quá phức tạp.

- Em hiểu điều anh muốn nói rồi. Thế anh có ý tưởng nào khác không?

- Không, trước mắt chẳng có gì cả. Anh cho rằng câu trả lời không xa đây lắm đâu, nhưng chúng ta vẫn còn

thiếu một vài yếu tố. Anh có ý định tiếp tục đào sâu thêm. Nhưng có thể là không phải tối nay.

Cô gạt đầu đồng tình và lúi sâu vào trong ghế sofa, ngả đầu lên thành ghế.

- Anh nói đúng đấy, chúng ta sẽ phải thiết lập một quy định nếu như chúng mình có thể xoay sở được để gặp nhau thường xuyên hơn. Chỉ là để khỏi phải nói chuyện công việc suốt cả các buổi tối mỗi khi chúng ta bên nhau thôi.

- Em muốn à?

- Muốn gì?

- Muốn chúng ta gặp gỡ nhau thường xuyên hơn?

- Đúng ra là vâng. Nếu không thì em đã chẳng chịu nhượng bộ trước những lời tán tỉnh của anh.

- Anh không hoàn toàn có cảm tưởng rằng mọi chuyện diễn ra như vậy đâu, nhưng anh chịu thua. Phải luôn luôn đứng vào hàng với những mong muốn của một phụ nữ đẹp.

- Và anh biết rõ lãnh vực này lắm!

- Nay, phải chăng cả em cũng đang hơi ghen đó hả?

- Chính em là người cảm sung. Em chỉ cẩn thận chút thôi. Nhất là khi em nhìn thấy những rắc rối mà nó sẽ nảy sinh.

- Những rắc rối nào nhỉ?

- Tất cả các bà các cô sâu não về việc David Mayer hiện giờ đã rơi vào tay người đáng tin cậy.

Tôi phá lên cười.

- Nếu như mình làm trò gì đó miễn sao để họ có thêm một lý do nữa để khóc lóc thì hay nhỉ? Cô hỏi tôi.

Tôi đồng ý liền, đứng dậy và kéo cô về phía mình.

- Anh đồng ý. Hơn nữa, anh chưa bao giờ làm tình với một nữ chánh thanh tra.

- Không phải hôm nay đâu, cô thì thăm.

- Sao cơ?

- Nữ chánh thanh tra ngày mai mới được chính thức.

David Mayer không bao giờ để bị chung hững cả!

- Thế thì, ngày mai ta sẽ làm lại nữa, tôi đáp lời và dẫn cô đi vào phòng ngủ.

Paris - ngày 01 tháng bảy - 12 giờ

Một số kẻ xấu bụng có thể sẽ gợi ý cho đám đông ngây ngô và say sưa, những người hăm mộ tôi rằng, một khi suốt ngày tôi chỉ lang thang trong các nhà hàng hay quán bar, thì tôi không thể thực thi công việc của mình với sự nghiêm túc mà nghề nghiệp vốn đòi hỏi được. Họ sẽ mưu mô giải thích rằng một kẻ có khuynh hướng vô độ và khinh xuất đối với rượu nho và thịt ngon thì sẽ không thể ngang hàng với sự sáng suốt cần thiết để thấu bắt được những bẫy độc bằng chất lượng những cuộc điều tra của mình. Tóm lại, họ sẽ cho rằng rượu chè là đối nghịch với những bài viết!

Nhất là chớ có nghe họ nhé! Trên thực tế, đi từ định đề này, những kẻ ác ý đó trên hết sẽ là nhân chứng của sự thiếu hiểu biết cơ bản hoàn toàn về thói quen thường nhật của ngành báo chí cấp cao.

Chức năng đầu tiên của người cầm bút, thậm chí được trả lương rất tồi đi nữa, là viết và tả, nên nó không thể – nhất là đối với một người như tôi, người làm việc độc lập trong ngành này – thu hẹp thế giới trong bốn bức tường nhà được, nếu không sẽ nhanh chóng luẩn quẩn trong bình kín. Vậy nên anh ta phải ra khỏi nhà và gặp gỡ mọi người. Để làm được việc này, thử hỏi còn nơi nào tốt hơn những địa điểm đó chứ, nơi hình tượng của sự no đủ đi đôi với hình tượng của sự thoải mái, thuận lợi để khiến người ta nói ra hết.

Cần thêm vào điều đó một yếu tố quan trọng nữa, đó là chất lượng của những lời nói mà ta có thể trích ra trong khung cảnh vui vẻ náo nhiệt của một quán rượu hay quán bar, nơi có những món ăn nổi tiếng của khu vực. Dưới hình ảnh của những nhà văn qua lại đều đặn những nơi ẩm thực này, thì tôi cho rằng ngôn ngữ được tạo dựng trong những tiệm cà phê nhiều hơn là trong các Hàn lâm Viện. Vậy nên nhân danh là nhà báo và nhà văn dân dã tôi buộc phải sống ở đó để khiến cho ngôn ngữ sống được.

Mọi người đã hiểu rõ chưa nhỉ? Đó chính là ý thức nghề nghiệp đấy!

“Tôi thích uống tý chút, ních đầy dạ dày mình và trò chuyện với đám bạn thôi mà, mẹ kiếp!”

Tóm lại, giờ thì các bạn hiểu rõ hơn tại sao lúc này tôi lại đang ngồi bên bàn ăn trước một miếng thịt bê “theo kiểu Normandie” nếu chiếu theo thực đơn, cùng với ông bạn muôn thừa của mình, François Simeoni, người mà theo trí nhớ của tôi là “người đảo Corse”, uống cạn một chai rượu vang đỏ mà, như tôi đã có thể đánh giá được, là rượu bordeaux. Tất cả tiến triển hết sức tốt đẹp, François đã liên lạc với tôi trước và do vậy hẳn sẽ phải thanh toán thôi!

- Cậu không chỉ mong gặp tớ để chúng ta có thể gọi lại những kỷ niệm thời trai trẻ thôi chứ hả, tớ tưởng tượng thế?

Hắn đợi lúc. Hắn đắn đo rất nhiều, rất nhiều hơn thường lệ. Khi chúng tôi đi với nhau, hắn thường chúng tôi là một tay ba hoa xuất chúng hơn.

- Đây, nếu cô nàng Ceccaldi mà gặp cậu lúc này, thì có lẽ cậu chẳng có cơ may nào đâu nhé. Có thể nói cậu đã mất lười rồi hay sao ấy!

Hắn không thể ngăn được nụ cười tủm trước sự gọi lại kỷ niệm thời trẻ này, Angéline Ceccaldi, ngoài cây chủ bài là hình thể tuyệt mỹ không thể phủ nhận luôn đốt cháy trí tưởng tượng của chúng tôi vốn đã rất dồi dào ngày ấy, còn mang một tính cách thứ hai nữa, đó là chỉ

ua chuộng những tay nào bẻm mép thôi. Và François đã quyến rũ được cô nàng, khi kháng cự lại tất cả mọi chàng trai khác, là do tài tán phours của hấn.

Ngoài ra đối với việc này, thì hơi có sự lạc đề. Trái với truyền thuyết, tên “Corse” này không câm. Hấn chỉ im lặng khi không có gì để nói hoặc vẫn chưa biết gì nhiều về người đang đối thoại với mình, nhưng với những ông bạn còn ba hoa hơn thì quả là khó. Về mặt đạo đức mà nói, khi hấn không mở miệng, thì đó không phải do thái độ lặng thinh mà là do sự kín đáo. Hấn không tự tôn mình và, như là các bạn có thể đã từng được nghe nói rồi, lại bùng nổ một cách dễ dàng khi người ta tìm cách ép buộc.

Ông bạn vong niên của tôi cuối cùng hình như đã tìm lại được cái lưỡi của mình:

- Mình được biết rằng cậu đã đi gặp Xavier Molina.

Tôi biết rằng hấn đã biết. Amélie đã liên lạc với hấn ta sáng nay, tại nhà tôi, để trình bày với hấn điều đó. Vậy câu hỏi đó không cần lời đáp, thế thì tôi không trả lời. Hấn tiếp tục:

- Như cậu biết rồi đấy, điện thoại của tớ có trang bị hệ thống xác định danh tánh các cuộc điện thoại gọi đến.

Hấn chẳng nói gì thêm nữa. Không cần thiết. Chúng tôi đã quá quen biết tính nhau rồi. Cô bạn gái của tôi, đã

cố tình, không sử dụng điện thoại di động của mình mà lại dùng máy điện thoại cố định của tôi, và François tự hỏi không biết cô ấy đến nhà tôi làm quỷ quái gì vào lúc bảy giờ sáng chứ.

Tôi cười hể hả. Thứ nhất là tôi đang yêu đời, nhưng trên hết bởi vì tôi hiểu rằng việc sử dụng điện thoại “tôi” đã được suy nghĩ cân nhắc, cách để Amélie chuyển bức thông điệp cho hắn mà không cần phải trình bày dài dòng.

- Điều gì khiến cậu vui cười thế hả? Hắn chất vấn tôi.

- Bản mặt cậu đấy. Có thể nói cậu như vừa mới uống một ly rượu mốc mùi nút chai.

Một chút ngờ vực hải hùng bỗng xâm chiếm lấy tôi. Thế nếu đúng là rượu bị mốc mùi nút chai thật thì sao nhỉ? Vợ vội ly của mình, tôi đưa lên ngang yết hầu để ngửi lại. Không hề hấn gì, nó vẫn chưa bị đổi vị. François vẫn không nói gì cả. Hắn đợi tôi quyết định tiếp tục mở miệng. Hắn có lý để hy vọng vậy:

- Lời đáp cho câu hỏi không theo thể thức của cậu là “đúng vậy”. Chúng tớ đã ở cùng nhau. Và tớ nghĩ rằng cô ấy đã cố tình sử dụng điện thoại bàn của tớ để cho cậu biết. Cô ấy tôn trọng cậu hơn bất kỳ ai và có thể là không muốn gây cho cậu cảm giác rằng cô ấy đang giấu giếm cậu điều gì. Nhất là với ông bạn thân nhất.

- Minh không thích trò này lắm, hắn lẩm bẩm.

- Tại sao chứ? Cậu không tin tưởng cô ấy à?

Hắn lầu bầu:

- Minh tin tưởng cô ấy cũng hết như tin tưởng cậu, nói thật là như thế.

- Thế thì, cậu ngại gì mới được chứ? Hai chúng mình đều đã qua tuổi vị thành niên và đã tiêm vắc xin, nếu điều ấy có thể trấn an cậu, chúng mình thực sự đã đắn đo và đã suy nghĩ trước khi hành động mà.

Ở điểm này, tôi phỉn nịnh đôi chút! Cô ấy mới đắn đo. Chứ không phải tôi.

- Không phải vì cậu mà tớ lo lắng đâu, ngố ạ! Hắn đáp lời tôi. Chính là vì cô ấy. Một nữ cảnh sát với một nhà báo, lại là một nhà báo chuyên về các vụ án tội phạm hình sự nữa, đó không bao giờ là một sự hợp tác tốt đối với một tay có danh tiếng đâu.

Tôi bực mình:

- Thế cậu và tớ, cậu nghĩ rằng mọi chuyện khá hơn à? Minh gặp nhau một hai lần một tuần. Chúng mình như hai anh em trai vậy.

- Nhưng tại mình không ngủ với nhau! Và dẫu vậy, đã có lúc này hay lúc khác trong nghề nghiệp của mình, chuyện đó vẫn là đề tài bàn tán đấy.

- Thật à?

- Đương nhiên rồi!

- Đúng là bọn đàn!

- Rõ ràng là thế rồi! Nhưng nếu cậu cứ thả nhiều chó rùng, chúng tạo thành bầy, thì chúng cũng có thể giết được cả sư tử đấy. Chớ có quên điều ấy nhé!

Tôi chuyển giọng thành nghiêm trang:

- Anh trai thân mến! Tôi hứa với anh sẽ làm mọi chuyện để không gì có thể gây ra bình phẩm hay hiểu lầm.

Hắn thở hắt ra:

- Suy cho cùng, thì đó là cuộc sống của các cậu. Mình lấy danh nghĩa gì mà xen vào đó chứ?

Tôi nhào người qua bàn và trườ mển vỗ vào má hắn. Lần sau nếu các bạn gặp một ngài Chánh thanh tra công an đầu ngành, thì cứ thử nhé! Bạn sẽ thấy ngay, họ đánh giá rất cao và điều đó tạo ra những điều kỳ diệu cho tư tưởng của họ bởi họ rất cuộc cũng cảm nhận được họ được yêu mển đấy.

- Cậu xen vào bởi cậu yêu quý cả hai bọn mình, tất nhiên là tình bằng hữu đối với Amélie, nếu không tớ sẽ buộc phải thông báo điều ấy cho Valérie biết.

Hắn cười khoái trí. Xong rồi, mọi chuyện coi như đã được giải quyết! Bài học đầu tiên của chương trình: *Làm thế nào để khiến một tay cóm dạng quá lo lắng thư giãn?*

- Ok, mình chuyển sang chuyện khác, hắn nói. Tôi

chúc mừng cho cả hai! Nhưng còn chuyện Molina thì sao nhỉ?

Tôi nhắc các bạn nhớ rằng đó là một tay gốc đảo Corse thích ba hoa đấy nhé! Ở điểm này, hắn đang chơi trò bộ ghi của truyền thống lâu đời. Chỉ là để cho danh tiếng của họ không mang tiếng nói dối mà thôi.

Ý thức được sự cố gắng mà hắn đã phải trả giá cho sự bay bổng ly kỳ này, nên tôi miêu tả chi tiết lại cho hắn cuộc nói chuyện và hắn chăm chú lắng nghe trước khi đặt cho tôi cùng những câu hỏi như của Amélie. Điều đó chứng tỏ rằng giới cảnh sát thường xuyên có cùng một phản ứng giống nhau về lý lẽ:

- Cậu nghĩ gì về chuyện đó?

- Mình không ngừng nghĩ về chuyện đó nhưng sự cất giấu và cưa chặt xác chết không giống với phong độ của Molina. Chính tại điểm này mà mình bị tắc.

- Cậu có tin vào một khả năng khác không, về phía người chồng chẳng hạn? Hay hoặc như một sự trả thù lên Béruse mà do vô tình Isabelle Dervier đã bị dính líu vào?

- Có thể. Mặc dù chuyện này cũng có vẻ không phù hợp với hình dạng của Louis Dervier cho lắm.

- Nếu mình hiểu rõ ý cậu, thì điều này chẳng phù hợp cho cái gì to tát cả sất! Hắn thốt lên.

- Chuyện không phải vậy. Chắc phải có một mối liên

gích ở điểm nào đó, mà chúng ta vẫn còn phải khám phá nữa.

- Chắc chắn đây không phải là một trường hợp rất đơn giản đâu.

- Nếu là một ca đơn giản, thì người ta sẽ chẳng dành hồ sơ vụ này cho một tay chuyên nghiệp tầm cỡ như cậu đâu.

Hắn cười đắc chí, trước khi, bằng một sự nhất trí chung, chúng tôi thoả thuận nói sang chuyện khác. Thực ra, rõ ràng đã mất thêm hai mươi phút cho cuộc hội thoại rôm rả này mà chẳng dẫn chúng tôi đến đâu, trừ sự vui vẻ được ở bên nhau. Vậy nên hãy cố thưởng thức những khoảnh khắc này bằng cách đùa cười cho đã một chút. Tôi cảm thấy rằng hắn cần có những lúc như thế.

Paris – ngày 01 tháng bảy – 17 giờ

Vụ Highlander khiến tôi chán chường và tôi ngán ngẩm chất vấn mình về những cái xác không đầu. Tôi vừa mất cả phần lớn buổi chiều cho một chủ đề hoàn toàn khác, nếu không phải là mát mẻ hơn, hay dẫu sao cũng kém phần bệnh hoạn. Chủ đề về các thầy pháp thuật và các nhà tiên tri, những người thường xuyên ngồi trước viên pha lê của mình giữa ranh giới của sự lừa đảo, sự khoa trương cường điệu và các tính xác thực nói chung vẫn thú vị, chừng nào ta còn tiếp tục coi chuyện đó là tầm phào. Chắc chắn, ngay cả họ, cũng có thể phát sinh ra hàng tá những đau đớn nhọc nhằn khi đông

dài kể ra hàng chuỗi những lời nhảm nhí cho những tâm hồn khờ khạo nghe, nhưng chừng nào họ không gây bất hạnh hơn thế, thì chắc họ phải mang lại lợi ích, bởi họ đáp ứng cho một yêu cầu đòi hỏi. Theo ý tôi, họ được coi như là những con rối của liệu pháp tâm lý gia đình!

Trên thực tế, bao nhiêu người thực sự tin chắc như đinh đóng cột những điều nhà chiêm tinh học hay những ông đồng bà cốt dự đoán đây? Điều mà các khách hàng chờ đợi trên hết, đó là người ta làm cho số phận họ lạc quan lên, lại càng nhiều hơn khi anh ta có cảm giác mình đang có cuộc đời lỡ dở. Và vì nó, anh ta sẵn sàng trả tiền cho thầy pháp thuật hay nhà tiên tri, người này sẽ hài lòng kể đông dài cho anh ta nghe những điều anh ta muốn nghe. Ngay cả David Meyer cũng giởng tai lên vào lúc nói về số tử vi, chăm chú không bỏ lỡ lúc tuyên bố ngôi sao chiếu mệnh của mình!

Vẫn là cái tuần diệu kỳ về yết thị tìm kiếm ấy, do tờ báo đứng tên, với một loạt câu trả lời tới từ các thầy bói chuyên nghiệp, đã xui khiến tôi để ý đến chủ đề mà tôi đã cố gắng xử lý bằng cách nhẹ nhàng hơn.

Liệu có phải vì thế mà tôi đã ngừng nghĩ về vụ Highlander không? Không thực sự, nếu tôi xét nét điều ấy qua việc đọc lại bài viết mới đây của tôi, toàn bộ các vấn đề đặt ra của trường hợp này lại trỗi dậy, lại trở thành thời sự nóng hổi với một khả năng mới mẻ có thể phân định được.

Tôi cần phải bắt đầu trả lời hai câu hỏi này: tại sao có chuyện chặt cơ thể? Và tại sao là các đường hầm ngầm? Vậy thì chúng ta cùng quay lại các giả thiết và nhắm tới kết luận.

Đầu tiên là việc lựa chọn các công trường hầm ngầm: một địa điểm hoang vắng, ít người qua lại, nơi mà những xác chết có thể tồn tại rất lâu trước khi bị phát hiện. Kẻ sát sinh liệu có quen biết họ không? Có, đó là lẽ đương nhiên. Việc lựa chọn gian phòng chứng thực cho điều ấy. Nó không chỉ nằm ngay trong đường hầm ngầm, địa điểm kín đáo do thực thể, mà thêm vào chuyện đó, nó còn là một trong những nơi hiếm hoi được khoá cửa cẩn thận. Về mặt chìa khoá, chắc chắn có thể làm được, tuy nhiên các bước phụ hẳn sẽ làm nản chí những người ham thích nào không được trang bị đầy đủ và không có động cơ. Người ta có thể dễ dàng vi phạm một điều lệnh của sở công an nghiêm cấm được đi chơi trong đường hầm dưới lòng địa đạo, nhưng có nhiều rủi ro hơn khi phá khoá một cánh cửa khép chặt. Phân tích này khiến tôi nghĩ rằng có lẽ tôi sẽ phải quá bộ viếng thăm một tay có biệt danh Biscotte, tên chính thực là Eudebert, người là nguồn gốc khám phá ra các xác chết.

Câu hỏi tiếp theo: ai là người có thể biết được sự tồn tại của gian phòng này? Thoạt đầu là những “tay thích săn tìm hầm mộ”, từ đó lại dẫn đến Biscotte, nhưng cũng gần như toàn bộ số nhân viên của bệnh viện Broussais,

bao gồm cả hàng loạt những cựu sinh viên Y khoa nội trú, mà bây giờ đã phân tán rải rác khắp nơi. Lại phải thêm vào bản danh sách này những con bệnh hay những ông bạn bà bạn mà họ có thể kể cho nghe câu chuyện này, những bạn đọc đã từng đọc những bài báo liên quan đến cái chết của nữ y tá đạo nọ, rồi còn tất cả những ai chịu trách nhiệm quản lý đường hầm ngầm. Tóm lại, đúng là một cuốn sổ danh bạ thực sự! Chẳng có gì hy vọng trực tiếp từ hướng này cả. Liệu tôi có còn quên điều gì không nhỉ? Hay một ai đó không?

Vậy thì tôi tiếp tục. Tên giết người cất giấu những xác chết. Nhưng tại sao chứ? Để cho người ta không tìm thấy chúng à. Lý này có thể lô-gích nhưng hơi thiếu cặn.

Tôi đặt lại câu hỏi dưới dạng khác: Tại sao hẳn lại không muốn người ta tìm thấy những xác chết đó?

Giả thiết thứ nhất: bởi vì có một mối liên hệ giữa họ. Điều này, thì đó là lăng kính của Molina, Louis Dervier hay, cũng một cách tình cờ, là của một kẻ thù của Béruse, người chắc phải buộc thanh toán thêm người phụ nữ này để đảm bảo sự im lặng của bà ấy.

Giả thiết thứ hai: địa điểm đặt xác chết của một tên giết người hàng loạt, kẻ chuyên sưu tầm vào thời điểm thích hợp, kẻ có lẽ, do cùng một dịp như vậy đã trích lấy về một vài kỷ niệm. Một số người đặc biệt, trong quá khứ đã cất giữ hẳn hoi những bàn tay hay những cái đầu lâu để mang chúng về nhà họ. Có thể lắm chứ, chí ít thì

cũng về mặt lý thuyết, và điều đó sẽ phù hợp với sự chênh lệch thời gian. Mặt khác, đâu là khả năng có thể cho một tên giết người một cách vô tình, cách xa nhau đến vậy, hai người có mối quan hệ thân thiết với nhau? Gần với con số 0 tuyệt đối, điều khiến tôi mặc nhiên bỏ lại khả năng này. Vậy tên sát sinh có quen biết họ, và đã không xử tử họ do vô tình.

Giờ đến câu hỏi tại sao lại cắt chặt họ như thế? Sau khi đã tách xa giả thiết kẻ giết người hàng loạt và do vậy một cách thức tiến hành vụ việc đặc biệt, cách này cho phép làm chậm chễ thời điểm xác định danh tánh trong ca bị phát hiện: không mặt, không hàm, và không có dấu vân tay.

Nhưng không ai có thể tin rằng một ngày nào đó chúng rốt cuộc sẽ được xác định ra à? Liệu có phải bởi vì sự phân huỷ sẽ được thúc đẩy nhanh đến nỗi sẽ khó nhận định chính xác ngày xảy ra cái chết, tạo điều kiện dễ dàng cho việc xây dựng chứng cứ ngoại phạm ư? Hay liệu bởi vì tên giết người sẽ chờ cho các xác chết tan rã chỉ còn lại hình dáng người qua bộ xương để cho đám xương lúc ấy có thể nhập vào những hài cốt khác tập hợp trong hầm mộ?

Tôi nghĩ về giả thiết thứ hai vì lý do gian phòng được khoá chặt và do việc sử dụng khối vôi sống. Nếu như tôi xét sự vụ sau khi tôi đã tranh luận với Moureau hôm nọ, ở Quai des Orfèvres nhân tiệc rượu mừng dành cho nữ

chánh án tương lai Boursin, thì những hài cốt đúng ra luôn được các người hâm mộ đường ngầm địa đạo thiếu cảm giác mạnh và những nỗi hoài niệm, thăm viếng thường xuyên. Điều đó kéo theo việc tên sát sinh có lẽ sẽ không thể để những xác chết trong trường hợp nguyên trạng ở đó, do nguy cơ bị phát hiện nhanh chóng. Thế nên hẳn phải đợi cho những thi hài phải biến dạng toàn bộ, không hề biết rằng vôi làm quá trình phân huỷ chậm lại thay bằng thúc đẩy nhanh lên. Thành thực mà nói, ngay cả tôi cũng không hề biết hiệu quả làm chậm của phản ứng hoá học này.

- Tôi chẳng nhích lên được!

Buổi tập thể dục của nhân vật lý tưởng của tất cả các bạn, David Meyer, để xoa dịu chính mình, đành rải dài những bước dứt khoát xung quanh gian phòng khách rộng hai mươi bốn mét vuông của mình, trong gần năm phút đồng hồ liền. Rõ ràng là bằng chứng của việc tôi cứ loay hoay mãi mà không thoát ra được!

Cuối cùng tôi quay trở lại bàn làm việc, nơi để tập giấy mà tôi ngoan nghèo lên đó những ghi chép của mình, choán lấy nó, vắt hai cẳng chân ngang qua thành ghế, suy ngẫm trong chiếc phôi tơi của mình. Một đồ cũ mềm xấu mù, hoàn toàn sờn rách, và trên đó tôi đã phủ một tấm chăn đắp màu táo xanh tạo hiệu quả tốt nhất. Tôi không có cảm giác rằng Amélie đã đánh giá cao nó, nhưng thời gian sẽ trôi đi trước khi cô ấy chia tay được với tôi.

Ở điểm này, cho phép tôi được lạc đề đôi chút: liệu chẳng không ngạc nhiên nhận thấy rằng một phụ nữ, dấp đem quan hệ khăng khít vượt quá tình bạn với một người đàn ông sẽ chưa thôi khi bắt anh ta vứt bỏ đi tất cả những gì khiến cô ta nhớ đến cuộc đời độc thân của anh ta?

Ví như chiếc áo sơ mi tuyệt diệu màu vàng rực này chẳng hạn, được điểm tô những bông hoa đậm bụi rất trắng lợt màu tím mà hấn gắn bó tha thiết bởi hấn đã nhận được trong lễ sinh nhật lần thứ mười bốn của hấn! Đồng ý là bây giờ hấn đã bốn mươi và hiện giờ chiếc sơ mi ấy không còn thực sự hợp với hấn nữa; nó chỉ được sử dụng để điểm trang cho tủ treo áo thôi. Cái đó sưởi ấm lòng hấn khi nhìn thấy nó giữa những đám áo khác, ví như thấy nó bên cạnh chiếc áo cổ đã sờn mà hấn tậu được từ mười lăm năm trước. Người đàn ông đó phải thực nhạy cảm thì mới gắn bó lâu đến vậy chứ!

Thế rồi một ngày nọ, một phụ nữ xuất hiện, nàng đứng tựa vào thân hình rắn chắc của hấn và đề nghị hấn với một giọng nũng nịu: “Ta có thể dọn dẹp một chút trong cái tủ này được không anh?” Trong ngữ cảnh ấy và tin vào một đề nghị “ngây thơ”, hấn đương nhiên sẽ tán thành với sự hồ hởi. Và đó sẽ là một sai lầm tai hại và chàng trai ấy sẽ bắt đầu chết dần trong tâm khảm đấy! Bởi lẽ, dịu dàng nhưng chắc chắn, nàng sẽ ném hai mươi bảy chiếc áo sơ mi mà chàng vô cùng yêu thích chỉ để giữ lại có ba chiếc mà chàng chẳng bao giờ mặc. Bối rối,

chàng trai sẽ cố gắng ngăn sự huỷ diệt lại bằng cách áp úng: “Cái này, ta có thể giữ lại được chứ?” Nhưng nàng sẽ luôn luôn tìm ra lý do thích đáng để ném nó vào đồng đã được ấn định đem đi thiêu huỷ. Mỗi chiếc áo sơ mi mất đi, thì một chút trong tâm hồn chàng lại chết dần.

Cuối cùng, nàng tiến sát đến bên chàng trai của mình, bỗng dưng bị trầm cảm, để thì thầm vào tai anh ta một cách nham hiểm: “Chúng mình phải đi mua vài cái khác cho anh thôi, anh yêu ạ. Nhưng em sẽ chọn cho anh nhé!”

Bao giờ cũng chỉ đến lúc này, gã trai mới tự nhủ: “Giá mà ta biết trước như vậy”. Mỗi tiếc nuối muôn thủa phải vận những chiếc sơ mi không hồn, nước mắt tuyệt vọng trên chiếc sơ mi màu vàng rực điểm những đoá hoa tím.

Tinh thần đạo đức trong câu chuyện này: người phụ nữ tìm cách rũ bỏ những trang phục mà người đàn ông yêu thích trước khi biết mình, mà không để chính anh ta có thể khiến cô ta rũ bỏ những con vật nhồi bông, để chăm lo đến chú gấu bông khổng lồ hiện giờ là anh ta.

Những cặp vợ chồng trẻ không bị nguy cơ này đeo bám. Họ vẫn còn chưa có gì hết và họ sẽ tận tất cả những gì được người phụ nữ chi phối, như vậy hẳn sẽ tránh được những mâu thuẫn.

Sự lạc đề về áo quần này đối với các bạn có vẻ dài dòng nhưng nó mang lại cho tôi sự khỏe khoắn khi cho

phép tôi nghĩ đến một cái gì đó hoàn toàn khác trong giây lát. Nên tôi có thể lại ngã sang suy ngẫm về vụ Highlander.

Với danh nghĩa là nhà báo chuyên ngành, tôi thường xuyên được hệ thống quan hệ của mình cũng như những tờ báo mà tôi cộng tác, bắt đầu là tờ của Michel, thông báo. Mọi thông tin có tính chất tội phạm đều đến được tay tôi bằng cách này hay cách khác. Thế mà không hề có một dự liệu nào mà tôi nhận được trong những tháng mới đây lại có liên quan đến Victor Béruse, Isabelle Dervier hay Deschamps, thậm chí dù chỉ là gián tiếp. Tôi chắc chắn điều đó, bởi đó là sự kiện đầu tiên mà tôi kiểm tra cẩn thận.

Cuộc điều tra lại tiếp tục, đầu tiên là tách xa mọi giả thiết, có nghĩa là, trong biệt ngữ của cảnh sát là sập cửa lại, hiện giờ, tôi tha thiết muốn đảm bảo sức khỏe tốt cho tất cả những ai có lẽ sẽ dính dáng đến vụ án hàng loạt Deschamps. Khi liên lạc với họ, tôi sẽ đảm bảo được là họ vẫn còn sống, củng cố giả thiết một án mạng vì tình hay chỉ thực sự vì rượu chè trụy lạc và không phải là vụ án trả thù. Đó sẽ là chặng đầu tiên, chặng thứ hai sẽ là liên hệ với Biscotte, chàng trai “yêu thích đường hầm ngầm”, để kiểm soát rằng mọi sự đều rõ ràng theo hướng này.

Tôi quay lại bàn làm việc, thiết lập một bản danh sách những người phải gặp gỡ nhờ đọc lại hồ sơ Deschamps. Luật sư cũng như Isabelle Dervier thì đã

chết, tôi giờ chẳng còn hướng nào khác ngoài những bác sĩ của UMD, đứng đầu là bác sĩ Nahon, thậm chí ngay cả những thành viên của Ủy ban tiếp nhận những bệnh nhân tâm thần, có liên lụy đến Deschamps. Về những người này, tôi không có tên tuổi danh tính, nhưng Nahon chắc chắn sẽ có thể cung cấp được cho tôi.

Tìm kiếm trên mạng Internet không còn là điều bí mật đối với tôi nữa, tôi chẳng cần phải mất quá mười phút để có thể nói chuyện được với ông chủ của UMD Sarreguemines. “Nói chuyện”, thực ra đó không phải là từ chính xác, bởi lẽ ông ta tỏ ra ngập ngừng khi đề cập chủ đề này với một nhà báo:

- Ông hiểu chứ, thưa ông Meyer, rằng hồ sơ này được bảo vệ bởi bí mật nghề nghiệp.

- Tôi không đề nghị ngài xâm phạm nó. Tôi vừa giải thích cho ngài ý nghĩa của các bước tiến hành của tôi và rất lấy làm hài lòng rằng mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ tại cơ sở của ông. Hiện tại, điều duy nhất mà tôi hy vọng có được, đó là địa chỉ liên lạc của Ủy ban tiếp nhận những bệnh nhân tâm thần. Đó chẳng có gì là bí mật cả và điều đó chỉ giúp tôi tránh mất nhiều thời giờ để tìm kiếm chúng thôi. Tôi thật sự không hiểu thái độ ngập ngừng của ngài!

Thực ra, tôi nắm rất rõ chuyện. Hiện giờ khi mà vụ Deschamps có vẻ rất có thể lại trở dậy sau cái chết của Deschamps, thì các bác sĩ của UMD lại cảm thấy bị tấn

công và rửa nhau kín miệng, cố ý coi như là mỗi thông tin mà họ đưa ra có thể sẽ quay lại chống họ.

Người đầu dây bên kia rõ ràng là rất đắn đo trước khi nhấn mạnh cụ thể với tôi:

- Dẫu tôi có đưa cho ông những địa chỉ liên lạc của các thành viên của Ủy ban thì cũng chẳng có tác dụng gì sất.

- Tại sao?

- Chỉ đơn giản là họ đã được thay thế hết sau vụ Deschamps. Những người hiện giờ thì chẳng có liên quan gì đến anh ta cả.

Trời ạ! Tôi tự nhủ, tôi đã không nghĩ đến điều này!

- Vậy thì, xin ông làm ơn có thể cho tôi tên của những người đã phóng thích ca Deschamps không?

Lại im lặng.

- Xin đợi một lát, cuối cùng ông ta nói với tôi.

Trên thực tế là cả năm phút dài chờ đợi. Hoặc ông ta đi tìm tài liệu ở tận đầu kia thành phố, hoặc ông ta hy vọng tôi sẽ nản chí bỏ cuộc. Nhưng để tôi bỏ cuộc ấy hả, thế thì chắc tôi không phải tên là Meyer rồi. Tôi thậm chí thỉnh thoảng còn lẩm nhẩm hát, để chứng tỏ cho ông ấy thấy là tôi vẫn còn ở đây, tin chắc là ông ấy đã bật hệ thống loa của điện thoại.

- Đây là những tên tuổi của họ, thưa ông Meyer.

Tôi cẩn thận ghi lại, cảm ơn ông ta thật nồng nhiệt và nhanh chóng gác máy. Sau đó tôi ngồi thiền suy nghĩ với vẻ con nhà nghề nhất.

“Làm thế nào để tôi có thể tìm ra dấu vết của bốn con người này đây?” Sẽ chẳng có gì khó khăn đối với ba người trong số họ, bởi hai người là bác sĩ tâm lý và người thứ ba là quan thẩm phán. Nhưng còn người thứ tư là thành viên của UNAFAM à?

Tôi ngay lập tức mở trang web của họ ra: Hiệp hội Quốc gia những Người Bạn và Gia đình bệnh nhân tâm thần. Tôi sẽ liên lạc với tổ chức này sau. Tốt hơn cả là bắt đầu bằng ba người đầu tiên đã.

Paris - ngày 01 tháng bảy - 18 giờ

Simeoni đang hoàn toàn chú tâm vào tập hồ sơ, bỗng giật thót mình khi nghe tiếng chuông điện thoại réo, lại thêm chủ đề Arnaque* một lần nữa. Ý ngông mới nhất của Valérie, người vừa mới học được cách tải những tiếng chuông điện thoại từ trên mạng viễn thông về! Hiện giờ, ngay khi vừa bước chân về đến nhà mình, anh giấu biệt điện thoại không cho vợ biết, thì người này chỉ còn việc bấm số máy của chồng để phát hiện ra nơi anh cất giấu nó.

Từ ba ngày nay, toàn thể Đội Trọng án bụng miệng cười ngay khi vừa nhìn thấy François đến, những vụ cá

*. Bịp bợm, lừa phỉnh.

cực về âm điệu âm thanh của ngày hôm sau thậm chí còn được hình thành, ý kiến kỳ cục nhất: sau *Những cánh ô của Cherbourg*⁽¹⁾ và *La Chevauchée des Walkyries*, bây giờ là *Arnaque*.

Anh đã cố gắng giải thích cho vợ biết rằng một Chánh thanh tra cảnh sát cần phải khiến cho người khác kính nể, hiệu quả hoàn toàn không thể đảm bảo với một chiếc điện thoại di động réo chuông trên dáng vẻ của cô tiểu thư thành phố thơ ngây mơ mộng. Nhưng anh đã không có tính thật thuyết phục. Anh có cơ trở nên quá nghiêm túc và anh cần phải theo đúng thời trang, vợ anh đã bẻ lại như vậy, dẫu sao cũng nhân nhượng rằng chị có lẽ sẽ tránh bắt anh tuân thủ những tình huống quá nhạy cảm như tình huống phải đảm nhận các ca khúc *Le roi des cons*⁽²⁾ của *Brasens* hay *Le zizi* của *Pierre Perret*⁽³⁾. Vẫn còn hạnh phúc chán! Anh mơ màng, hiểu rõ rằng đó chính là cách để chị gửi tới anh bức thông điệp, và rằng chuyện này chỉ kéo dài đúng thời gian anh tổng gộp nó lại. Thực ra, chị chắc chắn có lý về việc thỉnh thoảng phải đánh động con quỷ đang đe dọa trở nên ù lì. Có nghĩa là chính anh. Không biết từ bao lâu rồi họ đã không cùng nhau đi xem trình diễn nghệ thuật chứ?

1. Tên một ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng của Pháp.

2. Ông Hoàng của những thằng đàn.

3. Những ca sĩ và nhạc sĩ rất nổi tiếng của Pháp. Đây là hai ca khúc rất vui nhộn.

Tóm lại, trên bản nhạc ca khúc Arnaque ngân nga mà anh nhắc máy:

- Simeoni đây!

- François hử, David đây mà.

- Chào cậu trẻ! Thế nào.

- Không có thời gian đâu! ông bạn vong niên ngắt lời anh, bằng một giọng căng thẳng. Elisabeth Audiard, cái tên này có gọi cho cậu điều gì không?

- Không.

- Thế còn Julien Weber?

- Cũng chẳng có gì lạ cả.

- Thế thì, hãy nghe mình nói đây. Cả hai người này đều là bác sĩ tâm thần và là thành viên của ủy ban tiếp nhận những bệnh nhân tâm thần, mà chính tổ chức này là nguồn gốc của việc đã chấp nhận sự phóng thích Guillaume Deschamps. Mình nói ở thời quá khứ vì cả hai đều đã chết rồi.

- Gì cơ!

- Đúng thế. Weber, đã chết ngày 23 tháng sáu và Audiard vào ngày 26. Một cách chính thức thì đó là cái chết hết sức tự nhiên, điều đó giải thích rằng tại sao mọi người lại không nghe nói đến.

Simeoni cuống cuống ghi lại những thông tin, nghe ông bạn tiếp tục nói:

- Chỉ mình cậu có thể đảm bảo rằng điều đó chính xác có thật. Nhưng giờ đã có đến bốn nhân vật mà số phận họ đã va phải Deschamps, và họ đã chết trong một khoảng thời gian đúng ra là rất ngắn. Mình không tin vào sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy đâu, François ạ.

- Mình cũng không tin, người này ngay lập tức tán thành. Còn những ai khác là thành viên của tổ chức này nữa hả?

- Hai người nữa: Gabriel Dermottant, một quan thẩm phán, và một phụ nữ tên là Corinne Bélivier, bà này là thành viên của một tổ chức trợ giúp những bệnh nhân tâm thần UNAFAM. Mình không biết họ đang sống ở đâu. Thậm chí liệu họ có còn sống hay không.

- Mình sẽ đảm nhận chuyện đó, cậu an tâm, David!

François không chậm trễ trên sự kiện mà chính họ, những tay cóm đã bỏ lỡ thông tin! Sẽ còn thời giờ để họ tiến hành những bước tự phê bình sau. Còn trước mắt, phải thật khẩn cấp. Anh lại tiếp tục chất vấn:

- Còn yếu tố gì khác nữa không?

- Hiện giờ thì không. Nhưng mình sẽ tiếp tục đào sâu hơn. Mình tới chỗ Michel đây. Mình còn có những tư liệu khác phải xem xét.

- Cậu đã nói chuyện này với Amélie chưa?

- Mình đã cố thử. Nhưng không sao liên lạc được với cô ấy.

- Ok, David. Công việc cực kỳ đấy! Mình sẽ ra tay và có gì sẽ gọi lại cho cậu sau.

Anh gác máy và ngồi im vài giây để xấp xếp lại thứ tự suy ngẫm của mình, trước khi chuyển sang hành động.

- Dolli!

- Serge hả, Simeoni đây. Toàn bộ ê-kíp Highlander đều có mặt chứ?

Người ở đầu dây kia lưỡng lự đôi chút, chắc để lia mắt một lượt kiểm tra xem:

- Vâng, tôi nghĩ thế.

- Tốt lắm. Tất cả mọi người đến phòng tôi ngay, trừ cậu. Họ sẽ kể cho cậu nghe sau. Việc của cậu là triển khai tìm kiếm cho tôi về bốn cái tên mà tôi sẽ đọc cho cậu sau đây.

Anh đọc nhanh cho người dưới quyền bốn cái tên, trước khi tiếp tục:

- Đó là những thành viên của Ủy ban tiếp nhận những bệnh nhân tâm thần, người đã đồng ý để phóng thích Deschamps. Hai người đầu tiên có lẽ đã chết và tôi muốn biết tất cả những sự kiện liên quan đến vụ việc này. Nguyên nhân, tình huống, báo cáo của cảnh sát, khám nghiệm tử thi nếu có, vân vân. Còn về hai người còn sống, nhất thiết phải bảo vệ họ thật cẩn mật cho tôi. Hiểu chưa?

- Dạ, thưa Chánh thanh tra.

- Cám ơn.

Simeoni thoát gác máy trước khi bấm tiếp một số khác. Một nữ thư ký toà án mất vài giây trước khi trả lời anh:

- Văn phòng thẩm phán Chauvet xin nghe.

- Tôi là Chánh thanh tra Simeoni đây. Tôi muốn nói chuyện với thẩm phán cực khẩn cấp.

- Ông ấy đang bận có hẹn, thưa chánh thanh tra.

- Trong Viện hay ngoài Viện?

- Trong Viện.

- Thế thì, làm ơn gọi ông ấy ra ngay đi! Đây là chuyện sống còn đấy. Chỉ cần nói đơn giản với ông ấy rằng vụ Molina có những chuyển biến nghiêm trọng.

Ô gái đồng ý và bảo anh đợi. Trong thời gian ấy, Simeoni suy nghĩ đến cách tiến hành tốt nhất. Boursin và Moureau bước vào trong văn phòng, chiếm lấy hai chiếc ghế còn trống, sau đó vài giây là Salens đành đứng dựa vào tường. Chính lúc đó thì viên quan thẩm phán cuối cùng cũng để người ta được nghe giọng của ông, đứng ra là bực mình, thậm chí lạnh như nước đá:

- Chánh thanh tra, ông cầu nhàu. Tôi hy vọng ông có lý do đủ chính đáng để minh chứng cho việc làm gián đoạn cuộc họp của tôi đấy?

- Lý do chính đáng nhất, thưa ngài thẩm phán, anh nói trước khi trình bày cho ông ta nghe những điều mà David vừa mới thông báo cho anh.

Và đúng như thế, anh đưa mắt liếc nhanh toàn đội của mình. Tất cả đều có vẻ bàng hoàng và nhất là thấy mình phạm tội. Phạm tội, giống như anh, đã không nghĩ đến đưa cuộc điều tra theo hướng này. Một chuỗi im lặng dài ngự trong điện thoại chứng tỏ ngài thẩm phán rõ ràng là rung động ở đâu đây đằng kia.

- Tôi công nhận đó là quan trọng, chánh thanh tra ạ, rồi ông ta cũng thốt lên. Giờ ông muốn gì?

- Lệnh được quyền thẩm vấn Molina và khám nhà ông ta.

Lại một khoảng trống giữa cuộc đàm thoại:

- Ông có chắc chắn điều đó không phải chỉ đơn giản là sự trùng hợp thôi không? Thẩm phán hỏi.

- Thế cá nhân ngài, ngài có tin điều đó không? Bốn cái chết cùng đồng thời xảy ra, cả bốn người đều đã từng dây dưa trong vụ Deschamps?

- Không, viên quan toà cuối cùng đành nhân nhượng. Nhưng tôi không thể thuận cho ông lệnh uỷ thác xét xử ngay bây giờ được. Tôi cần phải liên hệ với Bộ tư pháp đã.

- Thưa ngài thẩm phán, Simeoni sững sờ thốt lên, mỗi giây phút bây giờ đều được tính đếm cả!

- Ông chắc chắn sẽ có lệnh, chánh án ạ, nhưng tôi không có khả năng cấp nó ngay tức thời.

- Được, Simeoni lạnh lùng nhún nhượng, cố kìm một ham muốn mãnh liệt đến phát điên. Thế thì tôi sẽ phải

một nhân viên ngay khi có thể mang theo tất cả những yếu tố cần thiết. Anh ta sẽ đợi sự khẳng định của ông tại chỗ. Không, mà chính đích thân tôi sẽ tới.

- Tôi sẽ đi hỏi cho ông ngay, chánh thanh tra ạ.

Sau khi gác máy, Simeoni quay về nhìn toàn đội quân của mình. Lúc này họ hình như đều đã hiểu thấu đáo thông tin và đợi chỉ thị của anh.

- Tốt rồi, tôi hình dung là các bạn đã theo dõi hết! Anh lên tiếng. Điều cũng khiến tôi bực mình, tại sao ta lại không nghĩ đến mà nghiên cứu khía cạnh này, nhưng ta sẽ không phân vân nán lại đây. Chúng ta có quá nhiều phạm vi phải đôn đáo mà có thể đã để lọt mất một số. Vậy, không phải cứ ngồi mà tự kết tội, mà phải hành động.

- Ngài đã có thông tin này từ đâu vậy, thưa chánh thanh tra? Moureau hỏi.

- Meyer, anh thành thực trả lời, quan sát cặp môi Amélie đang mím chặt.

Cô chắc phải biết rằng hắn đã cố gắng liên lạc với cô và giờ cô chắc tiếc nuối vì đã không nghe điện thoại.

- Trong lúc đợi Chauvet mở rộng cánh ô, đây là lệnh. Serge hiện giờ làm việc với bốn cái tên liên quan. Các bạn sẽ tức thì giúp đỡ cậu ấy và sẽ mang về cho tôi toàn bộ những gì các bạn tìm thấy. Ngay khi các bạn tìm ra địa chỉ của họ, nếu như họ còn sống, các bạn sẽ ngay lập tức liên hệ với lực lượng cảnh sách địa phương, và sẽ

để họ dưới sự bảo vệ. Và làm việc đó càng nhanh càng tốt, bởi nếu như dựa trên những ngày qua đời của hai nạn nhân cuối cùng, thì tôi xét thấy hình như có sự thúc tiến nhanh các vụ giết người, kể từ khi phát hiện ra án mạng trong đường hầm ngầm. Chính tôi, về phần mình giải thích tình hình cho viên thẩm phán đảm nhận vụ việc, vì có lẽ ông ta sẽ chẳng thích bị những tay cóm thúc giục đâu. Tất cả hiểu chưa nhỉ?

Tất cả đồng loạt tán thành.

- Tôi cũng muốn các bạn tìm ra cho tôi địa điểm cất giữ hai người đã chết, hy vọng rằng họ vẫn chưa được đưa đi an táng hay hoả thiêu. Hơi muộn với người đầu tiên, nhưng biết đâu đấy. Nếu chúng ta vẫn còn những thi hài, tôi cần có một cuộc giải phẫu khám nghiệm tử thi hoàn chỉnh, thậm chí là phải khai quật mộ lên, tùy theo tình hình.

Lại một loạt những cái gật đầu và ưng thuận!

- Làn sóng thứ hai, bắt đầu vào sáng mai. Tôi sẽ đến khám nhà Molina và sẽ thẩm vấn ông ta dấu rằng tôi có phải cấm trại ngay tại cổng nhà Bộ trưởng, thì tôi cũng sẽ làm để có được lệnh. Đó là việc mà tôi sẽ tiến hành ngay tối nay.

Họ mỉm cười mà không hề vui trước những câu nói này, để mặc cho anh nói tiếp:

- Cả các bạn nữa, các bạn sẽ lên đường ngay khi trời

sáng nếu có thể. Boursin và Moureau đến tại nhà thẩm phán Dermottant để thẩm vấn ông ấy. Những cuộc tiếp xúc bất thường trong những ngày gần đây nhất, vân vân. Rất ít khả năng ông ta cung cấp cho chúng ta tin tức gì mới mẻ, nhưng chúng ta buộc phải làm. Salens và Dolli, cũng hết như vậy, nhưng tại nhà bà Bélivier. Chúng ta sẽ xem phải tiếp tục thế nào tùy theo kết quả khám nhà. Có câu hỏi nào không? Có sự gợi ý nào không?

Chẳng có câu nào được đưa ra cả.

- Ok, triển khai thôi! Tôi sẽ quay lại với các cậu trong vài phút nữa để xem những điều chúng ta có thể moi ra được, chúng cuối cùng sẽ thuyết phục được Chauvet rằng những kẻ ác độc, không phải là chúng ta.

- Có vẻ là một người ngờ nghệch kỳ quặc, con người này ấy mà, Salens nhăn mặt thốt lên.

- Có thể là không độc ác, Simeoni giả thiết, nhưng kiểu không gây sóng. Và hoàn toàn không đủ khả năng so với những quan hệ liên can chính trị của vụ này, đến mức từ đó mà trở thành ngu xuẩn.

- Nhưng vấn đề là người ta chết vì sự ngu xuẩn cũng nhiều như vì sự độc ác. Thậm chí có thể còn thường xuyên hơn ấy chứ, Amélie kết luận.

Neuilly-en-Thelle – ngày 02 tháng bảy, 05 giờ 45 phút

Siméoni phải chật vật lắm mới giữ được bình tĩnh để khỏi nổi đóa lên. Luật pháp cấm anh hành động trước sáu giờ sáng. Nhưng ở đây, nhiều người dậy rất sớm. Những nông dân mà các cánh đồng đầu có đợi họ, hay những người làm việc tận trong Paris và phải ra đi từ lúc bình minh, để tránh nạn tắc đường. Ít nhất là có ba người dân đã thò đầu ra khỏi những ngôi nhà liền vách tường, không khỏi nhận ra lực lượng cảnh sát có mặt tại địa bàn. Một trong số họ thậm chí, hoàn toàn công khai, đã vợ lấy điện thoại di động và lắng cho họ ánh mắt thách đố. Đó hẳn sẽ là điều kỳ diệu nếu

Molina đã không được thông báo về sự có mặt của họ, anh mơ màng.

Vào những thông tin cuối cùng, mục tiêu của họ đang có mặt ở nhà. François đã cho triển khai đặt một đội cảnh sát trên địa bàn ngay từ tối hôm trước, để thanh tra kiểm soát khung cảnh và, nếu như anh tin tưởng vào sự quan sát của họ, thì ánh đèn trong ngôi nhà đương sự được tắt vào khoảng một giờ sáng.

Do sự bài trí và hướng của mình, tư dinh của Molina không dễ dàng giám sát, lẫn biệt lập, nếu như cần thiết phải can thiệp khẩn cấp vào. Để khắc phục tạm khó khăn này, anh đã cho bao quanh tất cả khối, nhưng anh cũng biết rõ ràng rằng nếu Molina nhận ra họ và nếu như ông ta có điều gì đó cần rút, thì ông ta sẽ hoàn toàn có khả năng lĩnh đi khá dễ dàng.

Một điểm bất lợi khác để góp thêm vào khó khăn này: những giới hạn của lệnh ủy thác xét xử mà anh có được. Anh có quyền chất vấn Molina tại chỗ và khám nhà ông ta, nhưng trong trường hợp mà người này từ chối trả lời và nếu như họ không tìm ra được gì đặc biệt, thì anh sẽ bị cấm lưu giữ tạm giam ông ta để tra hỏi.

Anh đã cố hết sức nhưng đó là điều duy nhất mà anh đã có thể thâm nhận được, và còn phải tranh đấu với tất cả sức lực và lý lẽ của mình. Những bằng chứng được cho là vẫn còn quá mơ hồ để cho họ có thể dám nhận rủi ro trung ra trước một cáo buộc quá rối rối

với một người cha đã khóc hết nước mắt. Vẫn chưa có gì chứng minh được rằng cái chết của hai thành viên của Ủy ban tiếp nhận những bệnh nhân là không bình thường. Trên thực tế, điều đó thậm chí sẽ hoàn toàn là không thể để chứng minh trong trường hợp của Weber, đã được hoả táng theo lời đề nghị của gia đình. Tro hài cốt của ông ta đã được đem đi phân tán theo đúng thoả thuận với bản di chúc của ông ta. Một chứng nhồi máu cơ tim hình như là nguyên nhân chính gây ra cái chết của ông ta, giả thiết lại càng có thể chấp nhận được hơn khi ông ta không bị ràng buộc bởi sự báo động đầu tiên của mình.

Simeoni chờ đợi nhiều hơn trong hồ sơ Audiard. Một sự bất ổn do bị choáng váng có lẽ khiến bà ta bị ngã trong bồn tắm, nơi bà ta hẳn bị chết do tai nạn. Thi hài đã được tìm thấy trước khi đem đi an táng và đã được đưa về một chiếc bàn, tại đó nó sẽ được xem xét khám nghiệm với mọi sự cần thiết.

Một tiếng trượt lốp xe, chừng vài chục mét sau lưng anh, thu hút sự chú ý của anh và anh đã muốn chửi thề khi nhìn thấy cái đã ám lấy bọn anh kia! Một chiếc xe tải rà tới, cao ngất ngưỡng với hàng tá ăng-ten các loại hết sức lộ liễu, bao xung quanh là tám biển biểu tượng của một trong những kênh truyền hình lớn nhất quốc gia! Ai đó đã báo trước cho họ biết và trong vài phút, những gì bắt đầu đã kịp sống dưới sự bảo hộ với sự bất lợi nhất,

có nguy cơ lâm vào rủi ro tự biến mình thành trò xiếc hoàn toàn đây! Anh nhanh chóng gọi viên đại úy đội quân cảnh tham gia cùng các anh, để đưa cho anh những chỉ dẫn đảm bảo sự khép kín của hàng dây, cũng lúc ấy, anh nhận ra bóng dáng tròn mủng của thẩm phán Chauvet, mà chắc do những hàng máy quay phim tiến lại gần đã khiến ông chui ra khỏi xe, nơi ông êm ái ngồi đợi giờ hành động.

Liếc tiếp nhanh chiếc đồng hồ của mình: kém năm. Chiếc kim giây chạy tốc độ của con ốc sên! Một cặp phóng viên lúc này đã ra khỏi xe truyền thông và đã kịp nói chuyện với một sĩ quan chịu trách nhiệm bảo vệ hàng dây. Có lẽ không có kết quả, bởi người phụ nữ nhanh chóng quay lưng lại phía họ, bắt đầu diễn đạt vào micro mà chị ta cầm trong tay, trong khi đó thì người bạn đồng nghiệp của chị ta, máy camera trên vai, quay phim nữ nhà báo, thỉnh thoảng lại đưa máy quét một lượt khắp quần số trên hiện trường.

Viên thẩm phán từ từ tiến lại phía họ, có lẽ bị mê ly do ánh sáng của máy chiếu, hệt như một con bướm đêm, trước khi rút cuộc lại thay đổi ý kiến, ở điểm này ông ta chứng tỏ tia sáng thông minh đầu tiên của buổi sáng sớm đầu ngày. “Không thực sự là lúc diễn ra một buổi họp báo!” Simeoni thầm nghĩ, quan sát vị quan toà hiện giờ đang đi về phía anh. Người này đang dí sát điện thoại di động vào tai, chắc là để thông báo cho cộng sự rằng

những rắc rối sẽ không chậm trễ bắt đầu khi có việc các nhà báo xuất hiện.

- Đến giờ rồi đấy, Chánh thanh tra ạ!

Simeoni quay về phía Gérard Cavana, một trong hai lính của Đội Trọng án mà anh đã giữ để tham gia vào cuộc huy động này. Người kia, đại úy Mourad, đứng cách đó vài mét, được một tay thợ khoá tháp tùng.

- Ok, ta đi thôi! Anh ra lệnh.

Anh đưa tay ra hiệu vào chiếc đồng hồ của mình cho viên thẩm phán một cách nhanh nhẹn. Người này còn nói thêm vài câu vào điện thoại trước khi tắt máy để rảo bước về phía Chánh thanh tra.

- Tôi hy vọng thực sự rằng chúng ta sẽ tìm thấy một cái gì đó! Ông ta nói lúc đến nơi, thở hổn hển như thể chính ông ta là người phải cung cấp những cố gắng nỗ lực nhất sáng nay. Xem những ngón tay đã hơi ngả sang màu vàng, cũng như hơi thở của ông ta bốc mùi gạt tàn thuốc lá, dễ nhận ra rõ rệt vào giờ này trong buổi sáng sớm, điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên, một tay hút thuốc lá hạng nặng mà môn thể thao duy nhất là tìm một tấm bạt to nhất để có thể trùm lên mình. Những viên thẩm phán cũng như cơm thường là những người có học thức cao, François mơ màng, nhưng ông này chắc chắn thuộc vào dạng những người lừa dối danh tiếng. Và ông ta phải rất lấy làm tiếc rằng

vụ Highlander sẽ thất bại trong lúc đến phiên ông là quan thẩm phán thường trực.

Không để lộ chút gì tình cảm suy nghĩ của mình, Simeoni cuối cùng cũng rọm bước vào lối đi, ý thức được sự có mặt của đội quân mình ở sau lưng và đội quân caméra, đội này đã chẳng để lỡ xác định được một đoàn ít người vừa mới chuyển động. Hình khối tròn mủng của thẩm phán tiến tới ngang hàng với anh, và Simeoni can thiệp ngay trước khi ông ta tự cho phép mình phát ra một lời bình phẩm khác.

- Ngài nên cẩn thận. Nếu như Molina thực sự là một tên khủng có vũ khí như chúng ta có thể dự định, thì điều đó có lẽ sẽ nguy hiểm cho ngài khi đi đằng trước đấy.

Khi nghe những câu này, thì Chauvet thụt lại rất nhanh, tuột xuống cuối cùng đoàn người. Simeoni, vững vàng, đưa mắt liếc nhanh ông ta, va phải ánh mắt tinh nghịch của Mourad, anh quan sát không để sót một chi tiết nhỏ nhất nào của cuộc hội thoại, và cũng nghĩ chẳng kém gì viên chánh thanh tra.

Không có một dấu hiệu sống nào trong nhà. Họ mở cánh cửa cổng và nhanh chóng lọt vào vườn, khi đi ngang qua, François ghi nhận có một người đàn bà trung niên quan sát họ với vẻ tò mò qua cánh cửa sổ từ một tư dinh bên cạnh.

Họ dừng lại bên ngưỡng cửa: Simeoni nhấn chuông

rất lâu nhiều lần, và cũng gõ mạnh trên cánh cửa đồng thời lớn giọng tự giới thiệu. Không có lời đáp lại nào hết. Molina hoặc nằm im giả điếc, hoặc đã quyết định lợi dụng đêm để lĩnh đi rồi.

Thật trái ngược, ý tưởng này khiến chánh thanh tra nhẹ nhõm hơn nhiều là buồn phiền. Thoạt đầu anh đã chờ đợi nó, kể đến, chuyển ra đi này có thể xác nhận rằng ông bố kia chắc chắn có điều gì đó tự trách mình. Điều tệ hại nhất hẳn sẽ là ông ta ra hiện diện trước cửa, từ chối nói chuyện với họ và các anh chẳng tìm thấy gì hết trên hiện trường. Anh ra hiệu nhanh cho kỹ thuật viên, người này đặt túi xà cột xuống dưới chân mình, hý hoáy trong lỗ khoá chừng hai phút.

- Mở rồi đấy ạ, cuối cùng anh ta nói, đẩy hé mở cánh cửa.

Simeoni tiến vào trong nhà.

- Cảnh sát đây! Anh hét to nhiều lần trong bóng tối.

Không một tiếng đáp lại.

- Các cậu có thể bật đèn lên đi. Mourad và Simon, các cậu theo tôi đi xem nhanh khắp lượt ngôi nhà. Ngài thẩm phán, hãy đi sát đằng sau chúng tôi, trong lúc chúng tôi kiểm soát xem có ai không.

Sự kiểm tra diễn ra chóng vánh nhưng chẳng đem lại kết quả gì. Molina rõ ràng đã cất cánh bay rồi! Đã đến lúc tiến hành lục soát theo đúng nghĩa của nó, mà các

anh triển khai thật chu đáo nhất đến mức có thể. Căn nhà gần như bé tí. Hai phòng và chỉ có một phòng tắm trên tầng, chiếc giường lộn xộn chắc phải là giường của Molina. Người ta không thể tìm ra ở đó một độ nồng ấm dư thừa nào. Phía dưới, một gian phòng khách cũng như một gian bếp và một phòng khác chắc hẳn được dùng làm kho chứa đồ. Cửa quay ra chiếc sân nhỏ đằng sau nhà, không được cài then và François mở ra, ánh mắt anh bị thu hút bởi bức tường thấp ngăn cách với khu vườn nhà hàng xóm. Cao không quá một mét, anh nhận xét, bây giờ tin chắc rằng Molina đã từ đó mà lẻn đi. Nhưng từ khi nào mới được chứ?

Anh quay trở lại phòng khách. Đồ đạc khắc khổ. Việc xem xét kỹ lưỡng cuối cùng đưa anh đến trước một cái tủ quỳ, trên mặt có một chiếc ti vi và một chiếc khung ảnh hình chữ nhật, không có ảnh. Ở đó chắc đã có tấm ảnh của những đứa con gái ông ta, François nghĩ ngợi, càng ngày anh càng tin tưởng sâu xa rằng Molina đã ra đi để không bao giờ trở về, và đã mang theo những kỷ niệm cuối cùng theo mình. Chính lúc đi về phía chiếc tủ quỳ này mà anh nhận ra tấm thảm dưới chân anh vang lên những tiếng khác thường. Anh liếc mắt nhanh nhìn Chauvet vừa mới dẫn vào phòng sau khi đã đi theo Mourad lên tầng trên hay Simon vào trong gian bếp, và hiện giờ ông ta đến để đảm bảo rằng tất thảy đã diễn ra một cách bình thường. Simeoni quỳ

xuống để nâng tấm thảm len lên, phát hiện ra ở giữa những viên gạch hoa lát nền là một cánh cửa hình chữ nhật bằng gỗ sáng, được đóng một chiếc vòng tròn ở giữa, cho phép đi xuống dưới một hầm ngầm. Lật ngược tấm thảm, anh để chiếc nắp cửa mở này sang một bên, đủ thời gian hoàn thành nốt việc lục soát phòng khách và chủ yếu là chiếc tủ quý.

Cảm giác kỳ lạ khi làm việc trong im lặng, chỉ hoà nhịp với tiếng động của những ngăn kéo trượt hay những tiếng động của bát đĩa được chuyển chỗ trong gian bếp, nơi Simon đang làm việc hết sức chăm chỉ. Ngay cả viên thám phán cũng không còn bình luận gì nữa, chỉ dành hài lòng đứng quan sát. Ngăn kéo cuối cùng để lộ ra nhiều cuốn an-bum ảnh và Simeoni lật lướt xem rất nhanh, mặc dù cố kìm, nhưng anh cũng mỉm lòng trước những hình ảnh của một hạnh phúc đã mất: những thiếu nữ nhà Molina, trong mọi lứa tuổi của đời họ, cũng như bức chân dung một phụ nữ với những đường nét đậm đà hơn, bức chân dung của mẹ họ. Anh đặt chúng lên trên tủ quý để dành cho một cuộc kiểm soát sau này chi tiết hơn, trước khi quyết định lục soát những chiếc gối trên tràng kỷ đệm, anh xê chuyển nhẹ nhàng để đảm bảo rằng không có gì cất giấu ở đằng sau.

Đến lượt mình, Simon tiến vào phòng khách.

- Chẳng có gì trong bếp lẫn trong phòng chứa đồ, thừa chánh thanh tra.

Simeoni đưa tay chỉ chiếc nắp cửa mà anh vừa kịp mở ra, rồi không đợi câu trả lời trước khi mất hút xuống tầng hầm.

François đã quên cái gì đó. Anh quay ngay về phía chiếc tủ quỳ, kéo hết cỡ những ngăn kéo và kiểm tra xem không có một tài liệu nào đã được dán phía bên dưới. Bỗng anh nghe thấy một giọng nói như hụt hơi:

- Ở đây này, chánh thanh tra ạ!

Tiếng gọi vọng tới từ hầm ngầm. Đến lượt mình, anh trườn nhanh xuống lỗ cửa, cố nhẹ nhàng cẩn thận với gần chục bậc cầu thang, đầu va phải gờ bê tông khi bước qua. Anh cố kìm tiếng chửi thề và đi về phía bóng của Simon, người đang đứng im và quan sát cuối phòng, dưới ánh sáng trắng của ngọn đèn halogène. Địa điểm sạch sẽ, rộng rãi và bao gồm một góc làm việc uy nghi, được trang bị hàng loạt nhiều máy vi tính cũng như rất nhiều kệ chất đầy những giấy tờ. Bảng cỡ tờ quảng cáo, một bức ảnh cực lớn của những thiếu nữ nhà Molina chiếm hết cả một dải tường.

- Simon à, Simeoni ra lệnh, có một chuyên gia máy tính đi cùng đội quân cảnh. Cậu làm ơn đi gọi xuống đây cho tôi đi!

Người này gật đầu và leo ngay lên những bậc thang, sau khi đã để cho viên thẩm phán lách qua, ông ta đến để tự mình chứng kiến mọi điều.

- Là cái gì vậy? Chauvet cất tiếng hỏi.

- Khu thâm tình của Molina, François thì thâm, anh bắt đầu lật giở xem từng xếp giấy tờ.

Anh bỗng đứng sững khi thấy tầm quan trọng của những gì anh vừa khám phá ra: những bản cốp pi toàn bộ những báo cáo của cảnh sát, còn đầy đủ hơn cả những gì đang lưu hành hiện giờ trên mạng Internet.

- Thưa ngài thẩm phán, giọng không âm sắc, anh thốt lên, theo ý tôi ngài có thể thông báo cho Viện trưởng kiểm sát được rồi đấy. Giờ đây, chúng ta đã biết ai là kẻ đã phát tán bản danh sách những kẻ quấy rối tình dục trẻ em và những tội phạm tình dục khác.

Paris – ngày 02 tháng bảy – 9 giờ

- Cái gì đã ám cậu vậy hả? Michel Ramier giật nẩy mình khi thấy tôi xuất hiện giữa chừng buổi sáng trong phòng làm việc của hắn. Cậu là kiểu người chỉ vội vã vào giờ uống khai vị chứ đâu phải vào lúc dùng cà phê sáng hả!

Trả lời hắn thế nào đây ngoài việc ra vẻ trịnh trọng và ác ý chứ:

- Thế giới thuộc về những kẻ dậy sớm.

Hắn quan sát tôi với vẻ của một gã vừa được người ta thông báo rằng anh ta sẽ được hưởng thừa kế hàng nhiều triệu từ một ông chú xa lạ ở nước Mỹ, có nghĩa là hết sức sững sốt, ngạc nhiên. Tôi hẳn sẽ chẳng ngạc

nhiên khi nhìn thấy hấn quỳ gối để bắt đầu cầu nguyện. Nhưng hấn không làm thế, chỉ đành lòng chấp tay vào nhau và tuyên bố bằng giọng ca ngợi:

- Alleluia! Mình chưa bao giờ nghĩ đến lúc được nghe một lời bình luận tầm cỡ ấy phát ra từ miệng cậu. Và điều gì khiến mình xứng với niềm vinh hạnh được tiếp cậu quá sớm đến vậy hả? Thế rốt cục thì cậu đã quyết định giao lưu với khối đông chăm chỉ à?

- Không, mình đến để đưa cho cậu một bài báo mà, đổi lấy một khoản tiền nhỏ mọn, nó sẽ biến tờ báo của cậu nổi tiếng hơn chút nữa trong lúc chờ đợi bài thứ hai còn kỳ lạ hơn nữa sẽ phải tiếp nối ngay sau đó.

- Cậu khiến mình thêm nhỏ dãi, với điều kiện phương diện tài chính thôi à, đương nhiên mà.

- Nghệ thuật có giá của nó, ông bạn ạ. Cậu hãy tự coi mình là Mạnh Thường Quân đi.

Hấn tùm tùm và chìa tay ra:

- Vậy, xuýt kiệt tác ra xem nào!

Tôi trao cho hấn và đi về phía chiếc bình pha cà phê điện. Phải thật đen đặc cho tôi đây! Phải nói rằng đêm vừa rồi tôi đi nằm hơi muộn và nhất là, như phản ứng biểu bì và bản năng của ông bạn đáng kính của tôi đã chứng nhận, đã dậy quá sớm.

- Mẹ kiếp! Hấn thốt lên khi đọc lướt bài báo, đúng là bom đấy!

- Đó chính là điều mà tôi cũng nghĩ thế.

Hắn bất ngờ nhào người lên khỏi ghế và vội lấy điện thoại để gọi vào một số nội bộ.

- René à, hắn ra lệnh, tôi muốn bốn cột trong số ra báo chiều nay. Không, hãy làm cho tôi tám cột trên trang nhất. Ta chuyển chuyến công du chính thức đi. Tớ nữa tôi sẽ gửi chi tiết đến cậu ngay .

Rồi hắn gác máy và nhìn tôi chăm chú:

- Cùng một giá chứ hả?

Tôi nặng nề thở hắt ra, giả bắt chước nỗi thống khổ sâu sắc nhất, nhưng âm thầm thấy được bờ đờ rằng Thủ tướng đã phải dời trang nhất để nhường chỗ cho David Meyer. Tôi hình như đã nghe nói sáng nay rằng ông ta công du đến một nơi nào đó mạn Ouzbékistan để bán máy bay Airbus. Hay một cái gì cùng dạng này. Kiểu thông tin năng động đánh chết độc giả.

Cuối cùng tôi đành nhân nhượng một cách có phẩm cách:

- Đồng ý! Suy cho cùng, mình không đành tâm làm tổn thương thu nhập của cậu. Nhưng mình hy vọng cậu có thể nhớ cho khi lần sau có chủ đề kém phần thời sự hơn đấy nhé.

- Xin hứa! Hắn niêm nở chấp thuận.

- Nhất là tớ còn có cái còn giật gân hơn thế kia.

- Gì cơ! Hắn hét tướng lên, cậu còn có cái hơn cả thế nữa cơ à?

Tôi khiêm tốn trả lời:

- Ví như có

Bài báo mà tôi đưa cho hấn tiết lộ sự phát hiện kỳ lạ của hai cái chết vừa xảy ra trong phạm vi loạt án của Deschamps. Điều đã không tôi lăm, bởi chưa một ai liên hệ chúng với nhau. Nhưng tôi vừa nói chuyện với François qua điện thoại, hấn đã để cho tôi hiểu rằng việc khám xét nhà của Molina đã thu được những kết quả kỳ diệu. Đương nhiên là hấn không nói chính xác cho tôi biết đó là gì, hấn không muốn nhận rủi ro khi thổ lộ công khai trên điện thoại di động. Nhưng tôi phải gắp hấn vào đầu buổi tối nay và tôi biết hấn sẽ kể cho tôi nghe hết tường tận nội dung để cảm ơn sự can thiệp đầu tiên của tôi, mà nhờ nó, đã làm bùng phát sự khám xét. Hấn tự tin biết rằng tôi sẽ chẳng cho in ấn điều gì có nguy cơ làm hại hấn, dẫu cho đó là những tin giật gân nhất thế kỷ đi nữa. Tốt hơn là để lỡ một cơ hội, cứ cho là đặc biệt nhất đi, còn hơn là mạo hiểm đánh vỡ một tình bạn như tình bạn của chúng tôi.

- Đây là cái gì thế? Michel hỏi.

- Tôi vẫn chưa biết.

Hấn dẫu môi không tin tôi, nhưng hấn cũng chẳng có nài. Hấn biết tính cách của tôi về trách nhiệm cũng như chu đáo trong quy chế hành nghề.

- Được, hấn chất vấn, sốt sắng muốn đi để lên trang bài báo, tôi có thể làm được gì hữu ích cho cậu đây?

- Những bức ảnh có được không?

Tôi đã đề nghị Michel được sử dụng lại tất cả những tấm ảnh mà hắn có, liên quan đến vụ án Deschamps. Cần phải biết rằng khi một tờ báo cho in một bức ảnh, họ thường hay mua bức này của các hãng chuyên môn nhất, các hãng này chụp hàng trăm bức trong cùng một sự kiện. Chuyện của Molina, đã từng được truyền thông hoá rộng rãi, vậy nên chắc chắn phải tồn tại bạt ngàn những hình ảnh, trong các phiên tòa cũng nhiều như trong buổi an táng những cô con gái ông ta. Chính do toàn bộ hồ sơ này mà tôi đã yêu cầu Michel cung cấp cho mình. Đầu tiên, tôi cần phải nắm bắt được không khí đó để nuôi dưỡng cho các bài báo căn bản của mình về vụ án ấy, ảnh chụp đôi khi tiết lộ nhiều thứ, vượt quá cả những gì mà ngòi bút có thể đánh giá được. Rồi sau đó, tôi nhất thiết muốn kiểm tra tỷ mỉ để đảm bảo sự có mặt hay không của Béruse hoặc Dervier, hay những người khác nữa, mà họ có thể cung cấp nguyên liệu thú vị cho những bài báo sắp tới của tôi.

- Chúng ở hết bên dưới ấy. Tôi sẽ cho người đem lên cho cậu chứ?

- Không cần đâu, cảm ơn. Mình sẽ đi qua lấy chúng. Tôi đặt chiếc cốc rỗng lên mặt bàn.

- Hẹn tý nữa nhé!

Hắn thậm chí còn chẳng thèm đáp lời tôi, hắn đã kịp chúi mắt vào để thay đổi trang nhất của tờ báo của hắn rồi.

Paris – ngày 02 tháng bảy – 12 giờ

Đã một tiếng đồng hồ trôi qua kể từ lúc tôi lật bóc hàng tập ảnh, và tôi chỉ mới vừa khám phá ra những bức chụp trong phiên toà thứ hai xử Deschamps. Nếu quảng bá bằng phương tiện đại chúng hơn thế nữa, mà y sẽ nghèo đấy! Còn hơn cả đám hôn lễ của một ông hoàng kia! Và thế mà còn có người nói rằng tội ác không khiến người dân quan tâm! Michel đã làm rất tốt công việc của mình: Hắn đã không chỉ liên hệ với một hãng thông tấn mà là tất cả các hãng! Tôi cũng chẳng đòi hỏi nhiều đến thế! Béruse rõ ràng là có mặt trong tất cả các pha của phiên toà đầu tiên, nhưng chẳng còn gì thêm nữa. Tôi bắt đầu thấm mệt khi cứ sẫm soi những bức ảnh: phòng xử án, bên ngoài, rồi lại phiên toà. Tôi càng lúc càng lật

nhánh những bức ảnh cho đến khi điện thoại của tôi bất chợt réo vang.

Ơn trời phù hộ cho sự gián đoạn, nó cho phép tôi nghỉ ngơi tí chút, tôi không mất thời gian phải di chuyển để trả lời. Bên tai tôi là Michel Ramier, đang rất cáu, hẳn chẳng để tôi phải đợi lâu trước khi giăng xuống:

- Bật ti vi lên đi! Người ta đang nói về cái tin giật gân thứ hai của cậu đấy.

- Có nghĩa là?

- Hãy xem đi rồi gọi lại cho tớ, hẳn nói với tôi trước khi cúp máy đánh rụp vội vàng, mặc tôi tưởng tượng rằng hẳn đang chịu áp lực phải làm lại trang nhất của hẳn, lần thứ hai trong một buổi sáng.

Tôi bật ti vi vào một kênh đa thông tin, trong đó một phụ nữ trẻ đẹp duyên dáng đầy sức sống đang vô cùng hạnh phúc giải thích cho chúng ta biết rằng, kể từ khi chồng cô ta ngủ trên tấm đệm mác Rododo, thì giấc ngủ của anh ta sáng khoái nhất, đến mức đời sống tình dục tốt cuộc cũng đã choàng tỉnh dậy..

Đây rồi! Tôi vừa tìm thấy cái điều khiển ti vi. Vương quốc của tôi dành cho một kênh thời sự! Và rõ ràng người ta đang nói về Molina, nhưng theo kiểu hoàn toàn bất ngờ. Tôi chắc chắn vẫn còn chưa biết liệu ông ta có dính dáng vào trong cái mà tôi gọi là loạt án mạng Deschamps, nhưng tôi buộc phải công nhận rằng ông ta còn lâu mới là tên ngốc nhé! Ông ta vừa gửi đến hai, ba kênh truyền hình - điều giải thích chuyện Ramier nổi cáu – một chiếc video cassette, mà lúc này nó đang được quay trên kênh.

Tại đó, ông ta giải thích rằng nhiệm vụ của ông ta là phải thông báo cho mọi người những hiểm họa có thể rình rập ngay xung quanh họ. Chính vì thế mà ông ta đã thực hiện sao cho có thể cung cấp và phát tán bản danh sách của tất cả những tên tội phạm tình dục khiến những tỉnh thành duyên dáng của chúng ta hãi hùng. Triển khai của Quan toà đầy chứ! Một phần, chơi trò sợi dây nhay cảm của “Tôi làm điều đó là vì các người”, ông ta tự đặt mình thành tử vì đạo, trong trường hợp cảnh sát vẫn còn truy đuổi ông ta về các án mạng của những người liên quan đến vụ Deschamps. Mặt khác, khi đưa ra ý tưởng ấy, như ông ta đã làm, thì rất đông những người tự nguyện và ủng hộ đã giúp ông ta làm đầy thêm bản danh sách, ông ta đảm bảo rằng những án mạng này, nếu chúng bị lộ ra, có thể cũng đã hoàn toàn được những người khác, ngoài ông ta xúi bẩy, cũng hoàn toàn cương quyết tiêu diệt sự thối nát của xã hội chúng ta.

Tôi chỉ có thể ngưỡng mộ sự khôn khéo của động tác này mà thôi. Nếu việc làm ấy có tính toán, thì quả là quá quý hết chỗ nói, bởi ông ta chỉ thành công với điều kiện duy nhất khi người ta không bao giờ tìm ra chứng cứ việc cá nhân ông ta có dây dưa trong các vụ ám sát Béruse, Dervier và cũng có thể hai vụ khác nữa. Và nếu như ông ta đã tham gia vào những tội ác này bằng một phương thức bất kỳ nào đó, và khi người ta chẳng tìm thấy gì hết để có thể đưa ông ta vào trong những vụ này.

Lúc ấy, tôi đoán chừng một khoản rắc rối đang dành

cho Simeoni và quân của hắn trước khi họ thiết lập được sự đồng loã này.

- Chơi giỏi lắm, Molina ạ! Tôi không ngăn được mình thốt lên, đúng ra là rất cảm phục.

Giờ phải làm gì đây? Liệu tôi phải ngay lập tức chuẩn bị một bài báo mới hay đợi để làm cho xong với những bức ảnh này đã nhỉ? Tốt hơn là tôi nên tiếp tục với những hình ảnh. Bởi tôi thích hoàn thành trọn những gì tôi đã bắt đầu và, nhất là bởi tôi biết rằng hiện giờ Molina đã chính thức công khai quay trở lại và rằng tôi sẽ cần phải có chất để hiểu rõ toàn bộ vụ việc đã.

Nhưng đầu tiên, phải gọi một cú điện thoại nhanh gọn cho em yêu của tôi, người chắc cũng đang chịu áp lực.

- Chánh thanh tra Boursin xin nghe!

- Nhà văn hạng xoàng Meyer đây!

- Anh thế nào rồi? Cô hỏi tôi bằng một giọng giữ kẽ muốn nói: “Em không phải đang chỉ có một mình.”

- Anh muốn được nghe tiếng em.

Tiếng cô cười trong điện thoại:

- Thế thì nghe rồi đấy! Chúng em sắp sửa đến Metz rồi.

- Em đi đến chỗ ai vậy? Viên thẩm phán? Hay người kia hả?

- Người đầu tiên.

- Moureau vững vàng chứ?

- Chính anh ta là người cầm lái.

- Thế càng tốt. Điều ấy khiến đôi bàn tay anh bận bịu.

Cô cười. Tôi tiếp tục:

- Em đã nghe những thông tin rồi chứ?

- Thông tin gì?

Cô ấy hình như chưa biết chuyện, điều ấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả bởi bức thông điệp chỉ vừa mới được truyền đi trên kênh và các nhà chức trách, bắt đầu là François, lúc này chắc phải bận rộn chuẩn bị bề lại hơn là thay đổi tin tức.

Tôi truyền đạt ngắn gọn lại cho cô. Cô càu nhàu và tôi nghe thấy tiếng cô đề nghị Moureau bật radio.

- Cám ơn về những thông tin nhé. Giờ em để anh làm việc. François có thể sẽ liên lạc với em. Em sẽ gọi lại cho anh sau.

- Hãy đề nghị trang bị cho điện thoại các cuộc gọi kép nhé, tôi nói với nàng.

- Em đã được bổ xung rồi!

Thật thoải mái dễ chịu khi nghe tiếng cô ấy, nhưng sau sự thư giãn thì đã đến lúc bắt tay vào những công việc nghiêm túc. Tiến về phía bàn làm việc của mình, nơi tôi lại bắt đầu tấn công vào đống lộn xộn đầy ứ những bức ảnh!

Và lần đi câu này đã không uống công!

Metz – ngày 02 tháng bảy – 13 giờ

“Cũng già sáu mươi rồi đấy chứ”, Amélie nghĩ ngợi, cố gắng đánh giá tuổi của thẩm phán Gabriel Dermottant. Ngày tháng năm sinh của ông ta chắc chắn hiện diện trong hồ sơ mà chị đã lật nhanh xem xét trước khi lên đường, nhưng chị không nhớ chính xác là năm nào. Mặc dù tuổi tác của mình, ông ta có dáng vóc đường bệ với mái tóc bạc được chải chuốt đến mức hoàn hảo và chiếc cằm vĩnh lên vẫn còn rất kiêu ngạo. Giọng nói của ông ta, mạnh và uy lực, xác nhận sự nổi trội này. Một người đàn ông có thói quen khi nói phải được nghe và được tôn trọng!

Dinh thự của ông ta giống như một trang viên hơn là một nơi ở bình thường và toạ lạc khá xa nơi phố xá ồn

ào theo đúng nghĩa của nó, hai bên được những cánh rừng rậm và xum xuê bao quanh. Biệt lập như vậy, nên Highlander có lẽ sẽ chẳng có bất kỳ khó khăn gì để tiếp cận và lẻn vào nhà, nếu như hắn có ý định đó.

Bên trong, phòng khách nhỏ xinh xắn, nơi họ đang tỉnh tại có những bức tường được áp gỗ sáng. Một tủ sách bằng gỗ tẩm, chất đầy những tác phẩm cổ điển, điểm tô thêm không gian, nằm giữa đó là vài chiếc pho toí tiện nghi đã tiếp đón họ.

Tới nơi chừng hai mươi phút trước đó, thoát đầu họ dừng lại thảo luận với những quân cảnh gác cổng cửa ra vào, cố gắng hết mức có thể để đánh giá tình hình. Amélie tự hỏi không biết viên quan toà đã thực sự ý thức được hiểm hoạ mà ông đang lâm phải, khi sống trong khu công viên không thể giám sát nổi này, ngay cả khi có sự tăng cường của lực lượng cảnh sát! Còn hơn thế nữa, ngay sáng hôm đó, ông đã cho rằng chẳng có vấn đề gì khi thành thoi viếng thăm hiệu sách và cửa hiệu sửa xe ô tô của ông, mà không hề phiền muộn tính đếm gì đến sự an toàn của mình. Liệu đó có phải do tính ngạo nghệ hay là vô thức đây, chị vẫn còn chưa biết.

Dermottant cẩn thận sửa sang hai vạt áo vét của mình, trước khi khơi mào cuộc hội thoại:

- Như vậy là cô thuộc đội chịu trách nhiệm điều tra vụ Highlander ly kỳ này đó hả?

- Vâng, thưa ngài thẩm phán.

Giọng nói của viên quan toà thì thẳng thắn, nhưng lịch sự.

- Làm ơn cho qua những từ “thưa ngài thẩm phán”, hoặc chúng ta sẽ không xong việc được đâu. Cô sẽ hiểu rằng tôi có vài câu muốn hỏi cô và tôi rất ghét phải chờ đợi những câu trả lời.

- Không vấn đề gì, chị trả lời và mỉm cười, bắt đầu đánh giá cao tính cương nghị và khía cạnh “đi thẳng vào mục đích” của ông.

- Nếu tôi đã hiểu rõ những điều mà Chánh thanh tra Simeoni nói với tôi tối qua, thì có lẽ hình như, và tôi tự nguyện nói trong thức điều kiện, tên Highlander, sau khi đã xử tử một luật gia có tên là Victor Béruse, cũng như một bác sĩ tâm thần của UMD Sarrguemines, thì hiện giờ hẳn đã quyết định tiếp tục công cuộc trả thù của mình bằng cách tấn công những thành viên của Uỷ ban tiếp nhận những bệnh nhân tâm thần, mà tôi đã có thời là thành viên trong tổ chức ấy.

- Đúng thế, chị tán đồng.

- Và con người này, kẻ sát sinh này hay người xúi bẩy này có thể là Xavier Molina, người vừa mới lẩn trốn khỏi nhà, nếu như tôi xét theo những gì tôi vừa nghe được ở chương trình thời sự.

- Cũng không đơn giản như thế đâu, Amélie đoán đo.

- Có nghĩa là?

- Chúng tôi biết chắc chắn rằng Molina chính là người đã phát tán trên mạng Internet bản danh sách những tên tội phạm tình dục, mà việc này đã khiến bao nhiêu mực phải chảy từ mấy ngày nay rồi.

- Vâng, thế thì sao chứ?

- Rất có thể chính ông ta không phải là Highlander, nhưng kẻ sát sinh hẳn là một trong những người thân của ông ta, và tên này chắc đã mong muốn tiếp tục trả mối thù thay cho ông ấy. Để tóm gọn lại, chúng tôi không chắc chắn danh tánh của kẻ giết người, dầu có vẻ như hẳn có những mối liên hệ mật thiết với Molina.

- Tôi hiểu, ông ta đáp lại, vẻ mai mỉa. Vậy là các cô chẳng chắc chắn được điều gì cả sất!

Chị đã muốn bẻ lại, nhưng ông ta đưa tay lên ra dấu yêu cầu chị đợi đã.

- Hơn nữa, ông ta khuếch đại lên, tôi đương nhiên đã dò hỏi thông tin bởi tôi được giả định là đang trong hiểm họa. Thế mà, cái chết của Weber và của Audiard, theo chỗ tôi biết được coi như là do tai nạn đấy.

- Weber đã được đi hỏa táng thừa ông.

- Tôi biết, ông ta bẻ lại. Và tôi cũng biết rằng các cô đã yêu cầu IML khám nghiệm thi hài của Audiard thêm một lần nữa, và đã chẳng đem lại kết quả gì cả.

Chị ngạc nhiên vì ông đã được thông báo chuyện ấy nhanh đến vậy: cuộc mổ khám nghiệm lại tử thi lần mới

đây vừa chỉ được thi hành ngay sáng hôm nay! Ông ta tùm tùm khi ghi nhận hiệu quả phát sinh đối với người phụ nữ trẻ này do điều mình đưa ra.

- Bác sĩ pháp y là một mối quan hệ lâu năm của tôi. Anh ta đã nhất thiết muốn truyền đạt kết quả cho tôi ngay khi có thể.

Chị không đáp lại, để cho ông tiếp tục:

- Vậy bây giờ cô hiểu rằng cô đặt tôi vào trong tình trạng được bảo vệ và phải sợ chính cái bóng của mình, vì mỗi một lý do chỉ là sự tư biện của cô thôi chứ gì.

- Highlander không phải là một sự tư biện, thưa ngài thẩm phán, Moureau ngắt ngang lời ông với vẻ gần như sỗ sàng. Chính tôi đã phát hiện ra hai thi thể đầu tiên và chuyện đó không hề là một trò đùa.

Ngài thẩm phán đưa mắt nhìn sững anh rất lâu. “Nhu vậy là anh ta cũng lên tiếng đấy!”, ông hình như đang nghĩ thế. Ông rõ ràng đang đắn đo giữa một câu trả lời điên khùng và việc giữ bình tĩnh, cuối cùng đã quyết định một lời đối đáp ôn hoà:

- Tôi ý thức được điều đó, thưa đại úy. Nhưng có hai lý do khiến tôi tỏ ra giữ kẽ hơn đối với những gì mà các bạn vừa thông báo với tôi đây. Lý do đầu tiên, đó là việc các bạn không có bất kỳ một bằng chứng nào về các tội ác đã nêu, mà đó chỉ là sự suy đoán. Lý do thứ hai thực ra chỉ dựa trên việc tôi là thẩm phán và do việc đó, tôi đã

phải trực diện trong đời mình hàng tá những đe dọa, và điều đó chưa bao giờ dẫn tôi đến chỗ thay đổi lối sống của mình. Thế thì tại sao tôi lại phải thay đổi nó bây giờ chứ?

Olivier cười mỉm nhưng ánh mắt của anh ta vẫn giữ vẻ lạnh lùng. Anh ta không thích ông này cho lắm, Amélie phân tích, chính chị đang cảm thấy xuất hiện những tình cảm dục đi đối với viên quan toà này. Chị tôn trọng lòng quả cảm của ông, nhưng ta cũng có toàn quyền tự hỏi liệu tính gan dạ được thể hiện ra này chẳng phải là tính kiêu ngạo, hay là ý thức bề trên của ông ta và cảm giác tự phụ về cứng rắn không thể bị tổn thương của mình. Đã cảm nhận được toàn bộ tính cách của Moureau, thường xuyên thô cứng trong các cuộc đối đáp, khó đoán trước và hay gây hoang mang, chị lại xen vào nhằm tránh một sự trượt đà đáng tiếc có thể xảy ra:

- Chúng tôi hiểu ý ngài, nhưng ngài không phải là không biết rằng, trong những tình huống như thế này, chúng tôi buộc phải thận trọng và phải bảo vệ ngài, trong lúc chờ xem tình hình được sáng tỏ.

Dermottant lâu bầu cái gì đó trong miệng, đương nhiên là chẳng tin tưởng mấy, nhưng công nhận một phần tính chất có căn cứ trong lý lẽ của chị. Trong sự ngờ vực, chị tiếp tục:

- Nếu ngài cho phép, cả tôi nữa, tôi muốn xin hỏi ngài vài câu được không?

Ông gật đầu mà không lên tiếng.

- Ngài có thể nói về phương thức mà buổi thuyết trình đã diễn ra và nhờ đó Deschamps đã được phóng thích không?

- Vì lợi ích gì đây?

- Lợi ích được hiểu rõ hơn vụ việc thôi.

Ông suy ngẫm, hình như đang sống lại những sự kiện:

- Tối qua, tôi đã đọc lại những ghi chép của tôi về vụ này. Trừ kết cục thê thảm, thì sự phóng thích này không thực sự khác gì những vụ khác mà chúng tôi vẫn có thói quen tiến hành như trước đây, nó chẳng có gì đặc biệt cả.

- Trừ việc Deschamps đã gây ra ba cái chết, Moureau hung hăng chống lại.

- Đúng thế và đó là một trong những lý do mà chúng tôi buộc phải tỏ ra hết sức thận trọng. Yêu cầu phóng thích đã được chính Isabelle Dervier trực tiếp đưa ra, và bà ấy chính là người đã theo dõi Deschamps đặc biệt hơn cả. Nhưng hồ sơ lại được toàn bộ tập thể bác sĩ của UMD ký duyệt. Một cách thật đặc biệt, chúng tôi dẫu sao cũng đã tổ chức nhiều buổi nghe thuyết trình trước khi quyết định tiến tới nghiên cứu lời đề nghị.

- Và chẳng có gì trong hồ sơ của anh ta khiến các ông phải ngờ vực hơn à? Amélie nhấn mạnh.

Dermottant thở hắt ra:

- Đó không như thể chúng ta bị liên quan mật thiết bởi bất kỳ một thành viên nào đó trong gia đình, không kinh nghiệm lẫn hiểu biết. Hồ sơ đã được lập lên do vài trong số các bác sĩ tâm thần giỏi nhất. Họ biết rõ trường hợp Deschamps cơ mà! Chứ không phải chúng tôi đâu! Làm thế mà có vào trong buổi nghe nói chuyện, chúng tôi đã có thể đánh giá nổi sự nguy hiểm ẩn chứa trong con người anh ta trong khi những người sống hàng ngày với anh ta lại không ý thức được điều ấy? Chúng tôi đã làm hết sức mình.

- Một cách đùn đẩy trách nhiệm chẳng? Moureau nhếch mép nói, lúc này đã thực sự đi quá đà!

Amélie ném cho anh ta một ánh mắt tức giận, chờ đợi cơn thịnh nộ của viên thẩm phán, người vốn không thuộc loại dễ cho bị mật sát ngay tại nhà mình. Nhưng ngược với điều chị đang lo ngại, Dermottant vẫn giữ thái độ không nao núng, đắm chìm trong hoài niệm đến mức không hề để ý đến khoảnh khắc hiện tại.

Lời bình phẩm của ông dẫu sao cũng chứng tỏ rằng ông đã nghe thấy lời nhận xét:

- Không, đáng buồn thế đấy! Chúng tôi không phải lúc nào cũng ở vị thế có thể phán xét với sự chắc chắn hoàn toàn, nếu không thì mọi chuyện lại đơn giản quá. Cùng một phương thức như vậy, khi tôi thả một can phạm tại một buổi nghe nói chuyện, thì tôi không bao giờ có thể dám xét đoán trước được rằng liệu anh ta có tái phạm hay không. Nghề nghiệp của chúng tôi áp đặt

cho mình phải chấp nhận rủi ro, tiến hành những phân xử, những thoả hiệp, mà chúng tôi cố gắng tính toán tốt nhất. Nhưng chúng tôi đúng là không thể cam kết không có nguy cơ phạm sai lầm. Từ chối nó, cũng có nghĩa là từ chối chính chức năng, và chính sự trốn tránh này khi ấy hẳn sẽ được cho là tự đùn đẩy trách nhiệm.

Trước sự nhẹ nhõm của Amélie, Moureau chỉ đành lòng lăm bằm.

- Cảm giác phạm tội rõ ràng có hiện diện, thưa đại úy, Dermottant nói thêm. Nhưng nếu chúng tôi phải dừng lại ở đó, thế thì phải tiêu trừ bằng chừng ấy quan thẩm phán và công lý. Những quyết định của tôi, những kết luận của chúng tôi có thể có những hậu quả thảm kịch và tất cả chúng tôi đều ý thức được. Nhưng vì thế mà chúng tôi phải chối bỏ sao? Ai là người thực hiện công việc tốt hơn chúng tôi ở vị trí đó đây? Các bạn chẳng? Tôi thấy các bạn hình như không quá dỗi ngầy thơ như thế!

Amélie cố tránh một cuộc luận chiến. Cùng lúc đó, David gọi điện đến. Anh ấy còn muốn gì nữa đây? Chị lưỡng lự nghe máy nhưng chợt nhớ rằng nếu anh đã cố liên lạc với chị, thì mỗi cuộc gọi của anh đều được xác nhận bằng những tin tức mới và có ích.

- Xin lỗi, chị nói. Tôi phải trả lời điện thoại!

Paris – ngày 02 tháng bảy – 13 giờ 30

Điều mà tôi khám phá ra đây thì trọng đại quá, quá trọng đại là khác! Không thể hình dung nổi, không thể chối cãi được! Lúc này, phải kết luận như thế nào đây? Liệu chẳng đó chỉ là một sự trùng hợp trong chùng mực của phiên tòa và những lần an táng quá được quảng bá thông tin đại chúng như ông ấy chứ? Không thể nghĩ tới được! Tôi không thể tin vào kiểu ngẫu nhiên này được. Đó hẳn sẽ lớn quá và đương sự đã không bao giờ nêu cho chúng ta biết việc anh ta có quen biết một trong những nạn nhân. Tuy nhiên, mọi ngẫu hợp đều hướng nghi ngờ đến anh ta, bắt đầu bằng chính nơi hiện trường xảy ra án mạng!

Những lý do của anh ta, tôi vẫn còn chưa biết, nhưng tôi sẽ không chậm trễ khám phá ra chúng.

Tôi kiểm tra một lần nữa hai bức ảnh đặt trên bàn, ngay trước mặt tôi. Bức đầu tiên được chụp trong phiên toà thứ hai và chỉ rõ hình ảnh Xavier Molina quay lại ghế ngồi của anh ta để ném cho anh ta một ánh mắt nảy lửa. Những đường nét của anh ta trong bức ảnh hơi mờ, nhưng kính lúp đã cho phép tôi kiểm tra danh tính anh ta.

Bức thứ hai, được chụp trong lễ an táng hai chị em gái, chỉ rõ anh ta đứng giữa đám đông, đang tranh luận với Isabelle Dervier, chính thị bà ấy! Những sự trùng hợp không tưởng đến như vậy.

Tôi phải gọi điện hết sức khẩn cấp cho Amélie.

Một tiếng chuông đổ, rồi hai tiếng. Mong sao cô ấy trả lời cho! Cô ấy phải trả lời! Những tiếng chuông đổ nối tiếp nhau, đến mức mà tôi định gác máy để gọi lại ngay sau đó, cách nhấn mạnh rằng đang có chuyện khẩn. Tim tôi đập nhanh hơn, mạch đập lúc này hình như kéo theo một vận tốc phóng tủng. Tôi đưa ngón tay cái lại gần nút tắt, thì cuối cùng nghe tiếng cô ấy đáp trả lời!

- Boursin xin nghe!

Tôi nói lúng túng vào máy gần như vội vàng truyền đạt lại cho cô bức thông điệp, những câu nói phát ra từ miệng tôi theo một nhịp điên cuồng vì lo lắng đang xâm chiếm hết cả con người tôi.

- Amélie này, hãy nghe anh nói rõ đây! anh có những lý do rất chính đáng để nghĩ rằng Moureau chính là Highlander đấy! Lần này thì anh không đùa đâu, hãy tin anh đi!

Metz – ngày 02 tháng bảy – 13 giờ 30

- Anh hoàn toàn điên rồi, David ạ! chị không thể ngăn mình bột phát ra, và theo bản năng đưa mắt nhìn về phía Moureau, người lúc này đã đứng lên. Một sai lầm trọng đại đấy!

Hết như trong cơn ác mộng, chị thấy anh ta thọc nhanh tay vào trong túi áo blouson của mình, để lộ ra một khẩu súng lục có nòng được gắn bộ phận giảm thanh và chĩa thẳng về phía chị. Sững sờ, chị thậm chí không còn phân biệt được giọng nói của David trong máy nữa, bị lỗ mắt đen ngòm của khẩu súng này đe dọa. Chị đã từng biết đến sợ hãi, đã trải qua giai đoạn ở bệnh

viện vì là nạn nhân của cú dao đâm của một gã điên, nhưng đây là lần đầu tiên chị chính thức đứng bên phía tôi tệ nhất của một khẩu súng. Chị nghĩ đã chuẩn bị cho kiểu tình huống này, nhưng đó chỉ là trên lý thuyết thôi!

- Tắt máy điện thoại đi, Amélie! Moureau ra lệnh.

- Như vậy, chính là anh à? Chị thì thầm, vẫn còn chưa thực sự định hình nổi những gì đang diễn ra, bị xáo trộn bởi vô vàn câu hỏi đang xô đẩy nhau trong tiềm thức chị.

- Thế này là thế nào? Dermottant đột ngột xen vào, và chống hai tay lên thành ghế để chực đứng lên.

Để trả lời, khẩu súng chỉ chuyển hướng vài xăng-ti-mét nhắm về hướng ông và nhả hai phát đạn, trước khi lại quay về phía Amélie. Chị đã không có thời giờ để hành động; chị thậm chí đã không nhận ra điều hiển nhiên. Dẫu rằng chị cảm thấy sức nặng của khẩu súng lục nặng trĩu bên cạnh sườn phải mình, chị biết mình sẽ chẳng bao giờ có thời giờ để nắm lấy nó. Chị đưa mắt nhìn viên quan toà, người đã gục xuống trên ghế pho toại và khuôn miệng nín câm của ông vẫn còn phát ra những câu nghe không rõ.

- Tại sao chứ? Chị hỏi, hẫ hẫ vì sự lạnh lùng chết người điên đại ấy, mặc dù chị đã cố kìm.

- Lần cuối cùng, ném điện thoại xuống!

Không ngắt cuộc hội thoại, chị rời những ngón tay ra và để điện thoại rơi xuống thảm lát nhà.

- Tại sao? Chị hỏi lại.

- Không có thời giờ để giải thích cho chị hiểu hết được. Trong vài phút nữa, bạn của chị hẳn sẽ thông báo cho tất cả mọi người, nếu như hẳn vẫn còn chưa làm điều đó. Trong lúc chờ đợi, hãy quỳ xuống đi!

Một cử chỉ nổi loạn bất ngờ:

— Để anh hạ tôi theo kiểu này hả! Không thể có chuyện đó!

Hắn mỉm cười nhẹ nhàng. Hình ảnh bao dung!

- Nếu tôi đã muốn khử chị, thì tôi đã làm rồi. Cá nhân tôi chẳng có gì chống lại chị cả, thế thì đừng buộc tôi phải hạ chị nhé!

Chị phát điên lên vì kiểu hạ cố này và không biết phải cư xử như thế nào. Nhưng bản năng muốn sống rất cục đã trỗi lên hàng đầu. Hẳn rõ ràng có tất cả các quân bài trong tay, và cuộc sống của chị chỉ còn phụ thuộc vào không gì khác ngoài lòng tốt của hắn. Và chẳng phải các tay cóm bên ngoài kia sẽ có thể cứu được chị, họ chắc chắn đã chẳng nghe thấy những phát súng nổ đã bị ém đi do hệ thống giảm thanh.

Thế là chị đành nhẫn nhục từ từ quỳ xuống, tin tưởng vào một sai lầm từ phía mình, trong lúc hẳn tiến gần lại phía chị, vũ khí vững vàng trên tay, không để cho chị bất kỳ cơ hội nào chống lại hắn.

Hắn thận trọng lùi lại để đi vòng quanh chị.

Không một lời, không một tiếng động, chị chỉ còn nghe thấy tiếng lạo xạo phát ra sau mỗi bước chân hấn trên thảm trải nền nhà.

Chị hình dung sự hiện diện của hấn lúc này sau lưng chị.

Rồi một cú mạnh giáng xuống làm chị té xỉu và bất tỉnh hoàn toàn.

Moureau quan sát cơ thể bất động thêm vài giây nữa trước khi quay lại phía ngài thẩm phán. Người này sẽ chẳng còn bao thời giờ để sống nữa: một vết máu chảy chậm chậm từ khoe mép ra, nhịp thở yếu ớt của ông bị ngắt quãng, cặp mắt lơ đãng của ông nhìn chăm chăm thẳng vào hấn.

Hấn lại tiếp tục nâng súng lên và, một cách thật bình thản, nã tiếp phát thứ ba vào trong tròng mắt bên trái.

Lúc này đã đến lúc phải dừng đây rồi. Chắc phải mất vài phút để Meyer có thể liên lạc được với Simeoni và ra lệnh tháo bộ phận giảm thanh ra khỏi vũ khí của mình, xem xét địa điểm lần cuối cùng và tiến ra phía cửa mà hấn đã cài then từ phía trong. Rồi ra khỏi nhà bằng cửa sổ, cố chen các cánh cửa lại thật chắc đến mức có thể phía sau mình. Hấn đi nhanh một vòng xung quanh nhà và đi qua cánh rừng, rồi nhảy vào trong xe. Vài giây sau, hấn đã tới được cổng chính của dinh thự, nơi chỉ có hai cảnh sát đứng gác.

Hắn thò đầu ra ngoài để nhìn rõ mặt một trong hai số họ, một người lính gác còn rất trẻ.

- Sao hả? Cậu không thấy là thời gian quá lâu chứ?

Người này mỉm cười đáp lại:

- Trời đẹp thế này, vậy tôi cho rằng ta không thể thực sự than phiền được. Anh đi à, hả đại úy?

Moureau đánh giá rằng một sĩ quan trong Đội Trọng án không việc gì phải minh chứng cho những hoạt động của mình trước một binh sĩ gác cổng địa phương. Lại càng không khi người này còn lâu mới nghi ngờ sự xoay vần của những sự kiện. Dầu vậy hắn vẫn đáp lại:

- Vâng, nhưng chánh thanh tra vẫn đang ngồi cùng thẩm phán. Cô ấy sẽ nhanh chóng báo hiệu cho cậu. Trong lúc chờ đợi, hãy tiếp tục công việc vui vẻ nhé!

- Vâng, thưa đại úy, chúc thượng lộ bình an.

- Cám ơn, hắn chỉ đáp lại có thế, trước khi dẫn vào con lộ trực thuộc hàng tỉnh.

Metz – ngày 02 tháng bảy – 14 giờ

- Cô ấy tỉnh lại rồi, chị nghe thấy tiếng nói phát ra trong cảnh mơ màng êm ái.

Hàng chuỗi những giọng nói hình như va chạm nhau xung quanh chị, âm vang phản lại mà chị không sao phân biệt nổi ý nghĩa của các câu đó. Sau những âm thanh, chị bắt đầu nhận ra ánh sáng xuyên qua mí mắt vẫn đang nhắm nghiền. Luồng sáng phát ra từ những bóng người qua lại. Chị không mơ. Chị đã chẳng mơ mộng chút nào cả, nên đành lòng để mặc cho lỗ đen ngòm kia choán lấy. Con đau, như nhát búa bổ dữ dội và liên hoàn, cuối cùng đã xuất hiện, nó cứ lớn dần lên theo sự hồi tỉnh của chị.

Chị từ từ mở mắt ra, theo đúng chừng mực mà sự dần quen với ánh sáng môi trường xung quanh cho phép chị làm được. Tất cả bỗng bất ngờ hiển hiện trong tâm thức chị: Moureau, viên thẩm phán, cú giáng xuống đầu. Một phụ nữ với dáng vẻ thân ái nhẹ nhàng nói với chị:

- Hãy nghỉ ngơi đi, chánh thanh tra! Cô đã chịu được một cú choáng tâm cỡ đấy.

- Hắn đã đánh mạnh quá, chị đã nói ra được, mỗi câu lại làm tăng thêm sự đau đớn.

Cặp môi chị hình như cứ dính chặt vào nhau.

- Tôi khát quá, chị nói thêm.

- Tôi sẽ cho cô uống, người phụ nữ trả lời, và do chiếc áo blouse trắng nên chị đoán đó là bác sĩ, nhưng cô cứ thông thả để hồi sức nhé!

Những ngón tay thuần thục nâng đầu chị dậy và lướt dọc suốt đỉnh đầu chị với sự dịu dàng êm dịu. Amélie gắng đáp lại rằng chị có thể hỏi vài câu nhanh gọn liên quan đến y tế, mặc cho những khó khăn của chị phải cố gắng để lấy lại tinh thần.

- Bị chấn động mạnh, ngoài ra không còn gì nữa cả. Có vết rách nhỏ, nhưng tôi không có cảm giác có vết gãy hay chảy máu trong hộp sọ. Dẫu sao cũng sẽ cần phải kiểm tra điều đó ở bệnh viện. Tôi để cô vài giây với đồng nghiệp của cô nhé. Tôi sẽ đi hỏi cho cô chút nước uống.

- Không cần đâu! một giọng nói thân quen cất lên,

mà Amélie nhận ra ngay lập tức: giọng của Roger Salens. Tôi có cái cần thiết ấy đây rồi.

“Cậu ta làm cái quái quỷ gì ở đây vậy? chị tức thời trầm nghĩ, cậu ấy lẽ ra đang phải đảm nhận trách nhiệm bảo vệ Corine Bélivier kia mà!” Chị cố gắng động dậy, nhưng chỉ càng làm cơn đau thức dậy mà thôi.

- Hãy giúp tôi ngồi nhồm dậy nào! Chị yêu cầu. Tôi muốn ngồi dậy.

- Không ngay lập tức được đâu, vị bác sĩ khuyên. Hãy chờ thêm chút nữa đi!

- Tôi đang ở đâu đây?

- Vẫn ở trong thư phòng thôi, giọng nói vô thực của Salens vọng lại.

- Dermottant thế nào?

- Chẳng thể làm được gì cho ông ấy nữa.

- Cậu làm gì ở đây thế, hả Roger? Cậu lẽ ra phải đang bảo vệ Bélivier kia mà.

Khuôn mặt người dưới quyền cuối cùng cũng hiện ra trước mắt chị.

- Chị chớ có lo lắng làm gì! Ở nhà bà ta hiện giờ có tới sáu người cả thảy. Cùng với cả Serge nữa. Bà ta thậm chí đến đi tiểu cũng có người kèm. Còn sự có mặt của tôi ở đây ấy à: đó là lệnh của Simeoni đấy. Sếp muốn tôi phải có mặt khi Người đẹp ngủ trong rừng tỉnh dậy. Và nhất là tôi phải trình báo lại cho sếp. Để nói cho hết sự

thật thì, anh đùa vui, tôi thậm chí còn cảm thấy anh ấy hơi lo lắng đấy.

- Moureau thế nào rồi? chị hỏi.

Vẻ mặt của Salens thoát trầm trọng hẳn:

- Chẳng có gì sất, hắn đã biến đi ngay lập tức. Chúng tôi đã thiết lập kế hoạch Epervier cho phong toả khắp vùng, nhưng hiện giờ vẫn chưa có kết quả. Hắn chỉ có chừng mười lăm phút trước chúng ta thôi nhưng cũng phải có thời giờ để triển khai mọi chuyện trên địa bàn.

- Đúng thế, chị thâm thì. Hắn ta chắc chắn là một tay khá đấy. Hắn đã đánh lừa được tất cả tụi ta.

Salens không đáp lại. Không cần thiết. Chị biết rõ là anh cũng chia sẻ sự cay đắng này với chị.

- Giúp tôi một tay nào, Roger! Tôi muốn ngồi dậy, chỉ ít thì cũng để xem những gì đang diễn ra.

- Có lẽ chị nên đợi thêm chút nữa đã, được không?

- Roger!

- Thôi được, anh chấp nhận với vẻ miễn cưỡng.

Chị không nghĩ là phải cần nhiều cố gắng nhường ấy để tìm lại vị trí ngồi cho mình, những cố gắng ấy đã đánh thức cơn đau nhói trong chị và thậm chí còn gây ra một cơn nôn nhẹ. Sự bất bình hiện rõ trên vẻ mặt của viên bác sĩ, bà đã quay lại với một chiếc băng ca, nhưng cũng chỉ đành lòng kiểm tra xem Amélie đã hồi phục theo

cách thông thường. Người này chẳng thêm để ý đến tâm trạng của bà và đứng ra trong bà xuất hiện một ý nghĩ xúc động khi nhìn thấy nạn nhân, người không thực sự đáng phải trả giá số phận của mình.

- Tôi vừa nói chuyện với Simeoni, Salens đùa vui. Sếp nói là ông đã chán ngấy khi gặp lại chị với đầy vết tím bầm khắp người rồi, và đã đến lúc chị cần học cách tự bảo vệ một chút và không được làm những việc bất cần nữa.

Amélie nhọc nhằn nở một nụ cười mà không phải nhăn mặt. Anh tiếp tục:

- Sếp đã truyền đạt lại cho tôi quân lệnh rõ ràng và không thể có chuyện thương thảo gì sất. Chị không còn gì để làm ở đây nữa. Đầu tiên, chúng ta sẽ tới bệnh viện để kiểm tra xem cái đầu của chị không bị va chạm như nó đã từng bị rồi, sau đó, nếu tôi được phép của các bác sĩ, tôi sẽ tháp tùng chị về Paris. Tôi nói thật cụ thể là về chính nhà chị.

Chị lâu bầu:

- Tôi có bị liệt đầu cơ chứ! Tôi chỉ cần chừng hai đến ba tiếng đồng hồ để lấy lại được chút sức lực thôi mà.

- Không tranh luận gì hết! Salens từ chối. Nếu tôi mà không thực hiện, thì có vẻ như ta đang tìm kiếm những người tình nguyện trong chuỗi giao thông trên đường đấy!

- Thế còn Bélivier thì sao?

- Dưới sự giám sát hai bốn trên hai mươi bốn giờ, lâu đến mức cần thiết phải thế! Dolli trước mắt ở lại đây, đề phòng trường hợp cảnh sát có thể sẽ tóm cổ được Moureau.

- Không còn gì nữa à? Chị thử dài.

- Có đấy, hai thứ, anh đáp lại. Simeoni nhấn lại rằng anh ấy có thể sẽ rẽ qua thăm chị vào cuối buổi tối. ngay khi anh ấy có thể. Ở Quai lúc này cứ lộn tung phèo như nhà thổ ấy, vì xét theo vị thế của Moureau. Và cuối cùng là, anh ấy sẽ thông báo những thông tin áng chừng về tình trạng sức khỏe của chị đến các đương sự có liên quan.

“Điều ấy là muốn nói đến David”, chị mơ màng. Anh ấy chắc phải chết vì lo lắng mất thôi, và nhất là khi anh ấy đã nghe thấy những phát súng nổ từ điện thoại di động của chị.

Chị nhấn nhục:

- Ok, vậy ta đi thôi!

Viên bác sĩ vẫn đứng cạnh chị ra hiệu cho những người khiêng cáng đến thi hành nhiệm vụ. Amélie dẫn đi, có ý từ chối để cho mang đi trong tình trạng như thế, rồi sau đó lại để mặc cho họ làm. Điều đó sẽ chẳng gây tổn hại gì, nếu chị được thở một chút.

Paris – ngày 02 tháng bảy – 23 giờ

Ông bạn nối khố của tôi Simeoni không mang dáng điệu của những ngày vui vẻ chút nào, mặt méo xệch, áo vét nhàu nát và chiếc cà vạt ngày ngày dính liền trên cổ thì giờ đã biến mất. Tóm lại, ngày làm việc của hắn đã không có lúc nghỉ, và ta sẽ kém mệt mỗi hơn vì điều đó đấy!

- Vào đi! Tôi nói với hắn cũng hết sức tự tin như khi không phải ở nhà mình, mà ở nhà bạn gái.

- Amélie thế nào rồi? Hắn cất tiếng hỏi tôi.

- Tốt rồi. Cô ấy đang nghỉ, nhưng không ngủ. Cô ấy đợi cuộc viếng thăm của cậu.

Để minh chứng, người đẹp yêu kiều tóc hung của tôi bước ra khỏi phòng ngủ, trên mình vận một bộ pyjama rộng thùng thình, có từ thửa xa xưa. Chắc lại một kỷ niệm đẹp thời trẻ đây, khoác vào chỉ với mục đích duy nhất là không hiện diện trước mặt ông chủ mình trong trang phục quá nhẹ nhàng. Họ không ôm hôn nhau, nhưng tôi cảm thấy ló ra một tình cảm triu mến có thực trong những câu chào hỏi mà họ dành cho nhau trước khi cả hai cùng ngồi xuống tràng kỷ đệm. Tôi hiểu rồi! Vẫn là kẻ tôi tớ này đi phục vụ đồ uống đây! Cần phải biết tận dụng tất cả mọi khả năng tiềm tàng! François dùng một ly rượu vang đỏ, và người tình yêu thương của tôi dùng một ly nước hoa quả hãm.

Amélie kể lướt qua lại những sự kiện xảy ra hồi chiều mà tôi đã được nghe, vậy nên tôi không can thiệp vào, chỉ đành hài lòng đi kiếm thêm một chiếc ghế để đến bên ngồi cùng với họ, cùng với thứ uống thích hơn cả của tôi mà hẳn các bạn đã đoán ra hương vị của nó rồi!

Tôi hỏi Simeoni:

- Một ngày làm việc điên khùng chứ hả, tớ hình dung thế?

- Cậu không thể tin được đâu, nếu đó là điều có thể nói, mình mất cả buổi để bảo vệ chuyện mình đã lấy Moureau về Đội Trọng án. Điều gây hoảng loạn cho cấp trên, đó chính là báo chí gây âm ỉ về việc kẻ sát sinh lại là thành viên của ban điều tra vụ án. Một kiểu biến chúng ta thành trò cười.

- Cấp trên à? Ai vậy? Là Maynard à?

- Không. Maynard là một tay chơi tốt, người đã thực hiện đúng bốn phần của mình. Ông ấy đã nhấn mạnh cụ thể với họ rằng Moureau chỉ là một thực tập viên, được đưa vào cuộc điều tra do những hiểu biết đặc biệt của anh ta về địa bàn hiện trường nơi xảy ra án mạng, rằng chính bản thân ông ấy cũng tán thành ý tưởng đưa thêm một cảnh sát có kinh nghiệm về tác nghiệp tại cơ sở, và rằng hắn đã không khắc trên trán mình rằng hắn là một kẻ thối tha đến tận xương tuỷ.

Tôi tùm tùm:

- Bằng những câu như vậy thật à?

- Ít nhiều thì thế. Nhưng dẫu gì thì điều ấy cũng khiến họ dụi đi đôi chút, điều đã cho phép tụi tôi rút cục cũng có thể bắt tay vào làm việc.

Trong suốt thời gian bài cáo biện của hắn, thì tôi đã suy nghĩ đôi chút. Tôi xoa dụi:

- Cậu chớ có quá lo lắng như thế! Mình sẽ dàn xếp trong bài báo sau của mình để giới thiệu tình hình theo cách thật khách quan. Mình sẽ nói cụ thể chính xác rằng những đường hầm địa đạo dưới lòng Paris là một nơi đặc biệt, nên các cậu cần phải tìm hỗ trợ nơi người nào đó biết tường tận địa bàn, điều các cậu đã làm vừa rồi chỉ là tạm thời và cá biệt thôi. Mình sẽ viết điều đó tối nay và sẽ cho xuất bản vào ngày mai. Những tờ báo khác chắc sẽ dùng lại và phát triển cùng một ý tưởng như thế.

- Cái đó có thể làm cho mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn đấy, hấn nói để tự trấn an. Mình sẽ thông báo cho những nhân vật có máu mặt vào ngay đầu giờ sáng mai, trong niềm hy vọng rằng không có thằng đàn nào từ nay đến lúc ấy, cho phát tán thông tin cho giới báo chí.

Tôi hiểu rõ điều hấn muốn nói. Đương nhiên là các tờ báo giờ này đã biết thêm một nạn nhân mới nữa của Highlander rồi, đó là thẩm phán Dermottant. Nhưng vẫn còn chưa biết rằng chính một gã cóm đã ra tay nổ súng. Tôi sẽ nói cụ thể các sự kiện trong bài báo của mình, và trình bày nó theo cách thật khả quan. Tôi sẽ chẳng phải nói dối bởi tôi chân thành nghĩ rằng việc đưa Moureau tham gia vào cuộc điều tra này sẽ tự minh chứng cho toàn bộ, và rằng tôi có lẽ cũng sẽ chẳng làm khác đi được nếu như tôi đã có trách nhiệm ấy.

Cuối cùng thì Amélie cũng đặt một câu hỏi mà nó đang đốt muốn cháy cả môi tôi:

- Thế còn Moureau. Đã biết vì sao chưa?

- Rồi, François thở dài náo nức. Đương nhiên là ta đã tìm tòi kỹ hồ sơ của anh ta trước khi đưa về Đội, nhưng ta đã không đi lần ngược lên tận thời kỳ thơ trẻ của anh ta. Dưới ánh sáng của những sự kiện mới đây, thì tôi đã làm, nhưng đáng buồn là đã hơi muộn mất rồi, và tôi đã phát hiện ra một cái gì đó.

- Có nghĩa là gì?

- Moureau là một thằng nhỏ của DASS*, hấn đã làm một vài điều bậy bạ trong thời niên thiếu của mình. Chẳng nhiều nhận gì. Chủ yếu là trộm hàng trên các quầy thôi. Và một hôm, hấn đã bị bắt.

- Hãy để tớ đoán xem nào! Do Molina chứ?

- Đúng vậy. Chúng ta không có đủ mọi chi tiết nhưng một mối quan hệ cha con thân tình cuối cùng đã được thiết lập giữa họ. Đứa trẻ thất lạc khốn khổ đã về tụ hội trong một gia đình có thật và có lẽ do chính cuộc gặp gỡ này mà nảy sinh ý muốn trong anh ta được gia nhập ngành cảnh sát. Gia đình Molina đã trở thành gia đình của Moureau.

- Moureau năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

- Ba mươi tám tuổi.

- Và anh ta đã gặp Molina khi nào?

- Khi anh ta chừng mười sáu tuổi gì đó.

- Vậy là, anh ta đã dậu vào cuộc đời Molina sau sự ra đời của đứa con gái cả của ông ta ít lâu.

- Đúng thế đấy.

- Thế thì đương nhiên rồi! Những thiếu nữ mà hấn coi như những đứa em gái của mình đã bị Deschamps thăm sát, từ đó mà nảy sinh một ý muốn bất khả kháng phải trả thù cho các cô ấy.

*. Một tổ chức tiếp nhận những đứa trẻ mồ côi hay cha mẹ không đủ khả năng nuôi nấng, rồi sau đó tìm những gia đình khá giả hảo tâm, có nhu cầu nuôi hay chăm sóc trong một khoảng thời gian nào đó. Xin nhấn mạnh, đây không phải là nhận con nuôi

- Dẫu sao vẫn có một cái gì đó mà em không hiểu, Amélie bất ngờ nói xen vào. Tại sao cái tên Moureau lại không xuất hiện sớm hơn nhỉ? Với sự suy ngẫm của vụ Molina, thì anh ta hẳn phải có mặt trong hồ sơ vào lúc này hay lúc khác chứ nhỉ.

Simeoni đang rộng cánh tay tỏ ý bất lực. Hắn không biết.

- Tôi nghĩ đã có một câu trả lời đấy, tôi nói với họ. Molina vẫn còn là quan cảnh viên khi hai đứa con của ông ta bị sát hại. Ông ta hiểu rõ các bước tiến hành và biết rằng việc ông ta bị tách ra khỏi cuộc điều tra là điều không thể tránh khỏi bởi vì chính cá nhân ông ta đã bị dây dưa vào rồi. Thế là, ông ta đã ra lệnh cho Moureau phải lùi lại phía sau, đúng cách để có được một kẻ đưa tin mà ông ta sẽ có thể hoàn toàn tin tưởng được.

- Có lý đấy, François công nhận. Thế cậu lời tin đó ra từ đâu vậy?

- Từ lúc kiểm tra những bức ảnh trong phiên toà thứ hai của Deschamps. Hình ảnh đầu tiên đã đánh động sự chú ý của tôi vào Moureau là một bức ảnh mà trong đó, ông bố Molina quay đầu lại để ném cho anh ta một cái nhìn náy lửa. Ông ta hẳn đã muốn nói cho hắn biết rằng không được để lộ mặt ra và điều đó đã khiến ông ta phát cáu khi nhìn thấy hắn có mặt tại phiên toà.

- Có lẽ anh nói đúng đấy, Amélie chấp nhận.

- Bây giờ, chúng ta còn một vấn đề cuối cùng phải

giải quyết, François khuếch đại lên: tại sao sự trả thù lại bắt đầu quá đỗi muộn màng như vậy? Béruse đã chỉ bị giết hơn một năm sau cái chết của Deschamps.

- Thú thật là mình cũng không biết. Có thể là họ cần phải có thời gian để chuẩn bị chăng? Hoặc nữa là họ không muốn ta có thể xích hai vụ án xảy ra quá gần lại với nhau?

- Hay còn vấn đề gì khác mà chúng ta chưa biết đã khiến họ ra tay hành động, Amélie gợi ý.

- Có thể lắm! Các bạn đã khám nhà của Moureau chưa?

- Rồi. Không có kết quả gì lớn cho lắm, nếu không thì chỉ là vũ khí mà có lẽ hắn đã sử dụng để chặt người thôi.

- Thế à! Amélie thốt lên.

- Đúng thế. Một cây katana. Một loại kiếm dài nhát bản. Kiểu lưỡi dao chặt cơ thể người dễ như ta cắt bơ vậy. Hắn có rất nhiều loại, đã được gửi đến phòng thí nghiệm để kiểm tra. Moureau là một môn đệ nhiệt huyết thực hành môn võ thuật kendo.

- Hắn chỉ nói cho tôi biết là có chơi môn judo thôi, Amélie tiếp tục.

- Không có gì đáng ngạc nhiên cả, Simeoni đáp lại. Đó là một tay ranh mãnh, hắn không muốn thu hút sự chú ý của cô vào tất cả mọi khả năng tiềm tàng của hắn.

- Thực ra thì ta đang ở đoạn nào rồi trong việc tìm kiếm những kẻ trốn chạy vậy?

- Chẳng có gì mới vào lúc này, François lâu bầu. Ông bố cũng như ông con đều đã bốc hơi biệt tăm.

- Họ chắc chắn phải có một nơi trú ẩn nào đó, có thể chính lúc này đây họ đang ở bên nhau cũng nên.

- Cũng có thể lắm, François đồng thuận. Chúng ta sẽ tìm ra, nhưng sẽ phải mất thời gian đấy.

- Cậu có nghĩ là Moureau đã có ý định xử tử viên thẩm phán vào sáng nay không?

- Em không nghĩ thế, Amélie nói chen vào. Khi anh gọi cho em, em mắc sai lầm là đã ném ánh mắt về phía hắc do ảnh hưởng của sự ngạc nhiên quá đỗi. Hắc cảm thấy đã bị phát giác và có lẽ do đó đã quyết định thúc tiến nhanh mọi chuyện.

- Điều đó không hoàn toàn chắc chắn đâu, François đáp lại. Một bộ phận giảm thanh không thực sự thuộc bộ phận vũ khí của cảnh sát. Theo ý tôi, hắc đã suy ngẫm để tận dụng mọi cơ hội nhỏ nhất.

- Chính tôi mới là người làm bậy bạ đấy, tôi nói với hai người bọn họ. Khi nhận ra danh tính của hắc, tôi đã quá sợ cho Amélie và đã hấp tấp báo ngay cho cô ấy trong khi lẽ ra tốt hơn là tôi cần báo cho cậu trước đã.

- Chẳng ích gì khi tư biện cả, ông bạn nói khổ trần an tôi. Dưới một trận đồ khác, chúng ta có lẽ còn bị thiệt hại nhiều sinh mạng hơn nữa ấy chứ. Bao gồm cả Amélie nữa!

- Em rất vui khi anh lo lắng cho em, cô công chúa của tôi mỉm cười nói nhỏ nhẹ.

Ánh mắt của chúng tôi biểu thị thay cho lời nói, có lẽ do cách quá lộ liễu bởi vì anh bạn François của chúng tôi cuối cùng đã cảm thấy mình là người thừa và lằng lằng đứng dậy.

- Tốt rồi, tôi để các bạn nghỉ ngơi nhé. Sáng mai sẽ phải dậy rất sớm cho một ngày được thông báo trước cũng sẽ rất sôi động đấy.

Những lời chào tạm biệt. Tôi tiễn hấn ra tận cửa và quay lại ngồi cạnh bạn gái mình.

- Chương trình của anh bây giờ là gì? Cô hỏi tôi.

- Anh đưa em đi nằm, giắt giường cho em. Sau đó anh sẽ ngồi gõ bài báo của anh, và cũng để giám sát chất lượng giấc ngủ của em nữa và để hoàn thành nốt phần còn lại của chai rượu ngon này, ta sẽ không để cho nó bị hỏng đi chứ!

Cô mỉm cười, vẻ mệt mỏi.

- Em có một ý khác, cô nói.

- Ý nào thế?

- Chúng ta cùng đi nằm, chúng ta cùng giắt giường và chúng ta cùng đi ngủ. Ngày mai, anh có thể để chuông đồng hồ báo thức sớm hơn một chút để gõ bài báo của anh.

- Khả năng này thú vị đấy, tôi công nhận.

- Em đã nói rõ ràng là chúng ta đi ngủ đấy nhé! Chỉ ít thì cũng cho tối nay. Em hơi đau đầu.

- Chưa đến một tuần chúng ta ở với nhau mà đã kịp đau đầu rồi, điều ấy hứa hẹn nhiều triển vọng lắm đây! tôi không thể ngăn mình nói bóng gió và ném cho cô một cái nháy mắt tinh nghịch.

- Anh chớ có lo lắng thế, em sẽ bù sau và khi ấy có khi lại chính anh yêu cầu dừng bớt những đợt tham chiến lại cho mà xem.

- Anh yêu cầu được kiểm chứng đấy.

- Thì đã kiểm chứng rồi còn gì. Thế nào, anh nghĩ gì về lời đề nghị của em hả?

- Anh thấy nó có vẻ chân thực. Bây giờ thì anh làm gì đây nhỉ? Anh sẽ bế em đến tận giường cưới của chúng ta nhé?

- Tại sao lại không nhỉ?

Paris – ngày 03 tháng bảy – 17 giờ

Simeoni trông chờ chứng kiến ông chủ của mình tấp vào phòng làm việc của anh. Patrick Maynard tươi tắn, vung vẩy một tờ báo và đặt nó vào giữa các tập hồ sơ.

- Anh bạn của cậu hôm nay đã thực sự cứu nguy cho tụi mình đấy! Tôi vừa từ trên Bộ về đây. Tất cả bọn họ ai nấy đều ngọt ngào, trong khi đó thì ngày hôm qua, hầu như tất cả bọn họ đều yêu cầu chúng ta từ chức hết lượt.

François không giở báo xem ngay. Anh đã đọc rồi và đã có một tờ được xếp gọn trong một ngăn kéo bàn làm việc của anh. Số báo ra chiều nay có đăng một bài của David giới thiệu Đội Trọng án như một kỳ quan thứ

tám của nhân loại, dẫu rằng họ gần như sắp phạm phải một sai lầm trọng đại trong việc đánh giá, khi đưa vào vụ Highlander một cảnh sát được cho là thủ phạm. Với niềm tin tưởng và tính khách quan, bài báo nêu rõ rằng việc gia nhập của Moureau vào trong đội hình là kết quả của một ý muốn lô-gích và có tính chất xây dựng phục vụ cho cuộc điều tra. Còn gây ngạc nhiên hơn nữa, tay nhà báo đã lờ đi vai trò nổi trội nhất mà chính anh ta đã đóng cho giải pháp của vụ án, bằng cách đổ dồn toàn bộ công trạng cho chánh thanh tra Simeoni, được giới thiệu hết như thánh Saint-Georges khuất phục được cả Rồng. Một bằng chứng thật sự về tình bạn, nếu cần phải thế!

- Anh biết rõ rằng đó không hoàn toàn là sự thật mà, François lắm bầm.

Mayard quay lại đóng cửa để giữ kín sự cẩn mật của cuộc trò chuyện giữa họ. Ông nói mạnh mẽ và tràn đầy niềm tin tưởng:

- François này cậu có biết hàng năm chúng ta phải đảm trách bao nhiêu vụ rồi chứ. Liệu chẳng có được viết trên một tấm bảng nhỏ bí mật nào đó rằng chúng ta không có quyền, vào một ngày này hay ngày khác, vi phạm một sai lầm về đánh giá không?

- Không, đương nhiên rồi.

- Thế thì bây giờ, chiếu theo tình hình, và sau

những gì mà chúng ta đã biết, liệu cậu có thực sự nghĩ rằng tội mình đã hoàn toàn hồng bét đến mức ấy không chứ?

François ghi nhận việc sử dụng từ “chúng ta”. Rõ ràng trong tiềm thức của Maynard, ông ấy vẫn luôn hiện diện để bảo vệ những cộng sự dưới quyền mình, dẫu rằng chính ông không trực tiếp dính dáng đến cuộc điều tra, đã để mặc cho họ toàn quyền kiểm soát trong việc dẫn dắt nó.

- Dẫu sao thì cũng có một chút, anh đoán. Tối vừa rồi, tôi đã nghĩ không ít về điều ấy. Khi vụ Highlander xuất hiện đến tay chúng ta, thì câu chuyện này không đáng để chúng ta huy động toàn bộ lực lượng của Đội Trọng án. Nhưng dần dần, khi mà những yếu tố mới tràn đến, trước muôn vàn giả thiết, thì “chúng ta” khi ấy hẳn đã phải tăng cường thêm cho các đội sao cho có thể kiểm soát được đến mức nhiều nhất.

- Ngốc thật đấy, Maynard cắt ngang. Trong trường hợp như vậy, tôi cũng chịu trách nhiệm như cậu trong phạm vi mà lẽ ra tôi đã phải đòi hỏi người ta củng cố thêm cho nhóm ngay khi hồ sơ đã trở thành nhạy cảm về mặt chính trị. Thế mà, tôi đã không làm.

- Bởi vì anh tin tưởng nơi tôi, François nói dứt khoát, và rằng cả anh nữa, anh không thể quản lý hết được mọi chuyện.

- Ta cứ sống cả đời để tự trách tội mình. Những sai lầm của chúng ta cũng có thể sử dụng như những bài học. Ngoài ra, không phải do cách thức như vậy mà cấp trên khiển trách tội ta, mà đúng hơn là do việc đưa Moureau gia nhập vào cuộc điều tra kia.

- Xong chuyện rồi thì bao giờ chẳng dễ ăn nói chứ! Anh biết rõ rằng chúng ta vẫn tiến hành tuyển mộ phần lớn quân số của chúng ta theo kiểu ấy, và rằng chúng ta không có khuynh hướng lục lọi tất cả quá khứ của họ và lần lên đến tận những năm tháng còn ở trường mẫu giáo của mỗi người chứ!

Maynard đứng đưa hai cánh tay trong một cử chỉ đầy cường điệu.

- Đây rồi, đó chính là những điều tôi muốn nghe từ chính miệng cậu phát ra đấy! Ông ta thốt lên. Về mặt đạo đức mà nói, chúng ta đã dùng những cái mà Meyer cho chúng ta. Chúng ta sẽ mời anh ta một bữa nhậu tuý lúy, nên biết rằng những bài báo bở dợ của anh ta không quá đáng ngoài mức thực tế. Chúng ta là những tay cừ khôi, đó là điều căn bản; và chúng ta giải quyết khá đủ những vụ án để có thể tuyên bố đảng hoàng đồng dặc điều ấy, đó chính là sự thật!

Simeoni vui vẻ thoải mái hết cỡ:

- Lý luận lô gích của anh khiến tôi hân hoan. Ngoài chuyện đó ra thì tôi nghĩ hẳn sẽ đánh giá cao bữa nhậu đấy.

- Hài lòng vì cậu đã hiểu ra. Chủ đề này được khép lại ở đây và ta sẽ không còn bàn đến nó nữa. Chúng ta đang ở đoạn nào rồi trong quá trình tìm kiếm nhỉ?

- Trước mắt, chưa có gì mới mẻ cả. Vài người bạn quen biết của Molina hay của Moureau đương nhiên đã được thẩm vấn, nhưng chẳng có kết quả. Họ không có gia đình, nhưng mạng lưới thân quen của người cha thì đặc biệt rất đông. Ta còn thậm chí giám sát cả nghĩa địa, nơi an táng những cô con gái, trong trường hợp mà họ có ý định đến đó.

Maynard nhăn mặt khi nghe đến đó, và François hiểu ngay: bước tiến hành đôi lúc vô nhân đạo khi ta đến ngăn cản một người cha đến viếng mộ của những đứa con mình!

- Hiện giờ chúng ta đang rình, chỉ còn đợi giờ bắt đầu thôi, Simeoni nói quá lên.

- Tốt, Maynard nói và đứng dậy. Thế còn Boursin, ổn cả chứ?

- Cô ấy không còn đau đầu nữa, François mỉm cười. Cô ấy sẽ có mặt ở đây vào ngày mai, tôi đã ra lệnh cho cô ấy phải nghỉ ở nhà.

- Phải nói rằng cô ấy đã phải chịu nhiều cú giáng tâm cỡ từ mấy tuần nay đấy. Chính vì thế mà đôi khi cần phải tránh luôn hiện diện ở tuyến đầu.

- Đáng buồn đó là bản chất của cô ấy thế.

- Và chính vì thế mà cô ấy là một trong những tay cừ nhất, Maynard kết thúc, tôi biết mà. Cậu sẽ thông tin thường xuyên cho tôi chứ?

- Đương nhiên rồi!

- Thế thì hẹn gặp sau nhé.

Simeoni quan sát tờ báo bị bỏ quên trước mặt anh. Anh vợ lấy và cẩn thận xếp nó vào trong ngăn kéo bàn làm việc của mình, bên cạnh tờ đầu tiên.

Beauvais – ngày 10 tháng bảy – 17 giờ

Nghĩa địa. Bến đỗ cuối cùng của những hư ảo trên đời. Chính kiểu địa điểm mà tôi khó lui tới được. Cái chết có thể lây lan lắm.

Nhưng hôm nay, tôi đến đó vì một lý do chính đáng, bởi chính tại đây được an táng vợ và ba cô con gái của Xavier Molina.

Và nhất là “tại đó” mà ông ta đã cho tôi điểm hẹn vào tối nay.

Đến lúc này, cuộc truy lùng người được tung ra vậy là đã được một tuần, mà không thật sự tìm ra được bất kỳ một hướng nào; những kẻ trốn lủi rõ ràng đã lợi dụng

được rất nhiều sự đồng lõa. Chính cả những tay nhà báo cũng giữ thế ôn hoà trong việc đánh giá hồ sơ của họ. Dur luận đã bị lay động khi biết những cuộc ám sát, nhưng vẫn cứ tỏ ra nhân từ đối với những người thích làm sáng tỏ công lý. Một cảm giác sẽ còn kéo dài cũng lâu như những kẻ tái phạm nhiều lần sẽ ra khỏi trại giam để phạm những tội ác mới! Cần phải dè chừng với cảnh lộn xộn, nhưng cũng cần phải hiểu phản ứng của người mà anh ta sợ một ngày nào đó trở thành nạn nhân của chủ nghĩa khoan hoà của xã hội. Dur luận vẫn nghiêng thế có lợi về phía Molina, vào lúc mà tôi sẽ đi gặp ông ta đây.

Tôi đi suốt lối đi trung tâm được rải sỏi, cặp mắt tôi dừng lại trên vài cái lăng hiếm hoi bằng đá trắng. Tôi không thể ngăn mình nở nụ cười với một chút mỉa mai khi đọc các dòng chữ viết trên đó. Ta nhìn thấy một dòng, thì coi như ta đã nhìn thấy tất cả! Tất cả những người quá cố này đều “vắng mặt”, đều “được tiếc nuối”, đều “giăng giặt đi tình yêu của những người thân yêu nhất của họ”. Đạo đức giả vào đến tận trong cõi chết, cánh cửa mở rộng cho sự tha thứ khôn cùng!

Lối F. Tôi đến nơi rồi đây! Tự hào về mình trước những thông tin mà người ta đã chỉ dẫn cho tôi, tôi đi qua lối cắt thứ ba bên trái và cuối cùng đã nhận ra hình bóng một người đàn ông, ngồi cách đó chừng ba mươi mét lùi phía trên cao và tôi nhận ra theo dáng ngồi nghiêng. Molina đợi tôi trên một chiếc ghế gấp nhỏ bằng vải và

hình như đã bị đắm mình vào trong suy tư mặc tưởng trước một ngôi mộ, ngay trước mặt ông. Ông ta chắc chắn có nghe thấy tiếng chân tôi bước tới, nhưng không phát ra một lời nào trước khi tôi đến ngôi bên ông ta. Tám bia dựng trước mặt chúng tôi được chất đầy hoa, trái ngược với những tấm bia khác. Bốn cái tên được khắc trên đá cẩm thạch, tên của vợ và tên của ba cô con gái ông. Một bức ảnh trung ra chân dung họ. Ánh mắt người cha của ông không rời họ tí nào, đó là những người phụ nữ của đời ông. Giọng ông phát ra chỉ còn là những lời thì thầm:

- Cảm ơn vì đã cho phép tôi đến viếng họ thêm một lần nữa.

Tôi nhỏ nhẹ đáp lại:

- Điều đó với tôi có vẻ là tự nhiên thôi.

Chẳng có gì thêm nữa. Khi ông ta liên lạc với tôi vào hai ngày trước đó, với ý muốn được ra đầu thú, thì ông ta đã đòi hỏi phải được ở trong nghĩa địa này và với sự có mặt duy nhất của tôi, điều đó bao hàm rằng mọi giám sát của cảnh sát phải được dỡ bỏ. François đã chấp nhận những điều kiện này. Ông bạn nói khổ của tôi thoát đầu đã giả điếc, vì lo cho tôi, nhưng cuối cùng hắn đã thuận cho những điều tôi đề nghị. Lúc này hắn đang đợi trong một chiếc xe, đậu trên đường cách đây chừng trăm mét, phía trên cao kia.

Molina vẫn chăm chăm nhìn thẳng vào bức ảnh. Ông ta có vẻ như bị trĩu nặng. Nhưng tôi chắc chắn về việc ông ta mãi vẫn là một con người tranh đấu, một chiến binh, người vẫn chưa ngả hết tất cả những con bài của mình.

- Ông có bị bất ngờ không? Ông ta bỗng hỏi tôi.

- Vì cái gì?

- Vì tôi đã quyết định buông vũ khí.

Tôi đưa mắt nhìn khoảng chân trời đầy đá và chữ thập mà không thực sự nhìn thấy gì. Tôi mỉm cười.

- Tôi không nghĩ rằng ông thuộc dạng người buông trả vũ khí mà không có một lý do thật chính đáng.

- Thế à! Ông ta thốt lên bằng chất giọng bỗng nhiên trẻ lại của mình.

- Tôi nghĩ rằng ông đã quyết định kết thúc sự trốn chạy này chỉ để có thể vẫn còn được nói ra nhiều điều, khuyến cáo những bất công khác. Và ông chờ đợi trong phiên toà thứ hai của mình, một khán đài cần thiết để thực hiện điều đó.

- Hoàn toàn đúng, tôi đã có lý khi hỏi đến ông. Thế điều gì đã khiến ông nghĩ như vậy hả?

Tôi thăm thì:

- Nếu như ông không có một mục tiêu lâu dài, thì ông đã chết từ lâu rồi. Có lẽ đã tự sát. Ông không thể chịu đựng được những tháng dài cần thiết ấy để triển

khai bản danh sách diệu kỳ kia. Đó chính là ý kiến của tôi phân tích cách ông xử sự.

Dẫu không khẳng định, ông ta gật đầu mạnh, như thể tôi vừa mới vạch rõ những nền tảng của sự hiểu biết.

- Ông đã thích gì trong đó? Ông ta hỏi tôi.

- Bản danh sách ấy hả? Thú thật, tôi đã cảm thấy một thiện cảm nào đó đối với con người đã dám làm chuyện đó.

- Ông nói trong thời quá khứ. Giờ thì không còn nữa à?

- Đó là trước khi xảy ra năm án mạng.

- Năm cơ à? Tôi nghĩ chỉ có ba thôi chứ.

- Trong tình huống tin tưởng chỉ có hai chúng ta đây, chớ có nói xằng bậy với tôi nhé! Hai trong số những án mạng này có lẽ sẽ không bao giờ được làm sáng tỏ như nó đáng phải được thế, nhưng ông, cũng hết như tôi đây, ông hoàn toàn biết rõ chuyện xảy ra như thế nào.

Ông ta gật đầu tán thành, vẫn không nhìn tôi. Thái độ của ông ta không phủ định cũng không khẳng định gì cả. Ai hiểu thì hiểu. Tôi tiếp tục:

- Dẫu đúng không phải là kẻ thực thi những vụ ám sát này, thì ông cũng đã là kẻ xúi giục.

- Ai nói với ông rằng tôi không phải là kẻ thực thi chứ?

- Là lo-gích thôi. Chúng ta sẽ không đi vào từng chi tiết cụ thể nhưng cả hai chúng ta đều biết rằng đó là

Moureau. Con trai của ông, nếu không phải là huyết thống thì ít ra cũng là tinh thần.

Ông ta rút cục cũng quay hẳn về phía tôi và ngừng đầu nhìn tôi chằm chằm. Ánh mắt chúng tôi va vào nhau mãnh liệt. Cặp mắt ông ta phủ nhận mọi sự mỏng manh. Chúng thật cương quyết và lạnh lùng. Chúng không bị sự nghi ngờ bao phủ!

- Với tất cả, đó sẽ là tôi, ông ta nói. Và tôi có ý định nhất thiết rằng nó vẫn mãi như vậy.

- Hơi khó khi mình chứng cho trường hợp của Dermottant đấy. Có một nhân chứng.

- Vâng. Một sai lầm, đáng buồn thế.

Một cơn tức tối dữ dội choán hết con người tôi, khiến tôi phải khó khăn lắm mới chế ngự được. Phải chăng ông ta đang nói về sự sống sót của Amélie? Để đảm bảo điều đó, tôi hỏi:

- Sai lầm, đó là đã để nhân chứng sống sót, hay chính là hành động đây?

Sự khô cứng của giọng nói của tôi đã đánh động ông ta. Ánh mắt ông ta còn trở nên lạnh hơn nữa:

- Chẳng phải cái này, lẫn cái kia. Không thể có chuyện giết một ai đó mà người ấy lại không liên quan gì đến cái chết của những con gái tôi. Olivier lẽ ra chỉ nên đợi thêm chút nữa. Nhưng như ông đã biết đấy, hẳn không còn sự lựa chọn nào khác.

- Bởi vì tôi đã lột mặt nạ hắn ta.

- Vâng.

- Và đầu vậy, ông vẫn còn gọi đến tôi để thổ lộ tâm tư.

Ông ta phác một nụ cười:

- Tôi đã quen với ông và tôi đã đánh giá cao sự chân thành trong cuộc gặp gỡ nói chuyện đầu tiên của chúng ta. Danh tiếng trung thực của ông đối với tôi hình như được khẳng định bởi hàng loạt những bài báo của ông. Cuối cùng thì tôi đâu có thổ lộ tâm tư. Tôi tổng hợp lại và tôi tự thú những tội ác mình phạm phải. Tôi là Highlander.

Tôi nhún vai.

- Chúng ta biết rõ rằng đó không phải là sự thật. Nhưng nếu ông muốn lấy chuyện đó làm chiến tuyến bảo vệ thì.

- Trên thực tế, đó là cách mà tôi tính đề cập đến tình hình.

- Dù sao đi nữa, cho dù danh tánh kẻ sát sinh có như thế nào thì ông sẽ được coi là thủ phạm, người này cũng như người kia cả thôi. Rằng ông muốn bảo vệ Moureau là một chuyện, và rằng liệu ông có thành công thực hiện điều đó theo cách thật thuyết phục hay không lại là một chuyện khác. Và việc nạn nhân được chứng thực của hắn là một viên thẩm phán thì.

Ông ta cắt ngang lời tôi với vẻ mai mỉa:

- Vậy một viên thẩm phán thì quý giá hơn một bác sĩ tâm thần ư?

- Chớ có buộc tôi nói những gì mà tôi đã không nói nhé. Nhưng ông biết rõ rằng trái đất quay như thế nào rồi còn gì.

Ông ta trầm ngâm gật đầu.

- Đáng buồn là đúng như thế. Vậy thì chỉ còn mỗi cách là hy vọng cho Olivier thôi, cầu cho hắn đừng bao giờ để bị tóm.

- Vâng. *Nếu hy vọng được xác nhận là từ đó, trong trường hợp cụ thể này.

- Ông không đồng ý à?

- Những gì tôi cảm nhận chẳng quan trọng gì hết. Điều đáng để ý, đó là những sự kiện mà tôi sẽ trình bày.

- Đó là tất cả những gì tôi chờ đợi nơi ông. Và tôi tính thực hiện đúng như vậy, theo cách của tôi.

- Cần phải có hai bên cho một cuộc tranh luận, đúng vậy không?

Ông ta tủm tỉm:

- Vâng.

- Và ông trù liệu trước lại có thể tung ra cuộc tranh luận này.

- Tại sao lại không? Suy cho cùng, đó là công việc miêu tả của ông. Phần còn lại chỉ là vấn đề diễn tấu thôi.

- Ông cho rằng chuyện đó sẽ đơn giản thế sao? Ông chỉ vừa mới bắt đầu vốn thiện cảm của ông thôi.

- Ông tin điều đó thực sự à, thưa ông Meyer?

- Ông sẽ không tránh được nhà tù đâu.

- Đương nhiên là không rồi! Và tôi không muốn thoát khỏi nó. Mục đích của tôi là lại đưa cuộc tranh luận này ra đông đảo quần chúng. Tôi muốn rằng những người sẽ có thể rắp rem thả vào trong xã hội những kẻ giết người tiềm ẩn phải suy nghĩ đến hai lần liền, ý thức được việc làm....

- Những đe dọa này sẽ chẳng khiến các con gái ông sống lại được!

- Chắc chắn là không. Tôi chịu nhượng chuyện này. Nhưng đôi khi chỉ cần một người thôi cũng đủ để lay động mọi thứ. Để viết luật. Thế ông có nghe nói tới đạo luật Megan không, thưa ông Meyer?

- Một đạo luật của người Mỹ hả, tôi nghĩ thế? Về những tội phạm tình dục chứ gì?

- Đúng thế. Nhân danh một bé gái bảy tuổi, tên là Megan Kanka, bị một tên tái phạm tội hãm hiếp và giết hại. Và chính bắt đầu từ một cuộc tranh luận của quần chúng mà đã đem lại kết quả, rằng những tên tội phạm tình dục hiện giờ bị buộc phải đến trình diện trước các

nhà chức trách, ngay khi chúng ra khỏi tù. Người ta thông báo cho các người lân cận biết sự có mặt của chúng, và nhất là tất cả đều có thể vào tham khảo những dữ liệu này, thông qua mạng Internet.

- Tôi chẳng thấy có mối liên hệ nào với các án mạng cả! Ông không cần chúng đâu. Ông hẳn có thể tranh đấu mà không cần điều đó!

- Liệu ông có thật chắc chắn thế không? Ai là người sẽ nghe tôi đây? Đây không phải là lần đầu tiên nước Pháp biết đến loại hình kịch bản này. Và có được kết quả gì chứ? Những đứa trẻ khác lại bị hành hạ đọa đầy ư? Thôi đi, thưa ông Meyer, ông chẳng gây thoe đến thế đâu! Đối với việc này, nên biết rằng nếu như ngay từ đầu, chúng tôi đã cam kết tiêu trừ tất cả những tên thủ phạm theo cách này thì cuối cùng chúng tôi đã phải bỏ cuộc.

Tôi không thể ngăn mình nhăn mặt. Ông ta cho rằng tôi sẽ chấp nhận lý lẽ của ông ta!

- Các ông chỉ cần kim lòng chờ đợi thôi, để người ta không còn liên hệ với câu chuyện của các ông quá nhanh chóng nữa như thế!

- Không, thưa ông Meyer. Chúng tôi đã dứt khoát đoạn tuyệt với phương thức này rồi.

- Thế thì điều gì đã khiến các ông thay đổi ý kiến vậy?

Những đường nét trên khuôn mặt ông ta bỗng

dung co rút lại, méo mó, biến thành một cái nhẵn mặt thù hận.

- Chính Béruse đấy, hắn ta đã trả lời thêm một bài phỏng vấn thừa trong tờ báo chuyên ngành pháp luật. Tiến hành các bước thế nào để những lũ thối tha đó có thể thoát tội? Thậm chí còn lấy ví dụ trong trường hợp xét xử Deschamps. Olivier đã đọc được bài này và tôi đã không thể hãm hấn lại được. Hắn muốn gã đó phải chết. Sau khi chính tôi hiểu được bài viết ấy, thì tôi cũng thực sự không muốn ngăn hấn lại nữa.

- Tôi rất muốn công nhận điều ấy đối với Béruse. Nếu tôi định vị được những gì tôi đã nghe, thì rõ ràng đó là một tên đều cáng, nhưng tại sao lại tấn công cả những người khác?

- Khi giám sát theo dõi hấn, chúng tôi hiểu ra rằng Dervier là người tình của hấn kể từ khi hấn đến thăm khách hàng của mình ở UMD. Ông thẩm thấu được những gì kéo theo đó chứ? Người đàn bà lằng loàn này có thể đã cho phép phóng thích Deschamps để làm hài lòng Béruse, vì hấn không chịu đựng nổi việc kẻ được mình bảo trợ phải sống nội trú, sau khi có bản miễn tố.

- Ông nói: “có thể” thôi mà! Liệu ông có bằng chứng nào dù là nhỏ nhất về chuyện đó không? Sau những gì tôi đã có thể biết được, thì người phụ nữ này là một nhà chuyên môn thực thụ, bà ấy chẳng dám cả gan chấp

nhận rủi ro quá lớn như vậy đâu! Và dẫu cho bà ấy đã muốn như thế, thì bà ấy chắc cũng không thể thực hiện cho phóng thích Deschamps mà không có ý kiến của những bác sĩ khác của UMD!

- Đấy, tại điểm này mà chính ông đang coi tôi như một kẻ học việc rồi, thưa ông Meyer. Chúng tôi biết rằng Béruse không chịu được cảnh Deschamps bị giam hãm. Hắn đã coi sự lưu trú bắt buộc này như là một cự tuyệt của thành công của hắn tại phiên toà, hết như một lời phỉ báng cá nhân hắn. Cảm giác này xuất hiện hết sức rõ ràng trong tất cả những bài báo mà hắn đã cho in ấn cũng như trong tất cả các cuộc phỏng vấn mà hắn đã chấp nhận trả lời báo chí. Hắn có lẽ sẽ chẳng gặp khó khăn gì để ảnh hưởng tới Deschamps thông qua những điều hắn đã có thể biết được, khi ngủ với Dervier. Đương nhiên, cần đặt giả thiết bà ấy không phải là đồng lõa ngay từ đầu.

- Bà ấy hẳn đã bị lừa trong trường hợp ấy và không đáng phải trả giá bằng cái chết!

- Ông cứ nói thế, thế thưa ông Meyer! Ông cứ nói thế chứ. Những ý tưởng của Béruse thì rất nổi danh trong quần chúng. Hắn đã không bao giờ che giấu điều ấy. Nếu bà ta thừa nhận chúng khi tiếp tục qua lại với hắn, có nghĩa là bà ta chia sẻ chúng với hắn và do vậy trở nên nguy hiểm bởi quyền lực của mình được phép cho phóng thích những kẻ bĩ ổi. Vậy, kiểu gì đi nữa,

không thể có chuyện chúng tôi dám chấp nhận rủi ro này, một khi việc hành sự đã bắt đầu.

- Thế với những người khác, lần tới tận Dermottant, thì các ông vẫn giữ cùng một lý luận như vậy à?

- Bắt đầu từ thời điểm mà chúng tôi đã giết, xin lỗi, thời điểm mà tôi đã giết đến hai người, thì chúng tôi cần phải thay đổi chiến lược và rõ ràng cần phải phát đi một bức thông điệp thật mạnh. Chúng tôi không thể dừng lại giữa chừng được.

- Lô-gích của ông hơi khập khiễng khiến tôi phần lớn không hiểu được. Nhưng tôi hình dung là ý kiến của tôi chẳng làm ông quan tâm.

Ông ta lại quay về phía nắm mộ của gia đình mình.

- Đáng buồn là đúng như thế, thưa ông Meyer. Tôi sẽ chẳng bao giờ cảm thấy mình phạm tội do những gì mình gây ra. Nếu chỉ một bác sĩ tâm thần duy nhất thôi cuối cùng đã bắt đầu dẫn đo thậm chí đến mức từ chối phóng thích một con bệnh có nguy cơ gây họa tiềm tàng, vậy là tôi đã chiến thắng rồi. Cuộc sống của một người đàn bà duy nhất hay cuộc sống của một đứa trẻ được cứu sống còn đáng giá hơn nhiều cái chết của năm con người kia.

Phải đáp lại gì trước những điều đó đây? Chúng tôi đang ở sát bên nhau và dẫu vậy lại ở trên những hành tinh hoàn toàn trái ngược. Dẫu cho cuộc hội

thoại của chúng tôi có dài đến chừng nào đi nữa, thì tôi cũng sẽ không thể thuyết phục nổi ông ta, lẫn bị thuyết phục. Con đau đớn dữ dội không giải thích bằng lý tính được, mà nó thậm chí còn đưa tới ngưỡng cửa của sự phi lý.

Vậy trước mắt, tốt hơn cả là rũ bỏ. Tôi quay về phía lối đi:

- Ta đi thôi chứ, thưa ông Molina?

Ông ta lại đưa ánh mắt thống khổ nhìn chón nường thân cuối cùng của những đứa con mình, hết như muốn thắm sâu vào từng vết nứt của phiến đá. Rồi ông ta cúi xuống và nhặt tấm ảnh, trước khi nhẹ nhàng gấp chiếc ghế đầu của mình lại.

- Mời ông đi trước, thưa ông Meyer!

Sân bay Madrid – ngày 13 tháng bảy – 18 giờ

Olivier Moureau không thực sự cảm thấy mình bị liên quan. Đã từ lâu lắm rồi hắn đã chấp nhận công ước của mình với quỷ sứ. Nếu như một ngày nào đó hắn bị tóm, thế thì cứ việc thế! Dẫu viên cảnh sát đảm trách nhập cư đã rất thông thả kiểm tra giấy tờ của hắn, thì hắn vẫn xem đó như những thủ tục thông thường.

Hắn không lo lắng gì cả: hộ chiếu của hắn đã được chuẩn bị từ lâu và đại diện cho những gì được làm tốt nhất trong lĩnh vực tạo giấy tờ giả mạo. Vẫn là một trong các mối quan hệ của Xavier Molina trong Sở Cảnh sát

làm cho! Một người có thiện cảm với sự nghiệp của ông, mà vợ ông ta một hôm đã gặp phải một kẻ hiếp dâm trong khu chứa xe, và bà ấy đã vì chuyện ấy mà đầy đoạ cả đời mình.

- Chúc ngài thượng lộ bình an, thưa ngài Larmier.

Moureau đi về hướng khung cửa kiểm tra rà soát người. Lại một thể thức mới! Liếc nhanh nhìn bảng thông báo các chuyến bay: hắn chỉ còn phải chờ chừng hơn một giờ nữa thôi, khoảng thời gian cho phép hắn đọc tờ báo mà hắn vừa mua.

Bài báo của Meyer trải dài ngay trang nhất. Hắn đọc lướt nhanh những dòng đầu tiên để đi đến đoạn kết luận:

“Chúng ta sẽ không dấn vào một cuộc tranh luận để biết ai, Xavier Molina hay Olivier Moureau, là Highlander. Đối với chuyện này, những phiên bản chứng minh khác nhau giữa người tự cho mình là nhân vật chính và những kết luận của đội trọng án. Dù gì đi nữa, số phận của họ hoàn toàn được gắn liền với nhau và cựu cảnh sát, vẫn đang được hối thúc tìm kiếm, thì cũng hoàn toàn là thủ phạm của những vụ ám sát này hết như người cha đã rất bị tổn thương kia.

Hiện giờ khi mà người này lại một lần nữa bị giam cầm, thì chúng ta nên chất vấn về tác động của những tội ác ông ta gây lên và trên nguy cơ chúng không góp phần khiến chúng ta quên đi vấn đề thực sự, đó là số

phận dành cho những tên tội phạm tình dục ấy, chúng vẫn còn thường xuyên quá ám ảnh những thành phố và vùng nông thôn của chúng ta.

Tại sao Molina lại hành động theo kiểu ấy, khi mà có nguy cơ mất đi vốn thiện cảm của ông ta dưới con mắt dư luận? Khi thúc đẩy suy luận vào trong tận cùng lô-gích của ông ta, thì có lẽ chúng ta sẽ hiểu rằng ông ta khao khát trả thù vào chính thời điểm xảy ra các sự kiện, nhưng làm thế nào để chấp nhận những vụ ám sát bị phạm phải sau nhiều tháng lãng quên, trong những điều kiện hãi hùng đây? Chuyện không phải ở điểm này, chỉ đơn giản, những án mạng được sinh ra bởi một niềm say mê trả thù, nhưng rõ ràng đã được hành sự tử mỹ, có lập chương trình và có tổ chức. Chúng ta chớ có quên rằng đầu và các chi đã bị chặt và rằng những cơ thể đã được cất giấu để cho thối rữa ra trong một địa điểm bí mật. Liệu có phải ở điểm này, là ý nguyện của ai đó muốn truyền đi một bức thông điệp hay đó là lời nhắn nhủ của một người đàn ông mà nỗi đau đớn tột cùng đã khiến ông ta vượt quá giới hạn nhân tính loài người?

Luật pháp còn lâu mới hoàn hảo. Nhưng chúng ta có một cơ may khiến cho nó tiến triển lên. Chúng ta đang ở đoạn nào, khi mà giờ đây những nạn nhân đã trở thành đao phủ?

Tôi hận Xavier Molina và Olivier Moureau! Tôi căm hận họ vì đã làm lỡ một dịp để khiến cho một sự nghiệp

tiến triển, mà rất đông trong chúng ta nghĩ rằng nó cũng chính là sự nghiệp chung của mỗi người. Trong thời kỳ đầu, chúng ta đã có thể đảm bảo công nhận họ như những nạn nhân. Nhưng phải chăng họ đã chối bỏ tước vị này khi trở thành thủ phạm vô nhân tính?

Tôi không biết. Tôi cũng chẳng biết nữa. Và tôi thất vọng.”

“Điều mà Meyer vẫn còn chưa hiểu, Moureau nghĩ ngợi trong lúc thở dài, đó là trong thế giới này, thường xuyên tốt hơn trở thành đao phủ để được mọi người nghe. Tiếng nói có sức mạnh hơn nhiều và lâu hơn nhiều, bởi vì kẻ sát sinh vẫn còn sống.”

Hắn gấp tờ báo lại, đứng dậy và bình thản đi về ga cuối. Chỉ còn vài phút nữa thôi trước khi vào đến chỗ ngồi của mình trong phi cơ.

Hắn có những người bạn thân ở Rio, họ sẽ giúp hắn tạo dựng.

Không hy vọng có ngày về.

NHÀ XUẤT BẢN ĐÀ NẴNG

240 Trần Phú - Đà Nẵng

Email: nxbdanang@dng.vnn.vn

Tel: 0511. 3822434. - Fax 84.511.3891496

NGƯỜI TRẢ THÙ CHO CÁC HẦM MỘ

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc NGUYỄN HỮU CHIẾN

Tổng biên tập NGUYỄN ĐỨC HÙNG

Biên tập: NGUYỄN THỊ HỒNG TÂM

Trình bày sách: CÔNG TY VĂN HÓA VIỆT

Trình bày bìa: PHẠM HỒNG VIỆT

Sửa bản in: HỮU QUỲNH

In 1.000 cuốn khổ 13x20,5cm in tại: Công ty Cổ phần in Sao Việt.
Giấy phép xuất bản số 366-2007/CXB/13-22/ĐaN cấp ngày 25 tháng 4
năm 2008; số 275/QĐ-ĐaN do Nhà xuất bản Đà Nẵng cấp ngày
29/5/2008. In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Luật pháp còn lâu mới hoàn hảo. Nhưng chúng ta có một cơ may khiến cho nó tiến triển lên. Chúng ta đang ở đoạn nào, khi mà giờ đây những nạn nhân đã trở thành đao phủ?

Tôi hận Xavier Molina và Olivier Moureau! Tôi căm hận họ vì đã làm lỡ một dịp để khiến cho một sự nghiệp tiến triển, mà rất đông trong chúng ta nghĩ rằng nó cũng chính là sự nghiệp chung của mỗi người.

Trong thời kỳ đầu, chúng ta đã có thể đảm bảo công nhận họ như những nạn nhân. Nhưng phải chăng họ đã chối bỏ tước vị này khi trở thành thủ phạm vô nhân tính?

Tôi không biết... Tôi cũng chẳng biết nữa... Và tôi thất vọng..."

"Điều mà Meyer vẫn còn chưa hiểu, Moureau nghĩ ngợi trong lúc thờ dài, đó là trong thế giới này, thường xuyên tốt hơn trở thành đao phủ để được mọi người nghe. Tiếng nói có sức mạnh hơn nhiều và lâu hơn nhiều, bởi vì kẻ sát sinh vẫn còn sống..."

Hắn gấp tờ báo lại, đứng dậy và bình thần đi về ga cuối. Chỉ còn vài phút nữa thôi trước khi vào đến chỗ ngồi của mình trong phi cơ...

Hắn có những người bạn thân ở Rio, họ sẽ giúp hắn tạo dựng...

Không hy vọng có ngày về...

